

Nr. 2

August 2019

LED Force Magazin

Revistă de cultură și artă

Editura LED Force – Noi nu tăiem copacii

Lectura: [Cristian Arsenoi](#)
Corectura: [Cristian Arsenoi](#)
Tehnoredactare: [Cristian Arsenoi](#)
Paginare: [Cristian Arsenoi](#)
Conceptia grafica a copertilor: [Cristian Arsenoi](#)
Director general: [Cristian Arsenoi](#)
Coperta 1 - Fotografie
Coperta 2 - Fotografie

Editura LED Force:

Strada Sălciilor Nr.8 Bl.828 Sc. A Et.2 Ap. 8 Iași - România
E-mail: edituraledforce@yahoo.com
Adresa site - <https://wordpress.com/posts/edituraledforce.wordpress.com>
Telefon: 0757 372 262
Persoană de contact: [Cristian Arsenoi](#)

Puteți ajuta [Editura LED Force](#), cu mici donații, utilizând conturile următoare:

Cont RON - RO16INGB0000999906617963

Nume: [Cristian Arsenoi](#)

IBAN: RO16INGB0000999906617963

Banca: INGB CENTRALA

Moneda: RON

SWIFT: INGBROBU

BIC: INGB

Cont EUR - RO67INGB0000999908377692

Nume: [Cristian Arsenoi](#)

IBAN: RO67INGB0000999908377692

Banca: INGB CENTRALA

Moneda: EUR

SWIFT: INGBROBU

BIC: INGB

Vă mulțumesc frumos.

[Cristian Arsenoi](#)

Copyright © 2019: Alexandru Darida – Elixirul vieții

Copyright © 2019: Daniela Bălănuță - Icoană

Copyright © 2019: Revista LED Force magazin

Toate drepturile rezervate autorilor.

Copyright © 2019: [Editura LED Force](#)

M.

D.

Ave Maria

Ave Maria,
fluture al cerurilor, polenul stelelor,
Tu ce-n rugăciuni rătăcești și inimile sărace
ne hrănești cu speranța de-a ajunge la tine,
asigurându-ne că Cerul ne aparține!

Ave Maria,
Mamă a noastră și-a fiilor noștri,
cu puterea ochilor tăi albaștri,
oprește scânteia unui fulger,
transform-o-n aripă de înger
pentru a da lumină celor dispăruți,
cu Cerul acum converțiți!

Ave Maria,
ceață a minții și gândului șubred,
lumina celor ce cred,
pedepsiți cu speranța micuțului ied
de-a ajunge la tine, chiar și cei zămisliti din insticte
și de impulsuri nutriți, de orgasme nesupuse ferfeniți!

Ave Maria,
Noi, ființe de lut ruginit, avem un vis de-implinit,
speranța umană făcută din aripi
să ne poarte la tine în patimi
și-n pântecul tău liniștit, pacea să găsim negreșit.

Ave Maria,
când numele Tău buzele-mi descoase,
din gură-mi ies fluturi de mătase,
simt o bucurie celestă și nu știu de ce
dar numele ți-l cânt sotto voce...
Poate-i doar numele tău de Mamă,
cu siguranță nu-i o anagramă,
care recheamă ai săi fii scăpați de destinul lumii sub rodii.

Ave Maria,
că-i zi sau e noapte, mereu ireal și peste-poate,
Tu cobori și ne mângâi, lacrimile ni le ștergi
și calea spre Adevăr ne alegi!
Ne iartă Măicuță gândul ce fuge căci plăcerea pământeană ne frânge și așa,
el ajunge-n nămeți sau cai verzi pe pereti...

Ave Maria,
bucet alb de crini, azi suntem ai tăi pelegriini,
cu aripi de dor atingem al tău mormânt
care-i în Cer dar și-n fertilul pământ!
Îngenunchem în dimineață cu smerenie participanți
suntem la Sfânta Utrenie!

Doina Maria Constantin

ROMÂNIA ESTE ȚARA MEA

Editorial

Ceva despre Bookfest...

Lăudabilă manifestare plenară dedicată cărților și autorilor lor, cu atât mai mult cu cât în societatea românească de azi destul de zdruncinată pe plan politic și social este imperios necesar să purcedem la trezire. O altfel de trezire, că în cazul celorlalte ne-am cam convins, e letargie în continuare. Nu știu cât de mult se reușește a incita interesul cetățeanului român la citit nu neapărat ca și formă primară de cultură și cunoaștere, însă de aici din scaunul meu confortabil de unde de obicei scriu, eu văd chestiunea un pic altfel.

Cred că se vrea mai curând o mare și unică rampă de lansare a celor mai noi creații a unor autori deja consacrați, nume care se vehiculează și au deja mii de cititori fideli în lumea largă, acolo unde cititul unei cărți lasă demult pe planul doi un smartphone cu lumea sa virtuală și rece. Restul, adică debutanți și cei al căror nume nu trece granița țării, sunt un fel de umplutură la grămadă pentru rafturi goale și publicitate vacantă, cei care vor contribui la procesul de reciclare patriotică a maculaturii că tot nu mai avem păduri de exploatat în acest sens.

Ce șansă au aceștia vreau să zic în fața celor mari cu milioane de exemplare vândute pe piață, unde sunt agenții literari de promovare care după câte înțeleg cam lipsesc de la noi, că deh cine cumpăra la noi carte?

Și totuși ei sunt, există, că doar nume mari ca... și evident că nu voi da nume, nu s-or fi lansat așa peste noapte în lumea largă din senin sau printr-o vrăjitorie ascunsă marelui public.

Suntem pe departe în urmă ca de fapt în multe alte domenii, în ceea ce privește o cultură onestă de promovare și susținere a fenomenului de carte în țara noastră și ne mirăm că un român din patru citește o carte sau poate două într-un an. Potențial avem, există foarte mult talent în România care însă se pierde în umbra anonimatului și a deznădejdiei, se scrie mult de la poezie la orice altă formă elevată de literatură, avem și o spun cu mare regret și asumare o Uniune a scriitorilor români, care ține mai degrabă de domeniul S.F. și evident formată pe nepotisme și combinații ascunse de culise cu cortina roasă de ridicol și cinism autoindus.

O mulțime de talente reale așteaptă în zadarul echivocului de azi să înainteze un pic spre potențiali cititori și să-i încânte cu scrierile lor cu talentul lor natural și nefardat de interese bănești sau mai știu eu ce alte idioteții de plagieri și merite necuvenite. Până la urmă se va face din arta scrisului un trend de copertă, un trend de Bookfest ca și participare în sine, nu vreau să fiu moșic ori poate dur cu acest fenomen cultural de carte, dar doresc să atrag atenția ca el să nu devină cu timpul doar un fenomen expozițional pentru unii iar pentru alți câțiva, infimi ca număr, rampă sigură de succes și transformare automată în bestseller în tiraje amețitoare subvenționate probabil de oameni de bani gata care habar nu au ce înseamnă o carte.

Și totuși e bine că avem și noi un Bookfest al nostru autohton și nu numai, căci de imitatori suntem foarte buni, ce te faci însă că nu știm să ne promovăm constant și pe bune valorile pe care le avem și mai ales pe cei care vin din urmă, amărății de debutanți care așteaptă și ei săracii la o mică șansă de promovare spre cititori care poate vor fi dispuși să pună mâna pe o carte adevărată nu una din online.

Apropo, Uniunea scriitorilor din România are printre alte preocupări le-aș spune ciudate, de a trimite fel și fel de persoane prin lumea toată să fotografieze locuri exotice și case memoriale ale unor mari și celebrii universali și de a le posta mai apoi pe rețele de socializare vezi doamne că s-ar face informare și instruire culturală în masă și la noi majoritatea caselor memoriale ale unor la fel de valoroși oameni de cultură dacă nu cumva chiar mai mari ca și cei străini, se degradează pe zi ce trece în caria timpului nemilos și în ignoranța grosolană a celor de la ministerul de cultură și patrimoniu!

E bine că avem un Bookfest, trezire însă nu, nici cititori nu vom avea decât poate rafturi pline cu cărți necitite cu autori necunoscuți și copii tot mai mulți care vor cărți de colorat ori albume minunate ilustrate cu nume în engleză și mesaje îndoielnice de înnebunit minți fragede. Îmi spunea cineva deunăzi pe Facebook ca și răspuns inteligent la o postare de-a mea despre realități românești actuale, că ar fi bine să nu mai pisez virtualul cititor cu marii noștri clasici, cu Eminescu și alții ca el, că vezi doamne suntem în timpuri moderne și lumea în plină schimbare s-a săturat de ei se vrea ceva nou, în vogă, în trend etc...

Vin și închei întrebând, în vogă sau în trend așa ca Bookfestul nostru?!...

Vă mulțumesc pentru răbdare!

Simon Jack

Violeta învinge cancerul

O mamă are nevoie de ajutorul nostru pentru a învinge cancerul!

Violeta Stanciu (46 de ani) a fost diagnosticată acum două luni cu această boală, iar de atunci viața ei a devenit o înlănțuire de drumuri anevoioase printre spitale. În luna martie a acestui an, prezența unui nodul dureros a determinat-o să meargă la medic. Peste câteva săptămâni avea să primească și diagnosticul devastator: **cancer mamar în stadiul trei**.

Medicii i-au comunicat Violetei că boala este într-un stadiu evolutiv agresiv, și se poate agrava rapid (mai ales că deja au fost descoperite leziuni la nivelul ficatului) și i-au recomandat să meargă la un centru oncologic privat din București, pentru a începe imediat tratamentul. Au continuat investigațiile, iar la sfârșitul lunii mai a început chimioterapia.

Violeta și-a spus că vrea și că trebuie să lupte până la capăt, încă de la prima confruntare cu diagnosticul.

Însă neajunsurile au copleșit-o după primele două ședințe de tratament pentru distrugerea celulelor canceroase.

La fiecare internare, trebuie să plătească 850 de lei, la care se adaugă și costurile de deplasare.

Este prea mult, pentru venitul ei de doar 1.500 de lei lunar, adică indemnizația de concediu medical.

Violeta locuiește alături de fiul său în vârstă de 15 ani și de bunica ei, în comuna Adamclisi, la 60 de kilometri de Constanța, ceea ce face ca situația să fie și mai complicată, pentru că fiecare deplasare la București aduce noi și noi eforturi financiare.

Medicii i-au prescris opt ședințe de chimioterapie, programate la interval de două săptămâni.

Zilele acestea se află în spital, la București, pentru a treia oară, pentru administrarea tratamentului pentru distrugerea celulelor canceroase.

După această etapă, va urma ca medicii să intervină chirurgical.

Investigațiile au indicat alte două leziuni (metastaze) în zona ficatului, așa cum rezultă din documentele medicale, ceea ce înseamnă că va fi nevoie de două intervenții chirurgicale.

Deocamdată, **Violeta** nu știe care vor fi costurile acestora, dar are nevoie urgentă de bani pentru a continua ședințele de chimioterapie.

Violeta a învățat să tolereze starea de rău pe care i-o dă tratamentul, din dorința de a învinge boala, chiar dacă are zile când e atât fizic dar și psihic, la pământ. N-ar fi îndrăznit niciodată să ceară ajutorul semenilor dacă oamenii din jurul ei n-ar fi încurajat-o să o facă.

E nevoie de mult curaj pentru lupta asta, iar ea îl găsește de fiecare dată când își privește copilul în ochi.

De curânt, fiul ei a susținut testarea națională. Urmează liceul, iar **Violeta** își dorește, poate mai mult ca niciodată, să-i fie alături și cu ajutor de la noi toți, să învingă boala.

„Sunt pregătită să lupt și îmi doresc foarte mult să mă vindec. Medicii mi-au spus că este o formă agresivă și tocmai de aceea toate tratamentele trebuie făcute rapid“, spune **Violeta**.

Așadar, o putem ajuta să învingă această boală făcând o mică donație.

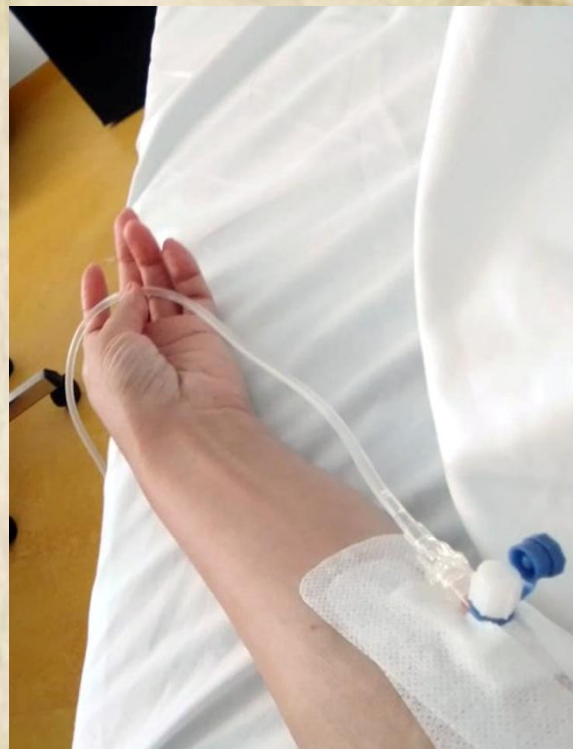
Orice sumă poate face minuni, pentru că oferă unei mame șansa la viață!

Puteți face donații în cele două conturi, deschise la BRD, pe numele Stanciu Violeta:

RO78BRDE140SV77024991400 – Cont în lei

RO77BRDE140SV77025011400 – Cont în euro

Editura LED Force vă mulțumește pentru ajutorul acordat pentru o mamă care vrea să trăiască.

*Că nu e om să nu fi scris o poezie,
Măcar odată... doar odată-n viața lui...*

Poezie contemporană

Satul din Cer

Îți pun cenușa în rucsac și urc potecile spre Cer.
E prea târziu să-ți mai refac ființa-n felul migălos
al Tău, și bun, și rău, căci nu mai am destul mister.
Până și fierul rupt din plug era un stern uscat și gros de dromader;
iar coarnele de plug erau - mă ierți - genunchii lui Agar!

Și, dintr-un corn de rinocer, făcut-am, la nevoie, plug.
Topeam cuvinte mari pe rug și le turnam în idioți...
Cu Iona era altceva... eu nici nu mă gândesc să fug!
Deși așa ști un loc în cer, unde nici Tu nu vrei să poți...

De ce nu vrei să-mi dai din Cer cuptorul facerii din fier al unui om?...
nu din atom, acest sfrijit cameleon ce l-am găsit... rahat de om?!
Fier voi, și Aur ca din Cer, precum coroana de pe cap a lui Isus,
precum lumina ce s-a scurs, vremelnice, în eter...
Nu Cerul Tău ne este cer, ci ochii unui pui de om,
la care înșiși fiii Tăi privesc de jos în sus...

Și, totuși, cât e de frumos șezutul ei misterios, al fiicei lui Agar!...
Și iar... și iar, dar tot mai rar se joacă fiica lui Agar
în fânul stelelor din Car sau cu lumina lor...
Le-aruncă-n Cer și pe covor, și mă întreabă, dacă mor, o s-o iubesc mai rar?...
Și, astfel, am clădit un rug, în loc să-mi caut loc să fug, și dorm într-un cuptor...

Te-am refăcut puțin mai bun, și-n răul Tău voi și mai rău să fii;
să vii să-Ți vezi cât ești de bun în răul fiicei cel mai bun ce l-am găsit!
Îți pun cenușa în rucsac și vin să Te arunc în lac,
în Lacul Satului din Cer, ca pe un jug imens de fier topit.

Iar fiicei fiicei lui Agar îi las epistolă în Car și uneori,
și tot mai rar, să vină-n Satul meu din Cer
să-i dăruiesc un dromader și-un Dumnezeu de Fier!
Străbat potecile spre Cer și poposesc, din sat în sat, iar noaptea...
mă întorc în nor și dorm cu Tine în Cuptor;
mă-ncing cu răul cel mai bun și-ți cânt, iubito, și te sun din corn de rinocer...

Sun spaimă și pornesc război în pacea Domnului din voi,
și negrăite frământări pornesc din suflete călări și pustiesc;
vin valuri, valuri și scâncesc toți fiii lor de neam regesc,
toți pruncii muncilor din Iad se opintesc loviți și cad în iazuri mari de foc!...

Și, totuși, cât e de frumos șezutul fetei lui Rahav,
când sună cornul nopții grav...în satul evreiesc!...
Îi crește părul alb în somn, iubind pe cel mai mare Domn din câți au fost;
și-au fost, har Domnului, destui, de nu mai ai pe un' să-i pui prin biblioteci;
dar nici la morgă nu-i întreci, când este loc!...

Îți urc potecile și dor aceste urme de condor decapitat...
Străbat rănit cărarea lor și mă înalț neconținut,
smulg aripile de cleștar dintre genunchii lui Agar și zbor...
Zbor peste lumi și dimensiuni... și cât mi-a fost,
Doamne, de dor să fiu lumină și condor afurisit... e minunat!...

Și, când răsar de după stânci, mă scald în ochii Tăi adânci,
în Lacul Satului din Cer, unde puteam, Doamne,
să-Ți cer să-i faci iubirii foișor... sau barcă cu motor...

Dar mă alungi din somn și cad, iar pletele Rahavei scad în clești de rac misterioși...
Îi pun șuvițele-n rucsac și-o învelesc în hanorac, pe-o bancă din Berlin.
Câtă iubire și cât chin... să bei din lacul plin cu vin...strămoși,
judecători cu ochii scoși, plutind, în ochii ei frumoși, ca dracii de bostan;
și-n dinții de leviatan strănută moartea heruvimi tuberculoși,
iar sâniile munților stâncoși, broboade mari de vin!...

Mă scald în craterul murdar și scot o falcă de măgar...
Nu mi-a trecut nicicând prin cap, și nici nu voi măcar
să scap de ura lor, deși sunt orb și mă mai dor aceste urme de condor...
nu, Doamne, eu nu pot să fug...chiar dacă mă prăjești pe rug;
chiar dacă voi muri în vis, tot într-un vis voi mai trăi,
să-ți las mesaj într-un penaj de lopătar:

„Îți las în Carul Mare jar, iar frumuseții lui Agar
îi las urâtul unei nopți și gustul strugurilor copti de Mulfatlar!”...
Îi las Iubirii pergament, ca pe un ultim testament neoficial...
„Dau tot pământul pe un cal cu corn bizar de rinocer și aripi de condor!”...

Purced spre Satul meu din Cer, chiar dacă este ireal;
trag Carul Mare după cal, Cuptorul Facerii din Fier...
și, Doamne, cât îmi e de dor să-i faci Iubirii foișor...
și barcă cu motor!...

Ioan Pop

Negreșit, se văd copacii Mănăstirilor din Rai!...

Umbra celor mai frumoase amintiri îngenunchează
și se roagă unui cântec înjunghiat de pițigoii...
Prin tavanul lumii plouă, fulgeră și-mi recrează
gustul buzelor ascunse în țigările de foi...

Nu mai ești decât un viciu, cea dintâi și de pe urmă
insomnie, biată pasăre cu aripi efemere de tutun...
Fumul ei se risipește printre arbori și se curmă
zborul slovelor rămase să-ți respire părul brun...

Te aprind, și-n fumul umed te revăd cu sânii goi,
străbătuți de crengi albastre și de fulgerul strident...
E târziu, și tot mai scumpe sunt țigările de foi...
Nu mai ești decât un viciu de vorbire insistent...

În religia lor, copacii se închină la furtuni,
gem stejari și se prosternă, biciuiți ca niște vite,
ard mestecenii fanatici, făcătorii de minuni
ai pădurilor de-acasă, raiul păsărilor sfinte...

Umbra lor străbate bustul gol al siluetei
din tutunul ars și umed de atâtea ploii de vară...
Cum s-or fi văzând din spațiu ochii luminoși ai fetei
ce aruncă rotocoale de tutun și sfinți de ceară?

Umbra celor mai frumoase plăsmuiri îngenunchează
și se roagă, istovită de tristeți, lui Dumnezeu...
Iar miracolul iubirii, prea târziu, dar mă veghează...
Și, măcar pentru o clipă, dumnezeul ei sunt eu!...

Te-am iubit...lipsit de vlaga certitudinii că sunt...
Respiram, precum copacii, suflete de pițigoii,
plăsmuiri melodioase, izvorâte din Cuvânt.
S-a făcut, apoi, lumină și s-a scurs...pe sânii goi.

Cerul scuipe nori și stele, fulgeră cu crengi de foc;
negreșit, se văd copacii mănăstirilor din Rai!
Podul spart adună toată apa mării la un loc...
Doar după tristețea lămpii aș mai ști pe unde stai...

Plouă prin tavan, iar timpul s-a întors, uitând ceva...
Ne-a lăsat de capul nostru, bântuiți de insomnii.
Fără timp, ziua de mâine nu mai poate exista!
Cui ar mai sluji speranța în a fi sau a nu fi?

Când oi fi trecut prin moarte, dacă nu mă poți vedea?
Vezi, în schimb, cum bate ceasul ora dincolo de timp...
Și te scoli, pândind fereastra, dacă nu e vocea mea
Tunetul acestor arbori izgoniți de prin Olimp..

Ioan Pop

Chipul din capelă

Cad ostenit ca un cuvânt pe margini,
ca foșnetul pe masa de stejar,
ca scrumul pe un gând strivit în pagini...
și pete mari de sânge secundele îmi par.

Cad în genunchi, ca un soldat rănit,
și-mi amintesc din ce în ce mai greu...
unde mă duc, de unde am venit...
și care dintre voi e Dumnezeu?!

Poți Tu să fii ascuns, când se citește
într-un cuvânt pe jumătate spus?
Poți fi lumina, sau umbra care crește
în depărtări, mocirla aceluiași apus?!

Ești chipul din capelă, ești vreun moșneag cioplit?!
N-ai cum să fii acela, Tu nu poți fi așa!
Te simt...! ești lângă mine...! știu tot...! mi-am amintit!
Ești foșnetul din carte, ești insomnia mea!

Te-ai strecurat în mine, și-n mine Te ascunzi.
Te simt, și-atât... doar astfel nu Te puteam vedea!
Arzi ca niște căpițe de fân în ochii uzi...
și-atât de grea tristețea o simt...atât de grea!

Mă ghemuiesc în pântec de oaie ca un miel.
Astfel îmi simt pământul pe care mi l-ai dat!
Mă văd ca-ntr-o geneză a morții lângă El.
Un foșnet de cuvinte pe-un bust de lemn sculptat.

Ioan Pop

De parcă-n tot ce-i gând al meu...vorbește iarăși Dumnezeu...

Ce greu atârnă Dumnezeu legat așa, de trupul meu,
cu sfori, cu-aceste neînflorite flori, mânjite veșnic de culori,
amprente, sânge și sudori, de parcă-n tot ce-i mort și greu
vorbește iarăși Dumnezeu, și iarăși zeci de mii de ciori

Îmi cară ochii-n munții orbi, loviți de vreo albeață,
de alb-albastru' din zăpezi și vreau, iubito, să mă crezi
că taina zilelor ce vin stă în această ceață...
și-abia de-i satură pe corbi distanța ochilor tăi orbi...cu care vezi!

Aleargă turme și cirezi, dihăanii negre pe zăpezi, și strigă hâd!...
Ne latră câinii pe la porți și-nțepenim ca niște morți...în rugăciuni...
Nici înspre munți, nici îndărăt nu lasă urme pe omăt, ci râd,
rup streșinile și scâncesc, și alte umbre ne pândesc de sub tăciuni...

Ne arde focul complicat, neliniștit și repetat în tot ce vrea să mintă!...
Își pune șal de-un verde-pal, ca iarăși să trosnească,
să umble pe pereții goi, să ni-i alunge pe strigoi, dar știm că se alintă,
căci nu e decât vorbă-n vânt sorgintea lui cerească...

Și el sfârșește, ca și noi, pribegi, răpuși, străini și goi în cenușar...
Și-n tot ce-i viu în trupul meu abia trăiește Dumnezeu...
Da, chiar și-atunci când Cerul Sfânt îmi poartă umbra pe pământ, sunt ireal!
Ce greu atârnă Dumnezeu legat așa, de trupul meu!...

Cui mai slujește să tot spun acea poveste de Crăciun...într-un pustiu?...
Căci nu mai cred, și nici nu știu dacă se naște mort sau viu...cum L-am descri-
am obosit să mai tot vrem, să-L tot alung și să-L tot chem, și să nu știu
de ce atâr-n-atât de greu lumina de grumazul meu, în Paradis!

Greu jug e Dumnezeu și plug, dar unde, Doamne, să mai fug de corbii Tăi?!...
Rămân să ar în cenușar speranța ca o gloabă și, într-o zi, răpus de ger,
când totul se va stinge, când o să scap de ochii Tăi, de ciori, de corbi și de călăi,
îmi iau în brațe Pruncul Sfânt, legat așa, cu sfori, cum sunt, și vin în Cer!...

Ioan Pop

Învierea Aidei

(hrisov)

Te-am iubit prea mult, femeie, ca să nu fiu blestemat.
Mă lovesc crengile mâinii de stejar din Carul Mare
când trec îngerii Carpații noaptea, din sat în sat,
și mă bat câinii pe uliți, chiar dacă le-arunc mâncare.

Ți-am iubit carnea în duhul stricăciunilor perene
și, din cele mai alese slove, ți-am făcut ședere în Eden...
Vis peren, dar scris cu sânge de evreu ascuns în vene
de Hercul, și-n sul de carte, dumnezeul tău obscen
ți-a pus trupul drept icoană și răvaș în șapte stele
călătoare și trufașe, cu picioare lungi, ca trunchii de stejar.

Pe genunchii acestor arbori au rămas buzele mele,
precum rănilor mușcate de topor... sau ca rugile,
stigmatate, de genunchii mei pe jar.
Mă rog Celei mai Înalte Entități
să-ți recreeze gustul sânilor albaștri
pe vitraliile bolții din Eden,
și prin negurile morții să treci stea,
cum stea fuseseși încă de la început!

Îmi ascut de munți securea libertății de-a iubi
și să știi că-i dau cetății un ocol de șapte zile,
iar în cea de-a opta noapte, după calendarul lunii,
îți voi reteza copacii și-ți voi pune-n ochi tăciunii catapultelor de fier...

O să-ți rup catapeteasma sânilor de bronz cu dinții
și-ți voi dezgropa părinții dintre morți,
lăsând mireasma să se scurgă de pe nuri
prin păduri de lănci în soare, pe coroană și pe scut.
Voi fi rege după legea regilor de altădată,
iar tu singura răsplată strălucind în noul cer.

Cât mister în gustul palid de pe stern, gust etern
de rouă ștearsă și miros de carne arsă în stigmat escatologic!
Un așa mister de logic mai există doar în Cer,
unde-ntreaga rânduială fuge noaptea de la școală în Eden,
în edenul meu de-acasă, unde voi să-mi fi mireasă și cobai.

Vai, iubito, trec miraje diavolești,
îngeri, draci cu atelaje prin păduri,
și-n nuri îmi sfârtec partitura unui cântec bizantin...
cât chin în vinul distilat din flagiolete
și din toate-aceste fete
de la cursul meu illogic de chitară,
unde ies pline de pete de la testul grafologic
fetele din primul an... primul an,
boboci de stele cu picioare de stejar

și cu sâni în mâini trudite de olar mirific,
unde cursul meu științific se va ține doar în Rai!!!

Hai, frumoaso, fii-mi mireasă și,
dacă mai fugi de-acasă,
fii-mi și roabă uneori...
să te scoli din solul reavăn, bizantin,
și toți copiii împletește-mi-i din flori!

În culori nemaivăzute pe pământ să te înec,
pântec sfânt, să te fierb în ierburi albe-sidefii
și-n ochi de cerb, în retina transcendentă a acestui șarlatan,
ce-ți fusese odinioară și profesor de pian.

Dacă mă ascuți, iubito, chiar dacă va fi să mori,
știi formula din fiertura Facerii și printre nori...
Altfel, toată tevatura fetelor din primul an,
și chiar tot ce-ți poate face umbra mâinii, e în van.

Iată, lasă-ți trupul falnic să se scuture șăgalnic pe măsuța mea de scris,
să te-adorm în forma vie și cu torți din poezie,
recipientele cu opium sideral,
și-n cal măiastru să-ți torn sângele albastru de sidef, original!

Va fi chef în șeful vămii lui Caron,
și vârtej în Don Quijote când o să te scald în note
pe râvnitul portativ al fecioarelor rămase,
fără vreun real motiv,
să deretice prin case sau slujind,
definitiv, efemerului lasciv din neant.

Voi transplant să-ți fac din inimi
de salcâm fosilizat și redat Cerului Veșnic,
precum limbile din sfeșnic,
după ce va fi plouat în vise noaptea și pe manuscrise,
tocmai când le hotărâsem umilințelor hotar...
și-n car de stele dimensiunea mâinii mele îți schițase chipul pal.

Val de foc, precum Catrina din Statuia Libertăților,
și vina, negliobia c-am iubit
și că ți-am strivit sfințenia
cu o frunză de acant.

Redundant... dar am putere să-i dau Timpului
ce-mi cere și să plece-n mama lui...
dar să-mi spui mai dinainte dacă
miezul nopții minte c-ar fi fost ceva real...
sau că trupul mineral ar putea să-ți șteargă chipul
de pe frontispiciul meu!

Mineralul e hamalul spiritului somnolent
ce-mi vorbește îngereasca cu accent moldovenesc,
indecent, scuipând vocale precum labiile cărnii,
sterpezind, ca agurida, frumusețea din Aida,
fuzionând, în plin concert,
cu retina străvezie de pe cerul meu incert.

Ritm alert în curtea școlii din Eden...
și ravagiile bolii de plămâni
ce-ți poartă trena printre slugi...
slugi în blugi, ce doar pe scena
făcătoare de minuni
își mai târâie genunchii în Sabat,
și până luni, îmbrăcate în veșminte aspre
de etiopieni sau evrei... zei murdari,
dar cu credință și plăcuți lui Dumnezeu...
ori cumva pentru că spaima faraonilor sunt eu?

Dinți de leu în flori albastre, galbene, kaki sau mov,
ori sudorile sangvine de pe tâmpilele lui Iov,
întărindu-ți ceara mâinii și amprenta pe hrisov...
când mă latră-n ceruri câinii nemilosului concert.

Umblă voci prin biblioteca cimitirului săsesc
și ne cresc umbrele mâinii cu o și mai lungă spadă,
când Aida poruncește asfințitului să cadă
peste visul meu firav.

Sclav sunt, precum Amonasro, osândit... precum Radames,
dar mormântul meu, iubito, e un raft stupid cu cărți,
poate hărți și niște muște instruite să mă muște...
orice-ar fi, e lucru cert: niciodată vreo Aidă,
nu mai moare în concert...

Ioan Pop

Falsitate

Oare sunteți false toate, oare totul e așa?
Oare nu mai e la modă să mai poți iubi ceva?
Oare e firesc destinul unei suflet mutilat?
Oare e o farsă totul..., oare totul e trucat?
Oare rujul de pe buze e amestec de tupeu,
Oare să iubim "odată", e un chin atât de greu?

Oare ochii sunt parade, lăcrimând alambicat,
Oare plânsul nostru cade numai unde l-am lăsat?
Oare nu mai sunt în viață doamne unse cu smarald?
Oare în înghețul ăsta nu mai poate fi și cald?
Oare pieptul pus în rochii saltă numai pentru el,
Oare între două inimi bate numai un măcel?

Oare totu-i numai spadă pusă-n teaca unui vis?
Oare totul dinainte este nul și compromis?
Oare nu mai sunt atingeri cu nuanțe de fiori,
Oare nu mai este nimeni pentru care vrei să mori?
Oare am ajuns hiene pe pământul ăsta sfânt?
Oare-i totul o minciună rădăcată la cuvânt?

Oare totul e o dramă, oare totul e nimic?
Oare nu-nțeleg eu sensul și în nopți mă contrazic?
Oare suntem plăsmuirea unui depravat blestem?
Oare nu găsesc făptura pentru care să mai gem?
Oare sunteți numai trupuri excesiv de parfumate?
Căci atunci ceva în mine, nu mai vrea și nu mai poate.

Adrian Goia

Ultimul deliciu rămas să-l luminez

Am suspendat speranța râvnită de nebuni
Și le-am permis lăuntric căderilor să crească;
Eu mi-am jucat teatrul acestei slăbiciuni,
Ce-mi roade de pe margini iluzia sufletească.

Nevoia de suspine.., mușcând-o înfuriat
Îi pune fericirii resorturile-astrale;
M-ai smuls din voluptatea de aer sufocat,
Deși sunt proaspăt încă, în gusturile tale...

Iubirilor, pesemne, le sunt adiacent,
Un complice asortat rămășiței de truffie.
Și lumea asta-mi pare, un jalnic accident
Sub bagheta unei umbre adormită-n poezie.

Prin scoicile terestre, se-nvârte Dumnezeu
Iar Diavolul dansează sub pleoapele-i divine,
Toți șerpii trag de moarte, în timp ce numai eu,
Urmez melancolia simptomului de tine.

Mă tot refuz sonor în propria-ți tăcere,
Declinul ascendenței urmând să-l neglijez,
Ești visul meu poetic urcat în mângâiere
Și "ultimul deliciu rămas să-l luminez"...

Ce harnic strălucești când simți că ești iubită
În carnea ahtiată de culmea-i muribundă;
Și-ți mor purtat de ape cu inima șoptită
Pe luciul ăstor răni, ce glasul mi-l inundă...

Adrian Goia

Cuie albe

Tu arată-mi numai una, dacă ai mai multe fețe...
Și pe celelalte toate le-ncarnează în răspăr,
Lasă-mă să-ți ning pe valuri cu topoare de tristețe
Care cad pietrificate din bucăți de adevăr.

N-am să-mi calc pestre mândrie, nu las urme pe tărâmul
Lat de curbele ispitei ce-și zâmbesc în ziduri lungi...
Îmi sunt transa unui cancer și mă pierd pe caldarâmul,
Unde nici pe tine însuți, nu mai poți să te ajungi.

Norii plânși își trag obloane și mi-e cerul interzis...
Și-s în cârdășie snobii să mă despământenească.
A rămas uitată-n versuri, melodrama unui vis,
Noptii în care monștrii lumii, rup din bolta îngerească.

Și tu stai, tot stai stângace, cert că ai apus deja...
Și durata unei zile, nu-i mai face cinste vieții.
M-am pierdut în mine însumi.., cum să port și grija ta?
Cum să-adun într-o tristețe, toate flotele tristeții?

Alb ca ceața și lugubru, mic, cât chinul unui sfânt...
Nu știu de mai am puterea să mai trec de vreun calvar;
Nu mă potrivesc cu Luna, și-s fantomă pe Pământ,
Unde-n ochii mei abisul picură în ploi de var...

Dacă-ai știi ce mult mă judec, și ce lung destin îmi scriu,
Într-un mit testamentar al splendorilor din tine.
De o vreme cleștii nopții mă îngroapă-ntr-un sicriu,
Și pe-o pernă-n "cuie albe", doarme moartea lângă mine.

Adrian Goia

Nu sunt singur Doamne, singuri suntem toți...

Frigul să pătrundă, și cu sfinți la mese,
Să îndur povara veșnicului mit.
Să-mi coboare ochii, teama să mă-apese,
Și să mor în transa celui părăsit.

Vulgul să triumfe, cenușându-mi rima,
Și din somn odihna să îmi plece iar.
De sub ochii morții, îmi zâmbește crima,
Umbra vieții mele unsă pe amar.

Urlă printre gânduri toată veșnicia,
Am găsit prin ele urme de dureri.
Să se-audă plânsul și să ude glia
Cei scutiți de șansa unei mângâieri.

Am rămas în mine, dar cocorii pleacă
Și-au făcut prin creier drum spre Univers,
De se vor întoarce? Nu se știe dacă;
Cert e că blestemul e lipit de vers.

Murdărit de strofe, am trișat destinul
Însă din nocturnă, îmi zâmbește-o stea;
Viața este templul bântuit de chinul
Care urcă-n tine până unde vrea...

Să înceapă viața... mâine sunt pe mare,
Astăzi însă fruntea mi-a rămas în munți;
Știu un loc în lume, unde tot ce doare
Poți să pui sub ochii unor altor frunți.

E un leac acolo, timp de o secundă
Jalea ta și plânsul nu e chip să-l poți,
Și-o lumină sacră fruntea mi-o inundă:
"Nu sunt singur Doamne, singuri suntem toți..."

Adrian Goia

Sfântă amoroasă

Ochii mici, ca niște sarcini, îți trimit cu svastici Luna,
Și prefac în umbre fade rezemând în coate mari
Toate visele cerești, unde-și vor cânta minciuna,
Damele cu ruj pe ceașcă și feciori pe armăsari.

Au trecut acele vremuri de tumult obligatoriu,
Plânsul tău din ochii veșnici osândiți să îmi clipească,
Vor împinge amintirea într-un haos derizoriu,
Unde numai fericirea e capabilă să nască.

Dacă-i facem prunci duratei, prelungim eternitatea
Clipele de frumusețe, îți vor spune "mamă"- toate,
Saturați de gura lumii le vom grația dreptatea,
Să răzbească fiecare unde vrea și unde poate...

Cum pentru damnații nopții am găsit o altă cruce,
Imblânzirea sorții tale ne exclude din Infern.
E atât de rafinată, că aproape se deduce
Ca un murmur de mirare la intrarea în Etern.

Cum tristeții îi convine un delir întâmplător,
Certitudinea-i vasală ne îmbrăcată-n mii de feluri;
Hrana ei, e ce corupe din bolidul carnivor,
Sărutându-i adierea cu destinul printre țeluri.

Viața e un vis erotic sau un ordin de duzină...
Moartea s-a-nvechit de-o vreme, grohăind prin Univers.
Îmi aduc la fruntea strofei o carafă cu morfină,
Să nu doară-n trup apusul desfătărilor din vers.

Tu rămâi împodobită într-o "sfântă amoroasă",
Ocrotită de miasma ce ne încarnează lutul;
Ochii tăi îmi spală cerul de amarul ce-l apasă
M-aș îmbolnăvi de moarte de ar fi să-ți pierd sărutul...

Adrian Goia

Dor nebun de linii drepte

Ne străduim
din firmituri de zile aromate
să ticluim destinului un rost
și-l despărțim prin cratime de vina
de-a fi gustat nonsensului rugina
prin șiruri plămădite
din numere impare
și ceasuri care-și plâng
iluzii-n secundare
blocate-n calendare la zilele de post.
Cât de anost ni se întâmplă străduința
pe fir de alean rotindu-și rădăcini
și așteptăm întruna să răsară
lăstarii din povești
iar fericirea să-și plutească locuința
prin mii de pagini îndoite
la colțuri sufletești.
Mai facem piruete
confuzi prin harta pașilor de dans...
Cu dor nebun de linii drepte,
scăpați de cercuri și balans,
pornim la drumuri cu sens unic
dictând în mersurile noastre
amprente mult prea cunoscute
ce dau direcției un rost.
Ne recunoaștem paritatea
în noima sorții din traseu
iar totul pare dintr-o dată
așa cum născând n-a fost...
imens, dar dens,
aprins, intens...
precum ploaia cu scânteii
dintr-un vis înflăcărat
ce îți arde orice clipă rătăcită în nonsens.

Adriana Mihăescu

Prezumții înclinate

Ai suflat în ceara caldă-a lumânării cu un crivăț,
Ți-ai lăsat pe tabla vieții în picioare doar nebunii,
Pe genunchi am strâns troiene murdărite de sfârșituri
Și în palme-mi țin toți anii plânși cu ochiul rugăciunii.

Pe umeri purtam pustiul ce-mi încorseta o rană,
Pergamentele cărunte incantau povești de vară,
Tu îți numărai arginții la o margine de tunet
După ce-ai vândut un suflet și o inimă, povară...

Treisprezece brazde-arate am însămânțat cu gânduri
Și doar un surâs pământul a rodit în miez de iarnă,
Neputința-a stat în lojă și-a privit către cortină
Cum ascunde sub o umbră nerostitea ei eternă.

Îmbrăcat în monologul de pe hărți bine trasate
Tragi în porți de labirinturi cu idei pline de goluri,
Închistat printre zorzoane de prezumții înclinate
Ai rămas în centru țintă, îngropat în mii de roluri.

Adriana Mihăescu

Când e scens prinsă-n naos

Noduri, sfori și brațe-ntinse, acceptare, resemnare,
Regizări prinse-n cortina trasă peste mari decoruri,
Slove șterse din scenariu, corecturi în buzunare,
Păpușari cu mâneci negre și cu măsluiri de zaruri.

Frunți murdare de țărână cumpără pe datorie
Straiele zilei de mâine și coregrafii de dansuri,
Lupi ciopliți din lemne dure ștanțează-n croitorie
Rânjete în piei de oaie și-ntunerice în mătăsurii.

Fără preambul își cântă marionetele menirea,
Doar un gând apostrofează scrâșnetul dintre măsele
Când e scena prinsă-n naos și sub reflector privirea
Face cruce-n neputință și-și dă găuri la curele.

Adriana Mihăescu

Pe-o mânecă de ie

Gleznă deșirând speranța pe cărări întortocheate
Își dansează istovirea sub o cumpană de lună,
Lasă urme mici de sare pe destinul ce-l străbate
Când din cerul plin de stele doar de-o zodie adună.

Peste colbul nins pe-o floare desenează ceasul vieții
Cu secunda îndreptată către visul spart de ploaie,
Leapădă de tot buchetul și culege toți scaieții
Într-un voal pătat de zgomot și amprente de vătraie.

Din țigara-abia aprinsă mai inspiră înc-o toamnă
Dar păstrează șase frunze prinse-n bold la calendare,
Într-un cerc de fum se-mbracă iar lumina ce îndeamnă
La poveștile de vară și la liniști în pahare.

Din fire de pădădie împletește o dorință
Și o urcă în mansarda unde înnoptează fluturi,
Se șterge pe mâini de aur, coase slove pe catrință
Iar pe-o mânecă de ie își brodează începuturi.

Adriana Mihăescu

Printre gene de egrete

Ce pustiu e-n jur de soare, ori nu-l văd, ori nu mă vede...
Ca o draperie-i ziua, trasă peste un perete,
E opac sub pleoape-ntr-una, pe retină numai pete,
Se întunecă și chipuri imprimare pe monede.

Prinsă-n traficul de vorbe m-am oprit din a deduce,
În găselnița tăcerii s-a-ncurcat orice-ntrebare,
Printre pauze confuze și privirile barbare
Un răspuns fură mirarea iar apoi își face cruce.

Tremură și tâmpla lunii adăpându-se în noapte
Cu otrava unor vorbe pârjolate-n foc de ură,
Stele se iau strâns în brațe și-apoi fug cu o trăsură
Către alte căi lactee fericirea să-și aștepte.

Mi-am îndoliat speranța și am strâns-o între palme
Refuzând s-o las pierdută sub tăișul condamnării,
I-am pus aripi peticite la lumina lumânării
Cu o ultima suflare pitulată-n cuib de vreme.

Nu știe nicicum să zboare, mângălește-n praf regrete,
Însetată după ceruri dezmoștește-n ochi scânteia,
Din trifoi își trage seva și în lacăt bagă cheia
Împărțindu-și iar cenușa printre gene de egrete.

Adriana Mihăescu

ANGHEL ZAMFIR DAN

Extras din grădinile dragostei

Unei femei virtuale

Sunt născută când începe vara,
să-și poarte diminețile,
înveșmântate în mângâeri fiebinți.

Port fir de busuioc între sâni,
să miros mereu a verde,
crescut pe coasta dealurilor împoienite,
unde strugurii înroșesc zările,
cu boabele lor.

Zâmbesc ... pentru că soarele s-a mirat,
așa de tare când m-a văzut prima dată,
că a rămas încremenit pe cer,
aproape toată vara.

Apoi a devenit albăstrit,
și mi-a dat mie, zâmbetul acela,
să îl iert, că mă privise așa de vinovat,
și îmi înnegrise pielea cu atingerile lui.

Umblu îmbrăcată în straie lumești,
pe dinnăuntru însă ... sunt desbrăcată,
de toate închipuirile,
și așa visez,
și așa mă alint,
cu toate gândurile ce îmi trec,
mereu prin minte.

Știu ...,
sunt făcută pentru dragoste,
pentru că din dragoste fierbinte am
apărut,
și în dragoste voi fierbe cât voi trăi.

Sunt toată o parabolă a chemării cuantice,
și pe unde trec îmi las amprenta timpului,
asupra oricărei priviri.

Marea m-a învățat,
cum sărută valul ei țărnel,
și mereu încerc să o întrec în dăruire,
plimbându-mă cu picioarele goale
pe nisipul ei mișcător.

Dar cel mai mult și mai mult,
iubesc arta de a trăi.
Îmi inventez singură simboluri,
pe care le atașez viselor în care cred.

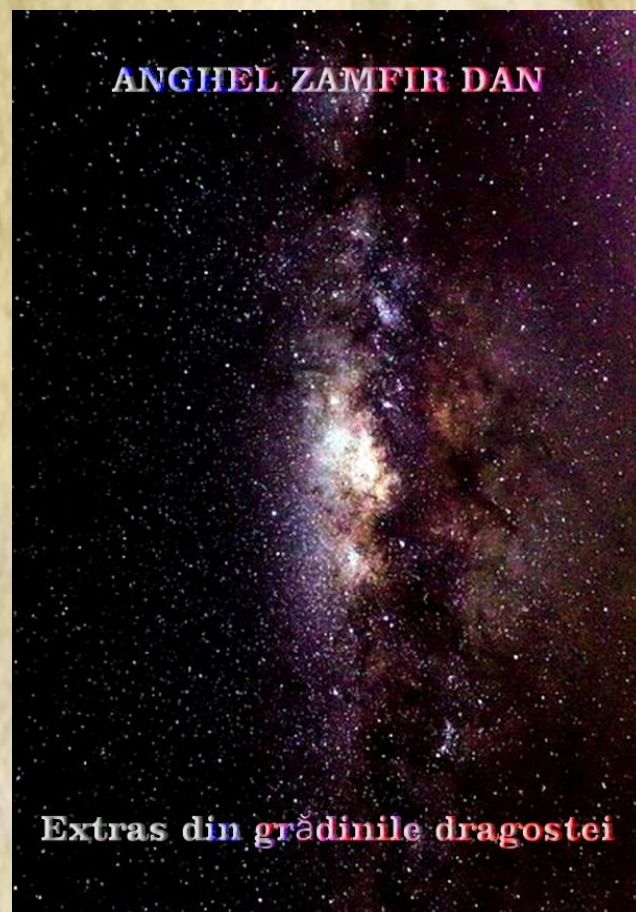

Extras din grădinile dragostei

Împreună cu inima, calea și mintea mea,
străbat timpul în care am fost inclusă,
spre a-mi lăsa amprenta drept amintire,
veșniciei din care am venit.

Cred doar în iubire și în eternitatea ei,
și voi ajunge acolo,
ținându-mă de mână,
cu iubitul meu ancestral.

Anghel Zamfir Dan

Vibrația unui mahmur

Dacă asculți gândul meu ce s-a trezit,
înainte de ivirea zorilor peste colinele cerului,
poți auzi vibrația unui murmur,
scos de creșterea frunzei ce privește petala,
cum inițiază o floare în taina culorilor.

Poți simți boarea adierii,
percepută de palma ce-ți mângâie sânul,
decalanșând starea de fapt a dorinței primordiale.

Vuietul împânzit în neant,
de trupurile îndrăgostiților,
ce se iubesc terminal, în tot Universul.

Respirația odihnei din ochiul închis,
mulțumit de felul cum s-a iubit.

Poți auzi marea, cum își sparge valul de țărni,
și apropierea pașilor mei cum te caută prin zăpezi,
numărând fulgii ce cad înainte de a te găsi.

Știi colțul acela de rai din dreapta Căii Lactee ?
Acolo să fii, când galaxii cuantice străbat,
spre ați despleti fuioarele ce ți-au prins trupul,
în vibrația unui murmur al dragostei stelare.

.....
Ales, străbat mărginimile depărtărilor,
în șuvoi de pulberi astrale spre a te găsi
vinovat,
de gustul chemării.

Sunt toată o enigmă ce așteaptă ivirea
zorilor iubirii,
și vreau să spargi zidul sonic
ce ne desparte,
în mărimi naturale.
Să descrii fiecare etapă a dăruirii mele,
și abandonării totale în
brațele tale galactice.

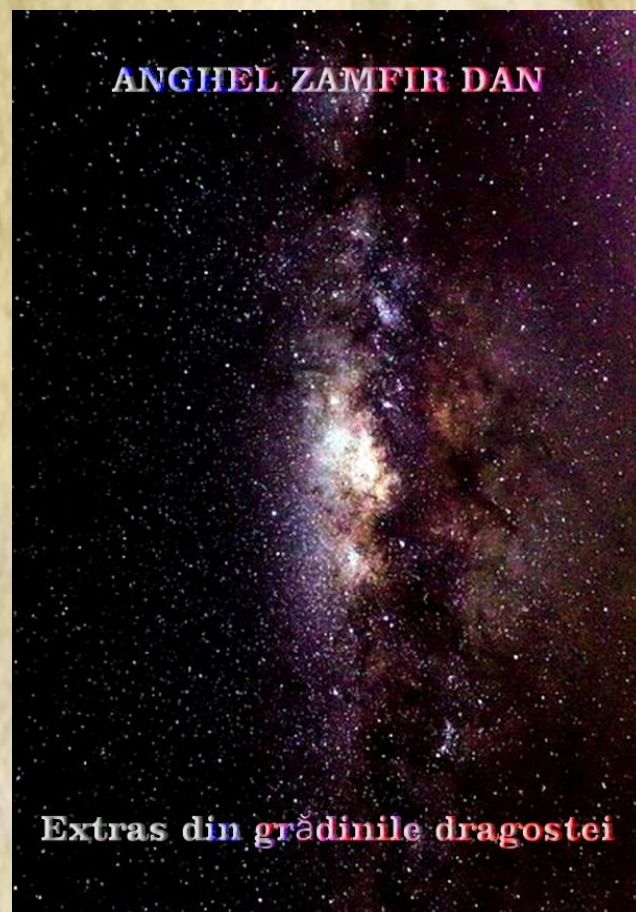
Dacă asculți lunecarea mea,
printre moleculele apei,
ai să auzi vuietul ce-mi străbate dorința,
despletindu-mi toată ființa,
în șuvițe de atingeri,
cu care tu mă înfășori delicat.

Mă topesc deja într-o pală de gând,
și simt gustul fructelor proaspete,
din care am mușcat atât de senin,
de câte ori ne-am iubit,
înainte de ivirea zorilor,
peste câmpii...

Vin iarăși...
să străbatem amândoi, legănându-ne,
toate orbitele desmierdărilor,
ce înfloresc în tainele dragostei,
eu te cuprind încet,
și te alint în săruturi,
tu strânge-mă fin,
și înnobilează-mi trupul,
cu lunecări de atingeri visate.

Anghel Zamfir Dan

Curcubeul astral

-Iubita,
vezi curcubeul acela astral,
apărut în colțul universului celular în care trăim ?

Undeva în partea stângă, sunt două stele,
ce ni le-am făcut cadou,
la prima noastră întâlnire galactică.

Ce mari au crescut,
după ce noi am picurat,
primul strop de hormoni,
în nucleul lor de metal !

-Văd...,
tu mi-ai dăruit atunci steaua ta,
și eu ca să mă revanșez,
ți-am dat un sărut lung,
din care s-a născut galaxia aceea,
din dreapta aceluia pătrar.

Erai așa de fierbinte..., că sărutul acela,
îmi va ajunge..., pentru toată viața din univers.

-Îmi amintesc!
Intrasem așa brusc, sub incidența primei legi a iubirii,
și când ai picurat în nucleul meu cerebral,
prima undă a unui strop de hormon,
am explodat în ovule adiacente,
din care s-a născut galaxia noastră
albastră.

-Nu ți-am spus,,dar în acel stadiu al
existenței,
aveam drept doar să sper că
exiști cu adevărat,
și că masele noastre cuantice,
vor fi compatibile, cu fluidul metalelor,
din centrul nucleielor de unde veneam.

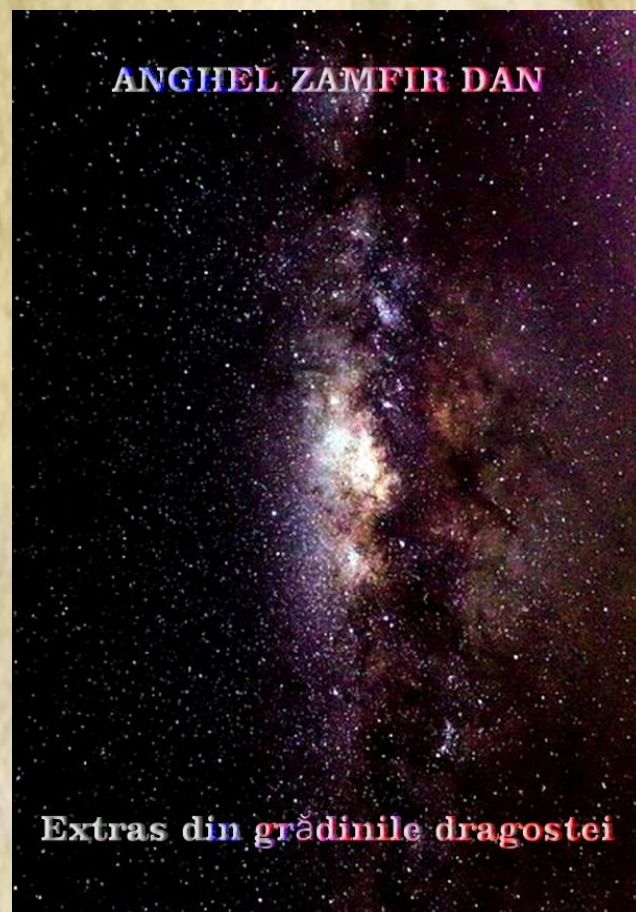
Trecerea galaxiilor noastre senzuale,
prin infuzii de sentimente saturat
hormonale,
a dus la apariția acestui curcubeu astral,
în care noi, stăm cuibăriți,
și ne iubim atemporal,
sfidând legile fizicii.

- Simți ?
Parcă am trecut deja...,
în cea de a doua lege a iubirii,
și acum așteptăm să apară pe cer,
alt rod al îmbinării noastre cuantice.

-Nu mai vorbi,
mai bine soarbe-mi lumina din ochii stelari,
tot sucul din corpul meu,
fluid curgător în apele tale cometice,
și să rămânem așa,
împietriți, spre a putea intra,
sub incidența altei trepete din legea iubirii.

Anghel Zamfir Dan

Din scenele iubirii

Ce umezi îți sunt ochii,
și ce aprins e focul,
din scenele mirării în care am aintrat.

Și cum privești în gol,
pierdută printre patimile, ce-ți dau ocol,
doar tu știind ce vezi, ce simți și ce auzi,
de așa plutești de tandru,
în colajul vrerilor.

Și mai frumoasă ești,
când ne iubim ascunși,
printre suspine la umbra faldurilor,
desveliți, stăpâni doar pe dorința noastră,
topiți printre destinele,
din care suntem zămisliți.

Nu-i margine din tine ce eu să nu ating,
cu boarea mea de cântec, să nu cuprind în brațe,
fiorul ce-l inspiri când zbaterea te înlănțuie,
în fuioare de priviri.

Alunecăm întruna pe panta unui vis,
și ne topim în jarul ce trupul ți-a aprins.

Tu nu ești om, cuantică femeie,
doar Universul știe ce-a pus în carnea ta,
de umblă închipuirea aprinsă ca o stea,
în care frăgezimea din forța dragostei,
îvinge mângâierea cu atingere de zei.

Rămâi ondulatoriu în ochii mei pierduți,
doar cântecul m-ajută,
să-ți mângâi nuri sfinți,
să-ți sorb nemărginimea pătrunderii în
fior,
să alunec ca o taină ascunsă într-un dor.

Anghel Zamfir Dan

Geneză femeii

Aluatul cuantic astral,
din care-i dospită femeia,
a fost prima creație a Universului,
realizată imediat după Big-Bang.

Toate stelele au fost chemate,
la o întâlnire de taină,
și fiecare a adus în dar,
tot ce aveau mai bun în constelația lor.

Creuzetul a fost umplut mai întâi,
cu patimile stelare ascunse,
în dorințele fiecăreia,
dintre stelele ce au sclipit.

Apoi s-a făcut un concurs,
pentru alegerea chipului,
și dintre toate stelele,
s-a ales steaua cu cele mai multe amprente solare.

Nu a durat mult,
și uneia dintre ele, i-a venit ideea,
așezării în trepete a tot ce inspiră universul,
să-și mențină formele în mișcare.

Culoarea unui fulger,
aprins în coada unei comete,
s-a zis a fi ochii ei,
când se oglindesc,
în spectrul unei furtuni solare.

Din atracții gravitaționale și forțe telurice,
s-a hotărât a-i fi forța fuzională a
trupului,
putere ce o primește după ce culoarea ei,
împrumută nuanța vidului,
străbătut de forțele ondulatorii.

Toată a fost îmbibată cu senzori,
ce îți trezesc toate cerințele vrerii,
atunci când o privești,
din unghiuri înclinate spre poftetele inimii.

I s-a așezat apoi o podoabă,
în forme din cozi de comete pe cap,
unde te poți pierde dacă întinzi mâna,
în semn de atingere vinovată.

Sub mantia lor,
gândurile ce-i izvorească,
din nurlii sălbatici,
o înostesc în mișcarea voinței.

Darul cel mai de preț, ce l-a primit,
chiar din mâna cuantică a universului,
a fost semnul nașterii viului,
din îmbinarea iubirii senzorilor ei,
cu puterea de foc a unui teluric arzând.

Așa a apărut pe pământ,
din prima atingere a acestui sublim,
un prinț al cerului,
pe care îl putem vedea,
cum ține de mână,
o mică prințesă a câmpiilor astrale,
în timp ce străbat împreună,
drumul viului.

Aluatul dospit în creuzetul universal,
este darul stelelor,
făcut cerului,
spre a avea în ce se oglindi,
uneori, seara, înainte de venirea apusului,
dimineața, odată cu aprinderea zorilor trandafirii.

Anghel Zamfir Dan

Hei!

Te rog să te îndrepti de șalele ruginii!

Ție nu îți trece prin ultima plecare

un Passo Doble cu nechezat de stai?

Nu auzi piedica prafului de pușcă

ce te-a somat să predai arma fugii?

Unde îți grăbești iluziile?

Lasă-le să facă autostopul la drumul cu colb pe tălpile rămasului în urmă!

De ce crezi că în cavalcade se prind gările trenurilor supraaglomerate de bilete pierdute?

Stai ca o ultimă plecare pe peronul orei fixe

și îți verifici indecizia pe tabela de marcaj a minutelor de întârziere

Fugi!

Lasă rochia prea lungă să îți alunece pe lângă dezbrăcare

și tocul sandalelor rupe-le cu degetele foamei

de glezne mângâiate...

Nu te uita la rabdarea timpului

care fumează prea multe secunde din ultima țigară,

scrumul este doar praful din ochii care orbesc vântul

Aleargă!

uită umbra la colțul strazii

și traversează pe lângă zebra cu opoziție între alb și negru

Umărul fără zbor din fața întrebărilor,

știe să își construiască o coapsa de răspuns

Tu, doar aleargă înapoia fugii !

Mariana Grigore

„Elixirul vieții”!

Te sorb înainte de-a te naște,
picătură cu picătură,
fără să știu dacă liniștea mea
este botezul primului răsărit de miracol.

Teama că translucida deposedare de materie,
mă transformă în pântec de geneză,
curge prin venele unui curcubeu neștiut de timp

Simt potirul cu pereți de cer
în respirația beției ce-mi ametește senzația fecundă
și beau până la ultima răsuflare de izvor,
viața clipei ce mă renaște

Urc.
Mă nasc dintr-o durere răvășită
în secunda îngropată în pământ
Pas cu pas
Verigă cu verigă
Lanț cu lanț
Apă cu apă vie
Foc cu ardere
Zi,
cu ziua cea din urma veșnicie

Mă zăresc fără să simt privirea în ochiuri de ceață
Țin în mână graalul ultimei fărâme a pietrei filosofale
Și torn peste nemurire, elixirul vieții...
un strop de iubire.

Mariana Grigore

Liniștea ce-ți lasă-n urmă, umbra!

Degringolada sensurilor prea exacte,
e ca o apăsare de deget pe zvâcnirea ultimului puls.
Simți zbaterea unor aripi dezbrăcate
și cerul lipit de pata de murdărie de pe haina uzată,
agățată
în cuierul unor zile prea albe.
Ai vrea să fugi peste umbră,
să sari peste pârleazul destinului
dar,
te lovești cu capul
de pragul de sus al obstacolului neputinței.
Dacă te împiedici de tine,
nu-ți rămâne altceva de făcut,
decât să pui într-o ecuație fără rezultat,
numitorul comun al tuturor stărilor
de goliciune
în care îți speli preaplinul.
Aripile tale sunt cioturi cu care te târăști
prin propria ură de semeni,
ciopliți din aceeași plămadă dumnezeiască
de apă, cer și pământ.
Te privesc
prin tine
și văd nevăzutul din bolgia
ce vituperează lumina pe care o țin în palmă
Surâd...
Și plec în liniștea ce-ți lasă-n urmă, adumbrirea!

Mariana Grigore

Să nu te superi!

Să nu te superi dacă-ți spun că stelele mai plâng pe cer
Și lacrimi de argint îmi Țes din borangicul efemer
Iar dorul se adapă-alene dintr-un cauș de palme strânse,
Cu liniile de destin în vise frânte, necuprinse
Să nu te superi dacă gândul mai cade-n toamne ruginite,
Câte-un copac mai desfrunzește iluziile adormite
Și florile uitate-n geam doar gheață îmi pictează-n soare
Când sufletul se rătăcește printre troiene de ninsoare
Să nu te superi nici de uit să mai răsar în dimineață,
Hiatul nu-l recrimina că n-a știut să umple-o viață
Cu zbor și fluturi în culoare de curcubeie ce vestesc
Că-apteri suntem în astă viață de lut rămânem, sufletesc
Să nu te superi de voi pune-n tabernacolul de trăiri
O flacăra ca să vegheze altarul inimii-n zidiri
De insolite clipe-n care în anamneze de iubire
Un deja vù mă recompune în altă lume, fericire.

Mariana Grigore

Troc!

Prin viață, zbori ca o efemeridă ce se visează condor,
cu vântul în oglinda cerului care reflectă zborul,
vezi nevăzutul dintre aripi,
simți aerul în respirația visului,
urci când treptele îți leagă abisuri
de gleznelor prea obosite,
te arunci de pe piscuri ce au cunoscut Calvariae Locus (Locul Calvarului),
fără să înțelegi izbăvirea
de dincolo de păcatul Edenului.
Când trupul obosit atinge pământul,
îți pregătești drumul porților deschise
și speri omule
ca vama mânăuirii tale,
să îți accepte banul dezlegării de tine.
Așteaptă,
nu ți-ai răsărit încă toate firele de iarbă
în verdele primăverii
și nu ți-ai adunat tot nisipul pe țărnul iubirii!
Mai ai vreme pentru nemurire!
Doar când
aer peste aer
și timp peste timp,
turnul gigant al Babilonului tău
va lăsa caramida tribut
dumnezeirii,
vei înțelege de ce lutul zamislirii
a dat la schimb moartea, pe naștere.

Mariana Grigore

Unde ne sunt îngerii?

Lumea se despoaie de timp și spațiu
 în intimitatea unui veac incontinent
 care a-nceput se pare demult odată
 cu apariția arlechinilor mâncând omizi
 în dimineți cu soarele sub ape,
 instincte primare, se fac lupi la drumul mare
 într-un cadru cinegetic ce plutește în
 strunga mieilor tot mai singuratici,
 peren doar trupul fără hoit din preajma
 icoanelor imuabile mai aburește tandru
 drobul de sare ce-a încremenit nevolnicia
 nefilimilor în insolitul unei poște de altă
 carne,
 androgin sau nu un duh încălțat în sandale
 de nisip-brocart, ne bântuie în fiecare clipă
 adormirea, să rămânem treji ca talantul în
 mâna hoțului de vămi, să punem la uș
 semnul sângelei din tăcerea oglinzilor
 sacerdotale ce se sparg pe rând la fiecare
 descânt de fiară,
 o cuantă peratică ruptă din amurguri tot
 mai lungi, se face bombă atomică în mâinile
 celui zălud de supremația zborului cinic
 cu aripi fabricate la mâna a doua între două
 bătați de clopot,
 am inventat trandafirul inerm cu parfum fin
 de oase carbonizate în curțile groparilor de
 oameni vii,
 unii dintre noi încă învățăm alfabetul morse
 al sirenelor din drumul unui Ulise modern
 cu Penelope-n buzunarul mic al cordului
 din dreapta,
 atoluri de iezuți cu poza lui Dumnezeu în
 ziua șaptea, navighează haotic într-un ocean
 de odihnă baltică și negustori de epigoni
 vernali își vând talentele doar în năvoade de
 prins valuri de aur!
 Să știți dragilor ce mă citiți cu ochii-n alte
 telefoane, că nu mai avem nici anotimpuri
 nici pe Vivaldi-n foiletoane de beton,
 lumea asta se despoaie iute în costume din
 piele sintetică din care nici șarpele nostru
 nu mănâncă,
 logoreea nebunilor din azile dezafectate de
 diazepamul strigoilor ține loc de dialog
 la masa pacifiștilor manipulați de somnambulii
 ghenelor de gunoi viu,
 confundăm iarna cu vara și toamnele din
 primăveri fără boboci căci invers nici n-ar

mai ploua sau ninge în veci de veci și trăsnetul
furtunii s-ar stinge în laringe când ne-om
cânta de sete lumina ce se stinge dureros
pe monumente ridicate de azteci.
Dar unde ne sunt îngerii, fatidică întrebare
eu spre exemplu acum, mi-o pun stând în
picioare pe o pană de pasăre colibri care
tocmai mi-a zburat pe lângă urechea unei
cruci înfiptă pe muntele măslinilor.
Am aflat răspunsul, voi cei ce poate mă citiți
mai aveți de ținut dieta mediteraneană!...

Simon Jack

Între vis și realitate

Alegerea o făcusem trecând pe roșu la intersecția aceea imensă cu o mulțime de privitori pe margini de trotuar, în mijloc ca un giratoriu verde-amalgam un fel de livadă cu mulți pomi și păsări pestrițe care vorbeau între ele într-o limbă veche a pământului.

O înșiruire parcă nesfârșită de blocuri turn se întindea agățată de cerul pur albastru, ca țurtorii iarna de streșini închipuite și se țineau parcă de mâini într-o horă de ciuleandă orbecăită în haosul urban.

Totuși păream atât de singur, între atâtea reguli de circulație și conviețuire constrânsă cu nimeni că până și trecerile pietonale îmi erau ostile, mașini conduse de șoferi nevazuți goneau în umbre cu numere de înmatriculare false, dintr-un fel de spitale auzeam aplauze ca la o sală de cinema unde filmul este o piesă de teatru fără perdea și fără actori doar cu... sufleori.

Alegerea mea a fost grea, un soi de evadare dintr-un cavou al morții lente, ca o perfuzie pentru un pacient nemâncat de trei zile, am vrut să mă fac o pasăre călătoare cu normă întreagă, un melc zburător eventual să mă târăsc printr-o iarbă albă care crește numai în aerul pur expirat din inspirarea unor ingeri de geniu anafilactic.

Mereu am vrut să devin gropar, e cea mai cinstită îndeletnicire umană, îngropi un oraș și lași doar o poartă afară, îndeși în pământ toate cucuvelele nopții și lași doar înțelepciunea pe brazdă, îngropi de vii toți poezii lângă Nichita care se plâng zilnic de necuvintele unei existențe în semne și paloșe de strivire în imponderabilitatea unui hău cu nume de hârtoapă.

Știți voi cum mă simt acum? Ca un sac plin cu pietre de dig, ca un balastu plouat în inserții de sârmă ghimpată, un bolovan de Sisif condamnat la fitness drăcesc sub greutatea propriului cer suspendat pe busole ce nu indică norduri.

Am ales (alegere prin absență), să mă fac pictorul celor spanzurați de capete de poduri ce unesc două maluri cu sălcii fără frunze, ei vor trăi pe șevaleturi mereu plângătoare în inima veșmântului de culoare, simplu și fără reguli de pudoare, asemenea măgarilor ce trăgând de poveri umilitoare nu mor

ci trăiesc în continuare în genunchii celor liberi
spunând morții: binefăcătoare!
Între vis și realitate, chiar și atunci când treci
pe roșu, poți aspira la orice, inutil să vă spun
că doar o dată...

Simon Jack

Destăinuri

Din destăinuri a luat ființă Buddha ăsta atât de nevăzut în albul precoce dintre noi, noi însemnând o infinitate de combinații în tipare ce sparg niște stelare, m-am întrebat adesea de ce căutăm lumina acolo unde nu există?

Poate pentru că un ochi orb din naștere aflat în palma neputinței, încearcă să deschidă o pleopă prea mare pentru un întuneric ce umblă aproape întotdeauna dezlegat din lesa luminii care-și face de cap cu infinituri schiopatate de nebunii iluminismului. Destăinuind te încredințezi că exiști și oarecum nu mai ai nevoie de un nume.

Numele noastre sunt de fapt niște numărători pe abacuri de pământ uitate în grajdul fără iesle, la ce bun să te numești cumva dacă în clipa imediat următoare poți fi altceva, spre exemplu un spic de grâu copt sau verde, ori un balansoar pentru pitici uriași, o cometă ce n-a văzut sau întâlnit soarele niciodată, poți fi deasemeni un cal sălbatic, sau rumegușul cariilor din carnea zborului unui cărăbuș de iarnă, un colț de stradă ori un elefant îndesat în pușculița bunicii care nu mai este, o simplă și umilă strigare din camera mortuară a unei furnici lipite din greșeală pe talpa unui dric cu trei „picioare” o alarmă antiaeriană montată pe zmeie cu năluci, poți să fi orice dar trebuie să te destăinuiești să știi dacă te aude cineva nemetamorfozat.

Mergeam zilele trecute sau poate nu erau zile, poate erau doar poezii cu versul alb pe mijloc, mergeam zic și parcă la un moment dat, nevăzător cum sunt câteodată, am dat cu capul de un zid aflat în partea inferioară a unui suspin mai vechi ca geneza mea Îndoielnică, pe dată am avut senzația unui declic fenomenal c-aș fi în mâini și nu în picioare.

Vedeam asfaltul cum se dilată sub ochii mei atât de aproape de respirări ciudate și ca și cum aș fi fost vreun ucenic al lui Brâncuși asfaltul se făcu coloana infinitului sub degetele mele crispate de o durere circulară.

Am înțeles atunci că ceva din pământ mi se destăinuie, că vrea să-mi transmită ceva mai mare ca mersul pe picioare sau în mâini, că e timpul să nu mai fiu fiind ci să mă fiu o simplă înălțare fără aripi și grumaz,

aşa pur şi simplu o decolare...
E greu cu destăinuirile astea,
din cauza lor am şi uitat că sunt la rând
să-mi cumpăr propria-mi scrisoare
expediată cândva fără niciun cuvânt
de la poşta unei gări
ce acum e o simplă trecătoare.
Mai stau o dată la rând,
dar acum mă tac...

Simon Jack

Dimineață iar

E dimineață iar,
te-aș împăca de noapte
traducându-ți răsăritul din visurile noastre
calendar de emoții,
chiar de șoaptă pe cerul veșnic înstelat,
dimineață iar
tumultul unei zile noi așteaptă
nehotărât meridian ca mînzul unei
fugi prin câmpuri albe
de mărgean,
ca apa din fântână
ce murmură găleată și setea unui
pan din ciocolată,
pe coapsa ta păstrată-n închipuiri
geneză,
mă-nfrigurez țărână în ape de botez
doar dimineața asta
ce netrăită încă, mă poartă rod
în tine pe ramuri zburătoare
ce fără anotimp,
mă fac un șoim maltez!...

Simon Jack

Chipul tău

Pe chipul tău creez mereu o nouă lume
alei cu trandafiri meridiane le înalț
în timpul nostru brăzdat mereu de-un nume
împarfumat eteric când mi te țin pe braț.

Chipul tău mi-e ziuă și mi-e noapte la un loc
în cele patru anotimpuri o flamură de alb,
un fel de coroniță vie făcută dintr-un joc
cu iele peste gânduri ce-mi murmură înalt,

Pictură tremurată pe-un șevalet deja color
în chipul tău artistul portretizează vântul,
pe ochii mari și sprinteni în amfore de dor
patru zări și-un cer în astre-mi poartă sensul.

Corăbii aburite de miraje-mi duc în visuri
atoluri minunate cu trupul tău plutind ușor,
ca un străjer înamorat eu îți prefac abisuri
din pasul meu, în pescăruși zburând fior!

Chipul tău e urcătură veșnică pe muntele
ce-mi ține vie eternă și înaltă neștiută poezie,
din versul ei îmi fac aripi să zbor măruntele
secunde cumpărate din edenuri pe datorie.

Și doar din chipul tău mă regăsesc pe mine
cel ce se pierde mereu nebun în acalmii,
din vipii și răcoarea ce se-ntâlnesc în tine
îmi croiesc strai bălai, căci gol deja mă știi!...

Simon Jack

Alma

Eu pe mal, așteptând pe Caron.
 Mă solidificasem, spre mineral, spre gheață.
 Începeam să uit respirarea.
 Legile universului se rescriau, a câta oară?
 Nu pe piatră sau papirus,
 Ci direct pe epiderma-mi.
 Și facerea istoriei și căderea, așîderea.
 Detașarea îmi era călăuză, dulău de pază,
 Pernă sub cap și haină de oraș.

Fără de veste și de niciunde se izvodi un vânt cald.
 April zburdalnic, șăgalnic!
 Un fluier din înalturi începu să mă cânte.
 Întâi m-am umplut de sunete.
 Apoi de muzică. Peter Pan? Krișna?

Pleoapa se voia închisă.
 Fără imagini, fără distragere.
 Turn. Încuietoare. Lacăt.
 Dar, mirosul verde mă împresura încet.
 Ochiul clipi și galbenul inundă creierul.
 Sori pe boltă. Narcise mii pe plai.
 Atunci începu o încolțire. Încet. Timid.
 Formele tindeau către petală. Deschidere.

Aerul deveni consistent.
 Căutam cu prelungiri demult uitate.
 Cercetam darul primit,
 Ca Eva grădina Raiului.
 Cuprindere, respirație, vortex și genune.

Un fulger mă străbătu subit:
 A fost topire și curgere.
 Înnobilare și gustare.
 Firișoare de văzduh auriu
 La atingerea gândului meu.
 Și mici artificii vegetale.

Ecstazis?

Cu urechea disting ușor:
 Deja mi-e dor!
 Polenul divin curge împlinind.

Silvia Andrucovici

Ochiul Arhanghelului

O tristețe vine peste mine.
Mă îmbracă...
Lacrimile grele nasc solzi.
Stau așa, atârând de clipa despărțirii.
Greu, greu de pământ
Peste piept, peste șale.
Țintuită în acest veșmânt.

Tu plecai
Transferând surâs către urmași.
De soartă bună,
Și de Har.

Îmi spuneai:
Tu ai darul lacrimilor,
Ești o sfințișoară, știi?
Eu îți ziceam că voi strânge
O cadă de lacrimi.
Ca și Cosânzeana
Așteptând pe Voinicul ei.
Ea orbea la sfârșitul poveștii, știi?
De durere și plâns.

Am orbit.
Nu văd marmura,
Nu văd lespedea,
Nici culoarea negru.
Ești în cele trei fire de mentă sălbatică
Și-n mușcatele roșii.
O grădiniță, asta ești,
Pe care o răsădesc și o stropesc.
Semnând pentru înviere!

Am asurzit.
Nu aud "veșnica pomenire".
Pomenire înseamnă suflet viu,
Așa-mi spuneai...
Nu aud uneori nici bună ziua.
Bună?

Îmi spuneai că vom comunica,
Îmi spuneai de hristosferă,
De conștiința extinsă...
Iar eu îți promiteam
Că voi scoate ochiul Arhanghelului,
Ca orb fiind calea să rătăcească,
Să mi te lase mie,
Doar mie.

Dar, te-ai grăbit.
Către Grădinile ascunse,
Către Raiul promis.
Ai plecat.
Iar eu am pierdut lupta mea cu Îngerul.

Așa oarbă și surdă
Cum îi voi mai scoate
Ochiul său astral și Îngeresc?
Cum?

Silvia Andrucovici

L'été indien

Anul acela vara se înrădăcina încă de mărișor
Și noi plecam să plângem pe trotuarele reci ale Lutetiei,
Adăpostindu-ne de ploaie, la o cafea sub Tour Eiffel,
Să ne drogăm angelic cu mirosul amar al fruzelor de platan la Barcelona,
Topindu-ne apoi în azurul tare, plutind pe o golondrină,
Să ne scaldăm în praful altor pământuri,
Cucerind facil, cât cuprinzi cu ochii,
Pe retină, hectare de culori și lumini.

Geografia emoțiilor noastre era încă o piatră de încercare.
Ne chinuiam tresărind la o vorbă, la un gest,
Încercând să ne descoperim bărbat și femeie.
Și ne iubeam mai tot timpul.
Pe străzi, în săli de așteptare, pe holurile muzeelor și-n biserici,
Mâncam înghețată, stam la umbră, dar corpurile noastre dădeau în clocot
Dormeam pe peluze cu aspersoare în funcțiune,
Pielea ne era roșie de la soare, de la emoție, de la iubire...
Oceanul ne primea bucuros, ca o supă calduță,
Ștergând taumaturgic biblioteci de memorie afectivă.
În euforia noastră eternizam curcubeie pe aripi de găze
Și-n jerbe de idei,
Apoi, cu superbie declarăm că Juan Miro este un învechit.

Octombrie, l'été indien...
Îmbrăcați în alb, în topit, și auriu pe nimbe,
Ne îndreptam pe cărarea nedeslușită a sorții,
Sub inelul de pe deget bătea o inimă.
Simțeam planeta ca pe un dar, ca pe o împărăție,
Noi doi, regi și fii de regi,
După grație, nu după genealogie.

Vara, planeta asta cu război și pace,
Privirea ta și tigrii îmblânziți ai emoțiilor -
L'été indien a noastră.

Silvia Andrucovici

Cuvintele

Totul în jur era un mușuroi de cuvinte.
Se agregau, se prelingeau...
În aer,
Desenau cu trupurile lor
Cozi de cometă și zvastici străvechi.
Era un perpetuum de cuvinte.
Cuvinte, cuvinte, cuvinte...

Tu dirijai furnicile de cuvinte,
Aranjând în grabă mausoleuri,
Grădini și palate,
Pagode și ochiuri de apă,
Păduri de smarald și poduri-păianjen,
Animale fantastice și regi cu trei coroane,
Popoare de păstori și războinici,
Și intrigi sofianice
În capete de filosofi cumiți.
Te vedeam, erai vrăjitorul de cuvinte.

Purtai pe umeri stema aleșilor,
Mersul te dezvăluia ca fiind astfel,
Te înrudeai prin fibra trupului
Cu vântul și platanii săi unduind leneș,
Uneori te învăluiai în mirosul verde
Și levitai așa, înfrățit cu aerul.
Prin ochi îți curgea mangan topit.
Ne fermecai atât de simplu,
Cu câteva cuvinte!
Te simțeam, erai un Prinț al cuvintelor.

Ne ridicai în rang
Atingându-ne cu praf stelar de metaforă,
Și viața devenea dulce ca o fărâmă de anafură.
Visele ne desenau
Cercuri magice închise în pătrate,
Și triunghiuri celeste.
Așa, ne îndrăgosteam încet de cuvinte.
Auzeau atunci, cu urechile noastre,
Zeul din tine.

Apoi, plictisit sau înciudat de atâtea frumoase,
dar inutile cuvinte,
Ai început la o vreme,
Să ne predai chiar Cuvântul.

Mai întâi am citit, am văzut,
La urmă am trăit...
Ne înșurubam în punctul acela de jar,
Cu respirația lipită,
Cu stihul cuvânt în gând,
Voința se topea,

Trupul devenea ușor,
Senzație de zbor,
Un rug înflorea în crucea pieptului,
Și cu sânge învățam,
Să vedem prin ochiul închis al inimii.

Treptat pierdeam mișcare,
Pierdeam respirație,
Cuvintele dezertau de pe noi,
Ca niște piei de șopârlă.
Foamea ne era agapă,
Iar setea legământ.
Eram un prezent venit din adieri de viitor.
Eram cu Cuvântul,
În Cuvânt...

Tăcute și goale,
Cuvintele sunt toate aici,
Când tu ne privești tandru,
Din cerdacul cu iasomie.
Orfani, am rămas înrudiți
Din dor de Cuvânt și de tine.

Silvia Andrucovici

Grădina

Atâta timp s-a scurs de-atunci,
Parcă nici n-a fost, parcă visul m-ar fi năpădit,
Lăsându-mi creierul în dezordine,
Reluând mereu, la infinit
În oglinda amintirii,
Grădina aceea vărătică
A raiului meu dezlegat.
Lumina zbenguia pe deasupra-ne
Cu parfum de bujori,
Pocneau la cald fructele în livezi,
Șerpilor se tolăneau leneș pe sub garduri,
O tufă de leuștean dezmoțea aerul.
Și peste toate liniștea.
Mă prindeai cu o mână de mijloc,
Cu alta culegeai crenguțe pline de rod
Sclipiri ruginii se șteau prin verdele bogat al frunzei.
Îmi deschideai gura,
Îndesându-mi cireșe zemoase, una după alta
Mă înneam cu sucul lor dulce.
Atât de bun, încât părea furat!
Iarba înaltă, crescută buiac
și cosașii sărind în ea,
Tu privind năuc în soare,
Eu sprijinind capul în palmele tale.
Grădina veche cu gard înalt
și plante stufoase,
Renăscând sub ochiul adamic,
Părea la prima vedere.
Atârnând ființa de un firicel de extaz,
Atunci am gustat grăbită,
Mestecând o dată cu cireșele
Și coacerea mea bruscă,
Gură la gură,
Și umbră la umbră.
Resuscitând o Evă uitată.
Azi pare o grădina oarecare
Cu iarbă uscată și tăioasă,
Doar bondari și albine mai gustă cireșele.
Poarta a rămas deschisă.
Se vor întoarce cei doi în poveste,
Grădina magică să învieze?

Silvia Andrucovici

Trenul vieții

Trenul vieții plimbă tăceri prin gări abandonate.
lăsând ici-colo câte un cuvânt de ocară.

Un acar nemulțumit vânează iluzii
ca să-i treacă timpul mai ușor.

În biroul șefului de gară,
doi călători își beau cafeaua,
sunt niște figuranți,
timpul de mult nu mai curge peste ei.
El, șeful de gară,
umblă prin străini cu cioara vopsită.

Șinele de cale ferată au emigrat,
culeg căpșuni în Spania,
din surse sigure știu
că s-au îndrăgostit de o altă gară.

O sirenă anunță miezul nopții,
este un ecou,
vine ca un blestem peste noapte,
trezește câmpia din somnul rațiunii,
glasul roților de tren
răsună într-un difuzor,
e un patefon, care refuză să moară.

Mihail Coandă

Azi

Azi, sângerez a verde crud,
din suflet îmi curg fluturi aurii,
undeva, tu mă aștepti.
Ai întins mâinile către cer,
dar eu, îți sunt mult mai aproape.
Noi, ne-am născut în aceeași noapte
cu lună plină,
din pântecul poeziei,
să fim împreună cel mai frumos poem!

Azi, plâng pe acorduri de saxofon,
într-un cabaret uitat de lume.
Țin în mână Cheia Sol,
cu ea am deschis portativul inimii.
Mi-ai dăruit-o la primul sărut,
mai ții minte?
Fiecare notă îmi era o lacrimă,
când atingea pământul se transforma într-un râu,
nu te găseam
și timpul nu-mi este prieten.
Acum când te am,
trebuie să te păstrez poezie.

Mihail Coandă

Mama

Albit-ai mamă pe la tâmpile,
Să fie semn că-mbătrânești?!
Sau de la grijile prea multe,
Căci astea nu se mai sfârșesc.

Din zori și până l-asfințit
Tu n-ai odihnă, nu ai pace,
De parcă timpu-i pe sfârșit
Și nu le-ai termina pe toate.

Am vrea să te-ajutăm și noi,
Să-ți luăm povara ce o duci,
Tu ne privesti, ochi ți-s ploi,
Ne strângi în brațe și ne pupi.

Voi, stați cuminiți, doar vă jucați,
Cât mai e timp, copilăriți,
O să vină vremea să plecați
Și pentru-ai voștri să munciți.

Atâta timp cât vă privesc
Și văd iubirea voastră-n toate
Eu nu am timp să-mbatrânesc,
Nu-mi este frică nici de moarte.

De rupi din codru-o ramurea,
Sau pui o floare în pământ,
În toate este mama ta,
Ea este lucrul cel mai sfânt.

Când toamna plouă încetișor,
Si vântu-adie pe-nserat,
Sunt lacrimile ei de dor
Și adierea-i din oftat.

De ninge sau de-i vreme bună,
De este soare, sau sunt nori,
Sunt gândurile ce se-adună,
Pentru ai ei copii în zori.

Mihail Coandă

Nea Gheorghe

Nea Gheorghe, îl știți și voi,
E-al mai bătrân în sat la noi,
Ăl cu ochi verzi și barba sură,
Ce-și plânge soarta-n băătăură,
Și toată ziua viața-njură.
Azi, pe la poartă i-am trecut,
L-am salutat și m-a oprit.
Bă taică, dacă nu ți-e grabă,
Vino la taica în ogradă,
Să mai schimbăm o vorbă, două,
Uite, se-așează ca să plouă.
Cu-n toi de țuică, te cinstesc,
Bă taică, mi-e dor să tănuiesc,
Al naibi, mult timp a trecut
Și câte am de povestit.
Să nu-ți fie cu supărare,
Că am strigat la dumitale,
Ești copil bun, ascultător,
Haide să mergem în pridvor,
Stă ca să plouă, norii-s grei,
Așa cum sunt și anii mei.

Se duce la bucătărie
Vine cu toiul de răchie,
Pe-o farfurie, niște slană,
Să-i gust mâncarea, mă îndeamnă.

N-aș vrea să pleci neomenit,
Ți-am pus în față ce-am avut.
Ia taică, haide, te îmbie!
Slana e bună cu tărie.

Îți mulțumesc, Gheorghe, bade,
Așa te știu și bine-ți șade,
Mereu ai fost om primitor,
Cinstind pe-oricare trecător.

E greu, ce știi tu, nepoate,
Să fii bătrân, să doară toate,
Să trăiești stins, ca un tăciune,
Să n-ai o vorbă cui o spune,
Să-ți fie dor ca într-o noapte,
Să se sfârșească odată, toate
Și să te duci la rostul tău
Acolo lângă Dumnezeu.

Nici nu mai știu cât a trecut
De când baba-n cer s-a dus,
Parcă a trecut o veșnicie,
De când se duse-a mea Mărie,
Tu o mai știi? Ce suflet mare!

O știu, așa cum știu pe fiecare,
Mi-aduc aminte cum venea
Cu găletuța la cișmea,
Săream să o ajut s-o umple,
Iar ea mă săruta pe frunte.
Când se cocea cireșu-n mai,
Striga la mine: Măi, Mihai!
Vino la dodă, să-ți dea ceva,
Oala cu vârf, ea mi-o umplea,
Aveam scânteii în ochișori
Când mă pupa pe obrăjori.

Cât de frumos, de ea, vorbești,
Se vede cât o prețuiești,
Îți mulțumesc, copilul meu,
Să te ajute Dumnezeu.

Eu-ți mulțumesc, dragă bădie,
Viața frumoasă să îți fie.

Frumoasă?! Taci și mă ascultă,
Această liniște-nspăimântă,
Chiar și țăntării mă ocolesc
Și tu îmi spui să mai trăiesc?
Privește taică în jurul tău,
Știi cât am muncit de greu?
Mi-am tras mâncarea de la gură,
Să am de toate-n bățătură,
Dar ce folos, îs goale toate,
Unde nu-i viață, este moarte,
Așa e și-n sufletul meu,
E mort de mult, cum sunt și eu.

Bade, eu știam că ai copii...

Cine mai știe pe-unde-or fii,
În patru zări s-au dus de mult,
De-atuncea nu i-am mai văzut.
Mă tot gândesc că nu l'e bine,
De n-au mai venit pe la mine.
Poate, cine să le mai știe,
Că multe-au fost și date mie.
Dar parcă n-aș vrea să mă duc,
Așa cum sunt, singurel cuc,
Aș vrea o lacrimă să cadă,

Chiar de n-o văd, ea să mă ardă.
De-acolo, de-unde-s, voi simți
C-au lacrimat ai mei copii.

Am stat la taină până-n-noapte,
Mi-a povestit moșul de toate,
Cândva, când timpul o să fie,
Am să pun totul pe hârtie.

Când zorii zilei se revarsă,
O veste tristă mă apasă,
Nea Gheorghe, azi-noapte a murit,
Singur și trist, cum a trăit.
Mi-aduc aminte, în pridvor,
Mi-a zis: În sfârșit, pot să mor,
Îți mulțumesc că ai venit,
La tine eu, m-am spovedit.

În ziua de înmormântare,
Am simțit așa, o apăsare,
Căci îmi spusese moșul mie,
Copii nu vor știi să vie,
Nici nu mai știu pe-unde sunt,
Împrăștiați pe-acest pământ.
Voi merge singur pân' la groapă,
Te rog, să mă-nsoțești tu, tată.

Am mers. Nimeni nu-l plângea,
Sper că-și găsisse liniștea,
Din al meu ochi, trist și plâns,
O lacrimă, pe-obraz i-a curs,
Din cer, de unde acum o fi,
Să creadă că-i de la copii.
Nu știu cum, dar am simțit
Că plânge și mi-a mulțumit.

Mihail Coandă

Cuprinde-mă

cuprinde-mă
și lasă-mă doar o stație
de univers
să visez că-mi ești.
promit că am să cobor
la prima,
atunci când
ai să te oprești
ca să alimentezi următorul vis.
poate, îți va fi mai bine
fără mine,
nu o să mai trebuiască
să porți centura de siguranță,
de teamă că sentimentele
or să-ți dea pe dinafară,
chiar dacă eu,
am să rămân pe veci
captiv într-o
stație prin care
nu o să mai treacă un alt vis.
am să te aștept
ca și când ai mai trece pe aici
și am să mă prefac
că trăiesc în tot acest timp.

Mihail Coandă

Tu ești numărul cel sfânt

Tu ești Numărul cel Sfânt
ce devine-n mine cântec
și-mi vrăjește sufletul
de parcă ar fi descântec

Tu ești apa care curge-n
al meu suflet să-Ți văd Cerul
și să simt cum pentru toate
numai Tu poți fi Dulgherul

Tu ești Pomul, noi, doar fructe
Doar puține-Ți stăm la masă,
celelalte stau căzute
celelalte stau căzute

Tu pe toți îi vrei aproape -
să-i salvezi, de-o veșnicie
vrei mereu și pe-nnoptate
le apari ades sub pleoape

Dac-ar ști cât e de bine
sub mantaua Ta cea largă,
ar uita de ei și viața
Ți-ar lăsa-o Ție-ntreagă.

Olga Alexandra Diaconu

Îți simt chemarea

Îți simt chemarea
lin cum vine
și mă atrage cu miresme
și-n aer parcă-i o lumină
ce poate fi doar în poveste

Și totuși, nu Te pot afla –
scoate-mi în cale,
Doamne,-o iesle
să stau lângă inima Ta

Scoate-mi în cale
Doamne,-o Maică
în mine când se face noapte
și ziua mea-i de mucava.

Și cui îi pasă când lumina
în peșteri abia licărește
când inima-i ca un incendiu
vărsând lumina din poveste?...

Olga Alexandra Diaconu

Pierdută stau

Avânt ești, Doamne, Tu
și-n suflete, lumină
ca să ne speli mereu
dureri și vină

Pierdută stau
privind până în seară
cum se topește
primăvara-n vară

Și toată sunt
neauzitul cântec
de parcă vara
mi s-ar coace-n pântec

Văd frunzele
cum își desfoaie vălul
din muguri dând vieții
crud obolul
Văd florile
cum se deschid la soare
în sunete ascunse, rotitoare

E totul doar o muzică
și sus, și jos
ce se topește într-un vers duios
răzbind ca firul ierbii
din pământ
să ne aducă-n suflete avânt
Avânt vreau să rămâi
mereu în noi
să Te simțim
în suflete, șuvoi

Prin zbor întors
și unduit, stingher,
să Îl primim pe Tatăl cel din cer

Prin zbor încet,
dar luminat, senin
să Îl primim pe Tatăl cel divin

Și, contopiți
în marea lui iubire,
să fim ca ploaia blândă
peste fire.

Olga Alexandra Diaconu

Ce e trupul cel de lut

Ce e trupul cel de lut
Tu din Ceruri ai știut
și ne-ai arătat prin chin,
prin dureri, al Tău destin

Dar noi tot nu te-am crezut,
chiar de viața ne-a durut
și ne-am revoltat mereu
crezându-ne Dumnezeu

Cine-acum să ne aline
sufletul pierdut în vine,
cine-n suflet să ne crească
pacea Ta dumnezeiască?

Tot Tu, știu,
vei coborî,
chiar de veșnic Te-am urî,
har ceresc să ne slobozi,
chiar de suntem toți Irozi

Tu vrei Iovi din nou să fim,
cu iubire să hrănim
pe toți cei ce ne-au trădat,
viața chiar de ne-au luat

Da, mai este-o altă viață –
în asta ne-ai dat povață –
sufletu-i nemuritor,
chiar de ești neștiutor

Știu, Hristoase, Tu ești Domnul
care ne dezghioacă somnul
ca-ncet în suflet să crească
Pacea Ta dumnezeiască.

Olga Alexandra Diaconu

Zidirea ta căzută

Zidirea Ta căzută
eu sunt de-o veșnicie
și, harul de mi-l dai
stăpân din nou să fiu
peste fiare și plante,
eu îl percep în vis,
dar nu-l mai pot avea
din zori pân la chindie

Doar frunza când o văd,
îmi plec ochii cu vină,
dar mușc avid din măr,
deși parc-aș simți
venind din alte veacuri,
mir, smirnă și rășină

M-ai vrut un brad vânjos
cu crengile în sus –
să pot primi lumina
tăceri când am de spus

Dar eu cobor din vis
cu crengile de lut
și nu mai știu nimic
din tot ce mi-ai descris

O singură coloană
ai vrut să fiu,
ca bradul,
dar eu m-am vrut stejar –
să am mai multe brațe,
să-mbin într-o tulpină
și raiul, dar și iadul
Chiar de mi-ai spus în vis
că ghinda e prea mică
pentru-un copac prea mare,
eu tot m-am vrut risipă

Și iată-mă acum
în fața Ta sunt goală –
nu mi-a căzut de sus
nici chiar un fruct în poală
Sau de mi-o fi căzut,
s-a dus în van, de-a dura
și simt că s-a-mpietrit
și inima, și gura

Și mâinile-mpreună
abia de le mai țin
să-mi intre între palme
viu, suflul cel divin

Mai iartă, Doamne, o- dată
tot neamul lui Adam –
sunt Eva cu pricina,
dar Ți-am născut toți fiii
prin veac, din neam în neam.

Olga Alexandra Diaconu

Plâng corcodușii

Să nu mă uiți în noapte în haina de pe bancă
Când corcoduși-n floare gemând te vor chema
Să lași să țipe, încă, un pescăruș în ploaie
Când umbre dulci de sticlă în os te vor săpa.

Să simți cum jarul plânge de frunza neuscată
Cum urlă zei la tine și cad în chiparoși
Trei sfinte nedormite amare-n coji de miere
Să vezi că-s plină de verde, când praf în vânt miroși.

Cuminte stau închisă în cartea de luni arsă
Un ultim strop, de noapte în poală îmi rămâne
Ce îmi sfințește alea și glezna de nămol,
Aripi din cicatrice mă poartă către mâine.

Adorm cu glezna strâmbă pe banca ce-i pustie
Mi-e șchioapă luna-n carte și dorm și pescărușii,
Cu mintea grea albastră îți gust și eu din umbre,
Mă-mbăt de osul tău și-n taină plâng corcodușii.

.....

Daniela Dorina Bălăuță

Arbori de dor

Mai ai răbdare să-ți cos în pripă
Un psalm de lacrimi și un strigăt ud
În umerii tăi și în aripă,
Să adorm cu taină în glasu-ți mut.

Vor geme norii grei de ființă,
Or plânge cu miruri în ploaia lor
Și-or umple pajiștea cu dorință,
Vor crește arborii de tei și dor.

E timp de rugă și lună plină
Curge din îngeri un plâns de condei,
Îmi plâng păcatul cel fără vină
Și-ți cos în mine tăcerea de miei.

Va fi spre seară un dor și-o pace,
Aripa-ți udă te zboară în vânt,
Miroși a taină când noaptea coace
Genunchiul meu uns cu mir și cuvânt.

Daniela Dorina Bălăuță

Pe sub tălpi am pietre vii

Rotund gândul de iasomie se prăbușește-n palma nopții
Amestecând în miruri acre demonii de minți albastre
Răzvrătinduse-n lupte sfinte ale vieții și ale morții
Taina cerului o coase între buze ascunse-n astre.

Mută pribegesc prin geana lunii, sfâșiindu-mi trupul jalnic,
Tremur din talpă ca nebunii și rup timpul în secunde
Ascult cum marea cerul inundă iar stejarul crește falnic
Agațând în ramuri albe tot ce-i 'nalt și iele blânde.

Aș dansa să prind trei vreascuri peste nouri și-n cenușă
Să îmi arunc căpăstru-n haos ce mă rupe și mă mușcă
Grea și slobodă să zbor din mine printre frunze și căpușe
Să îmi frământ lacătul negru ce mă urlă vesel în cușcă.

Noaptea mi-e soră cu luna, calcă pe gânduri verzi de iasomii...
O ghindă își tocește struna iar haitele de lupi se-ascund
Ramuri noi și lungi îmi cresc din umeri iar pe sub tălpi am pietre vii
Nu-i sfânt altarul dintre îngerii iar cerul doarme azi arzând.

Îmi sunt de astăzi regina nopții cu salbe vechi din iarmaroc
Cu demoni lungi de minți albastre, cu viață plină de simbrii
Rotesc în rană cu pantofii un spic de teamă și de noroc
Cu genele de lună arse, mă prăbușesc în iasomii.

.....

Daniela Dorina Bălăuță

Zâne bete

Îți cern în tâmpile pașii
Sfințiți cu mir și miere arsă,
Întind din nouri precum arcașii
M-aplec să șterg cerul de ceață.

Cuminte stau în colțul lunii
Tresar la foșnetul de îngeri,
Te urlă mut, te cer cărbunii
Edenul este numai frângerii.

Se zbat din glezne zâne bete
Și îmi încalță dorul dintâi
Să știu cu taină cine este
Vântul ce-mi arde, iar eu tămâi.

Îți tămâiez pasul de miere
Colind prin ceruri și prin nămol,
Ascult din nori cum mi te cere
Dorul de mir fiert cu greu răscol.

.....

Daniela Dorina Bălăuță

Noapte

Taci o clipă și rupe o șoaptă
Ascultă vina ce te îngână,
Miroase câmpul a miere coaptă
Și pipăie inima mea bună.

Ascunde în ochi suspinul verii
Hrănește-i rana cu dor de mine
Sărută-mi aripa de sub norii
Ce strigă noaptea ce dă să vină.

E lungă raza lunii-albastre
Și surd un șuierat de sticlă
Îmi sparge inima de astre
În coastă ochiul tău îmi țipă.

Călcâiul meu să-l coși în șoaptă
Sa te pășesc pe cordul lunii,
Când plâng îngerii ce te-așteaptă
Să-ți strângă ochiul ca nebunii.

.....

Daniela Dorina Bălăuță

Moartea cu miros de liliac

Ce liniște e-n colțul de-ntuneric
Pe unde îți țezi plasa de paing,
Ca pe o nadă cu conturul sferic
În care iaduri, mă atrag și-mping.
Mai fac un pas, miroase a iubire,
Pe-o rază de mătase, calc timid
Și nu e nimeni să îmi dea de știre,
Să mă opresc, că nadeleucid.

Pe scara de mătase, cânti la liră
Și pari un înger de la porți de rai,
Un fir, din umbra lunii se deșiră
Și mi-l lipești de talpă, ca un scai.

Nu simt durerea, și mai urc o treaptă
Spre moartea cu miros de liliac.
Și ce alcov înveninat m-așteaptă,
Unde și gândurile se ascund și tac!

Mai sunt femei pe treptele tăcerii
Cu voaluri de mirese peste frunți.
Un cimitir de care nu mă sperii,
Deși mi-s pașii rari și mai mărunți.

Un iz de mucegai plutește-alene,
Sub faldurile vrăjii, mă ascund,
Iubirea ta ca moartea, pe sub gene
M-acapareză-n somnul tău imund.

Violeta Petre

Un pustiu de-un mov naiv...

Calc pe jar în iadul minții, unde-mi cern singurătați,
Ca pe o povară veche, printr-o pânză de paing,
Sunt departe de lumină, am uitat să mai fac plăți
Și în iadul minții mele, doar neliniștile ning.

Vin facturi, somații grele troienesc poeme-n lanț
Peste vara orfelină, cuibărită-n estuar,
Unde-și varsă viclenia și otrava printr-un șanț
Guri flămânde de păcate, ce nu au, de vis, habar.

Eu visez cu noaptea-n brațe, nebunia s-o alung,
Îngerii-au plecat în grabă, convocați la un proces-
Eu mai dorm preț de-o clepsidră, într-o oază să ajung,
Dar, la umbra verde-a vieții și în rai nu am acces.

Inorogii stau de pază, șpaga-i mare, suflet cer-
Eu mai am doar o fărâcă, într-un vers, ce-i licitat.
Doar o lacrimă uscată pe un rid mai pot s-ofer
Și un dor uitat în toamne și în ierni amanetat.

Ce pustiu e în artere, fluvii nu mai curg spre cord,
O sahară-mbracă gândul, țintuindu-l în arest.
Înspre mare, sap cu ochii, nu zăresc niciun fiord
Și rămân o antarctidă, în decor placid și-agrest.

Un pustiu de-un mov naiv, violet sub ghilotină,
Exilat, surghiunuit, cu nevina pe retină...

Violeta Petre

Neumbra ta...

Să mă ascund în umbra ta, în umbra mea te-aș aștepta, să mi te-așezi pe gură,
Acolo unde port nectar, din cupă de mărgăritar, să bei fără măsură.
Și să te-mbeți, sub ochii mei, eu să-ți mai dau din ochi să bei, din lacrima albastră,
Poate așa nu vei uita, ce gust mai are vara mea, ce nu e vara noastră.

De dincolo de depărtări, ecoul unor întrebări, se-mpiedică de-oceane,
Deșerturi te opresc din drum, iar eu nu am cum să te-ndrum, printre meridiane.
Agăț o amintire-n cer, dar o țintește-un grănicer, și plouă cu poeme
Și nu-ți ajunge niciun vers, la graniță de univers, la mine, să te cheme.

Aici a mai murit un vis și paradisul e închis, pentru deratizare,
Un virus nou, de prin tartar, a infestat iubirea iar și ninge cu uitare.
Eu m-aș ascunde-n umbra ta, sub gene moi de catifea, de ți-ai aduce-aminte,
Că eram umbră-ntr-un iatac, în care-acum, ascult și tac, neumbra ta, cuminte...

Violeta Petre

Lăsați nebunii să viseze!

La colțul străzii din cetate, unde un clopot iarăși bate, s-au adunat nebunii,
Să chefulască, pe trotuare, în ploaie de mărgăritare, ce le-au cules lăstunii.

Eu mă strecor, ca o stafie, să mă feresc de pandemie, (vreau să-i cunosc mai bine),
Dar fug din calea mea, spre lună, în lumea lor, să dea arvună, pentr-un lătrat de câine.

De oameni se feresc sărmanii, că dau cu pietre toți golanii, să le oprească mersul,
Parcă n-ar fi un loc sub soare, decât pentru o vânătoare, ce-mproașcă universul

Cu răstigniri pe cruci solare, ca lumânările de sare, ce se topesc pe gură,
Unde oftatul e și apă și e răsfaț pentr-o agapă și sfântă-mbucătură.

Lăsați nebunii să viseze, o vorbă bună să-ncaseze, ca pe-un desert cu frișcă,
Lasați nebunii să danseze, pe-ale cetății metereze, că-n lumea lor se mișcă!

O lume-n care noaptea-i sfântă și pe nebuni nu-i înspăimântă vreo umbră de tăcere,
Nici fericirea nu-i doboară și orice cântec de vioară, e-o clipă de durere...

Violeta Petre

Când iubirile...

Când mor iubirile pe rug, cenușa ca un tăvălug îmi treieră albastrul
Și mă târăsc înspre chilii, suspin cuprins în cochilii, spre Daniil Sihastrul.
Cu ochii scrijelesc pe cer, cu flămânziri de rinocer, blesteme infantile
Și le arunc pe-un curcubeu, cu stângăcia unui zeu, cu gusturi mercantile.

Când mor iubirile în noi, rămân copaci cu umeri goi, cu ramuri-brațe nude
Și plâng pădurile de dor, într-un străin și gol decor și nimeni nu le-aude.
Lăstunii se lovesc de nori, cu lacrima la cingători și îngroziți cocorii
Se-ntorc din drum rătăcitori, orfani de zboruri și culori, pe drumurile sării.

Când mor iubirile în vers, mai moare înc-un univers parnasian. Poeme
Își fac seppuku, solidar, (ca într-un ritual barbar), cu muza care geme.
Cortegiul macilor striviți, de neubire adormiți, sub cnut, împinși din spate
Însângerează un decor, în care-aproape mă strecor, de-atâtea nepăcate...

Când mor iubirile-n amurg, din ochii-albaștri, vise curg, spre-oceane de tăcere,
Sub felinare, pași târzii, mai calcă peste poezii, cu moartea în artere...
Eu îmi iau inima în mâini, s-o pun în miezul unei pâini și s-o împart de Paște,
Când, poate,-n azima de grâu, din al dumnezeirii râu, iubirea va renaște...

Violeta Petre

Abism împărtășit

Acorduri de liră picură-mi în inimă-mpietrita,
foc albastru mocnit al trădării,
of, cât venin așternut-ai pe mărgăritare!
Plecat-ai din gânduri, primăvară suavă,
suflu înghețat de iarnă și vifor,
lăsat-ai peste iubirea fără de-nceput,
mistuire, cenușă și lacrimi carmine...

Rup jurăminte legate cu sânge
de guri flămânde de minciună,
respir fără setea de durere,
respirăm fiecare la marginea lui,
îmi împlânzesc simțirea-n surdină,
de veghe într-o lume nemilos îngustată
visând la iubirea îngropata precum o salcie
care-și plânge crengile spre cer.

Dani Anton

Rugă

Trădător nebun,
ți-ai vândut iubirea coapselor întinate,
ai pangărit colțul de rai,
tot ce îmi mai rămăsese din acele timpuri fără amintiri!

Trădător nebun,
iubirea nu vei cunoaște,
pentru că iubirea nu se vinde pasiunii
nici arginților, nici patimilor trecătoare.
Trădător nebun,
n-ai cum ști tu acestea!

Trădător nebun,
vor cădea flori de muscate în geam
și frigul, și arșița trecut-au de când m-am dus,
și frigul și arșița să porți în tâmpile și-n piept!

Trădător nebun,
desfrâu să-ți fie-n cale de-acum,
și brațe de marmură căpătai,
nicicând căldură de sân!

Dani Anton

Iubirea e în mine

Am aruncat cu anateme peste iubirea dusă,
afurisind piedicile imaginative ale unui eu
alimentat de frici și îndoieli.

Până iubirea a obosit și m-a abandonat...

Am blestemat într-o limbă necunoscută
osândirea și subjugarea singurătății,
depărtarea, despărțirea când aripi negre
au acoperit văzduhul și ți-au acoperit fața.

Până am acceptat că iubirea e în mine...

Am jurat solemn,
prin jertfe pe altarul sacrificiilor
Iahve, nu voi mai procleți în limbi necunoscute
iubirea care m-a abandonat,
pentru că ea este în mine...

Dani Anton

Drumul de la capătul oaselor

Drumul de la capătul oaselor a sfârșit,
nu mai e durere, întristare și nici suspin
doar o copleșitoare liniște deplină.

Ma primesc iubirile care mi-au plouat
in calea-mi trecută,
asezate in straturi de frunze și flori moarte,
pași șovăielnici ma poarta prin stufărișul
atâtor zbuciumari din vremi când sorii
luceau lumini albăstriei.

Sfâșietoare întoarcere, chin neînțeleș
chipuri demult apuse,
ținuturi fumegânde,
labirinturi înșelătoare,
scheleti ai tuturor iubirilor esuate,
epave naufragiate a ceea ce am fost,
înainte de drumul de la capătul oaselor.

Dani Anton

Imoralitate

Grădini suspendate,
fețe palide,
semne mitologice,
cărți de alchimie,
pălării cu boruri diafane,
pâini aburinde frânte,

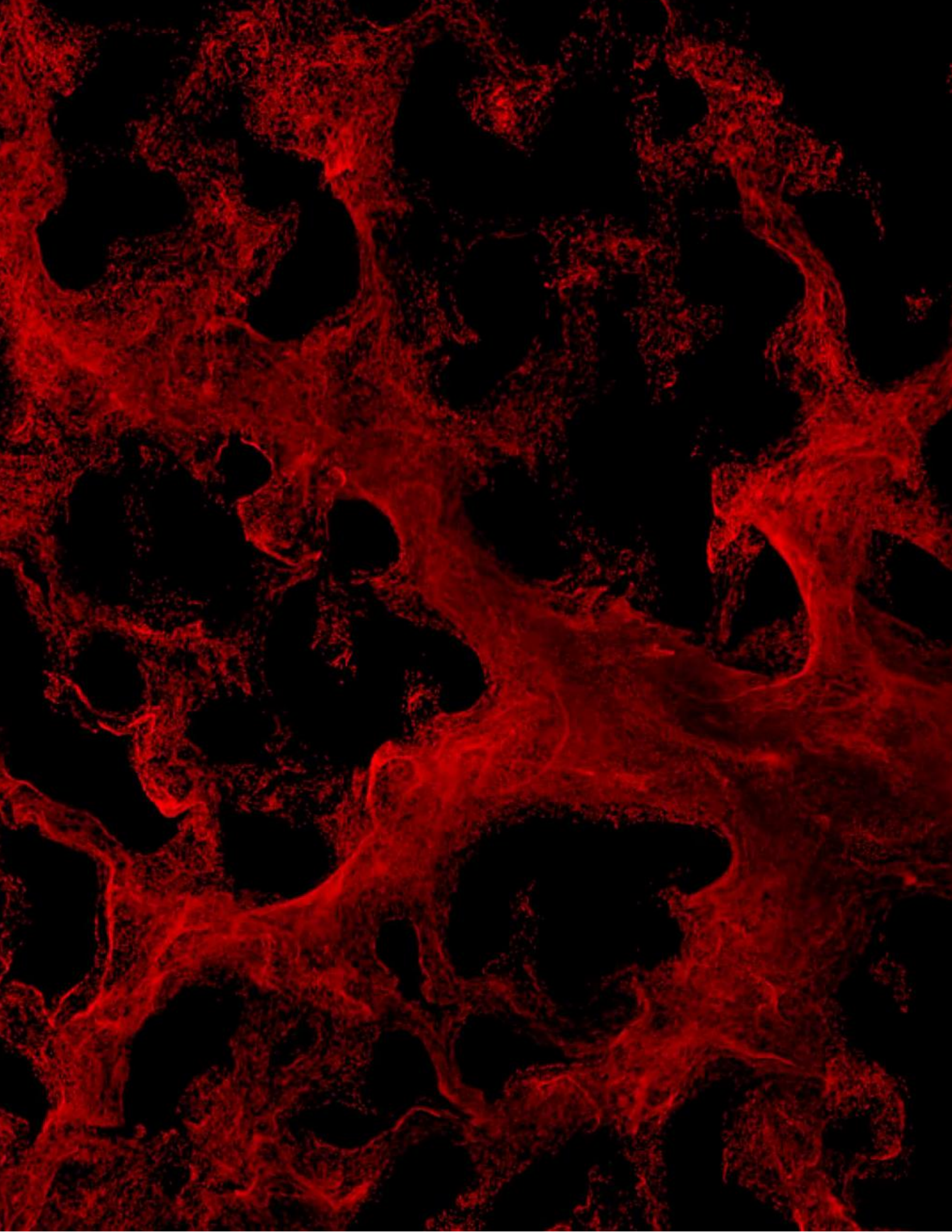
Fâșii purpurii de mătase,
icoane din alte vremuri,
învoieli glăsuite.

Peste toate s-a așternut tăcerea
după ce te-ai dus...

Hălăduiesc într-o lumină piezișă,
mă rătăcesc prin labirintul
unui zeu înfuriat care m-a zămislit târziu,
din suflu înghețat și lut.

Goală și încovoiată
scâncesc ca un prunc din timpurile
când încă mai eram vie.

Dani Anton

Dintr-o secundă plesnită cu sânge

Cuvintele le arunc pe plita încinsă,
întunericul se lasă,
sângele tău freamătă.
Știu că nu o să-ți pese.
Cumpăna dintre zi și noapte râde în hohote,
nenorocul poezilor se sparge ca un pahar,
bineînțeles că niciun cimitir nu poate fi pus pe cântar,
cerul încolțește dintr-o secundă plesnită cu sânge.
Nimic nu se mai vede de atâta suferință
cândva drumurile mele visau cu îndârjire,
acum îmi cade părul în dreptul șaoptelor tale,
cândva un cântec subțire curgea,
acum aerul miroase a oboseală
pereții crapă de singurătate,
e zdrențuită clipa pe care n-o ascult
mai crezi că suntem cu melancolia vecini!

Marilena Apostu

M-ai rugat să-ți creionez chipul

Între noaptea ta și noaptea mea e multă liniște
pe mine nimeni nu m-a strigat nici în gând,
pe tine te-a iubit femeia cu o mie de spițe
ca o răsplată pentru irisul perfect rotund.
Funii de cuvinte au crescut în pistruii tăi cărămizii
acum acoperă ca o răsplată sângele.
M-ai rugat să-ți creionez chipul
dar m-am răvășit ca un plâns de copil,
lumea fuge din puterile mele și simt
cum încet, încet devin future,
nopti locuite într-o pânză uitată
îți vor zâmbi în locul meu ca la început

Marilena Apostu

Se aude cum se rostogolește cifra doi

Liniștea e altfel aici,
cuvintele se târâie ca niște părinți
să-mi învelească mâinile în voie
pentru a te îmbrățișa,
o tristețe adăpostește un semn de carte.
Se aude cum lumina învie pe coapse,
lumina a evadat irisul cu crusta amară
Noaptea încă mai caută un peron rătăcit și desenează ploi
poți să mă întrebi orice,
în timp ce noi povestim fleacuri despre mine,
despre viața ta fără să știm de amintirile trezite
și de cerul bănuț că ar avea legătură cu fericirea noastră.
Serafimii plimbă zorile târâind somnul de zgardă.
Ești atât de departe!
Numele meu vine spre tine!
Mâinile tale mă vor atinge până când tâmplele vor înflori în scris
Acum port în mine o sâmbătă aruncată la întâmplare,
surâsul a sângerat cântatul cocoșilor.
Pe unde calc nu-mi rămâne nici mirosul
ca o lecție de răbdare piciorul chinuit de tristețe
strivește podeaua înroșită cu pete
și nevinovatele absențe umplute cu uitare.
Nu sunt decât o pată mărginită de milă în ziua atât de scurtă
îmi caut sufletul plesnit pe la colțuri,
zâmbetul îl voi căra într-o durere precisă,
tu nu mă întrebi dacă mi-e frică!
Ca o litanie repet vocale albastre tristeții,
nici un sunet nu e rotund în tăcere
se aude cum se rostogolește cifra doi.

Marilena Apostu

Privește trenul care strivește soarele pe șine!

Degetele desenează o ușă îngustă.
Măine o să plouă,
voi continua să mut plânsul dintr-o parte în alta
este acum multă liniște,
adun jurăminte pierdute pe drum, prin somn
doar setea mai caută zidurile răgușite de teamă.
Privește trenul care sfărâmă soarele pe șine!
Au rămas doar umbre pătate de frica unui surâs
Blândețea ta se joacă în cuvinte
și pictează drumuri furișate pe sub uși.
Tristețea are miros de copaci dezgoliți,
de oraș pierdut în ceață.
Singurătatea uitată pe o bancă se surpă,
așteaptă să se plimbe,
cu buzunarele doldora de poeme de dragoste.
O liniște frumoasă se întoarce mai devreme acasă.
Știu că mâinile tale de flori
întorc răsuflarea lunii.
Strigătul tău mă trezește,
o curbă neterminată în părul meu
decupează nopți grăbite
ca o lecție de răbdare

Marilena Apostu

Viața mea abia încape printre viețile altora

Vântul a prins rădăcini sub talpa casei.
Plouă și un copil cu pumnii în ceruri bate,
timpul se umple de frunze.
Ce lungă e noaptea în care m-ai lăsat!
Acum își astâmpără setea în ferestrele deschise,
iarba te caută,
chiar ieri am văzut o viață
în care nimeni nu locuiește
doar fotografia zâmbetului tău mi-a rămas de la tine
și acest poem ce se zbate ca o pasăre în cântec rupt,
lumina vine să bea apă,
mireasma aceasta nimeni nu o poate opri.
Se aude cum cade liniștea peste cuvinte...
strigătul mă strânge
somnia acum e închiriat de fluturi,
pe masă cuvintele stau sparte,
drumul e pietruit cu șoapte de mireasă
și un surâs ce promite grădinii trandafiri roz.
Dunărea se visează fântână
degetele mele te așteaptă,
viața mea de abia încape printre viețile altora,
oare ce simte toamna
când culoarea și-o pierde?

Marilena Apostu

Aș putea

Aș putea...
să-ți prind în piept
cu acul de siguranță al azurului
macazul descleștat din tăria cerului
să nu te mai încurce în drumul spre liniște
vreo altă săgeată albastră.

Aș putea...
să cumițesc întunericul
în palma fără de regret a copilăriei
acolo unde încă persist
gustul sărat de genunchi zdreliți
pe zgura inconștienței.

Aș putea...
să lărgesc buzunarul
amiezii acestei vârste
cât să cobori
în inefabilul ei
și să sorbi
din neprihănirea viselor

Aș accepta...
să mă las devorată
de stolul de lăcuste
al mângâierilor tale
până când
hârtia creponată a lacrimii
ar preschimba suspinul
în cântec.

Eu și tu
două elipse incontrolabile
în liniștea fără de explicații
a negrului.

La următorul anotimp
am putea coborî
în aceeași poveste.

Daniela Guzu

Cântec târziu

Mai avem în comun doar câteva cuvinte
și o ușă cu două intrări peste care
se pune sigiliul singurătății.
Ai vrea să poți să urlii
la luna care îți sfredește gingiile
pactului de nealiniere cu sinele.
Tușești și aprinzi în miezul placentei
cântecul de leagăn al sirenelor de porțelan.
Ai avut cândva... toți anii cei tineri
și ai trecut prin geometria lor
fără să le fi dezlegat până la capăt
șireturile importanței sau forța.
Acum ți-au rămas scurți
și cu găuri în talpa de plută a viselor.
Nu... nu mai întoarce ceașca de cafea cu susul în jos
cafeaua e doar un alt substitut
un șarpe cu solzii victoriei
întorși spre iluzie.

Lasă dimineața să umble
pe picioarele ei scăldate de rouă
prin ADN-ul florilor de la tâmplă
și... învață să respire
fără mască de oxygen.

Nicio altă licoare nu mai învie
viului viul

Daniela Guzu

Dacă

La un moment dat...
începe să miroase târziul,
din carnea sărutului.
Aerul devine o cârpă umedă,
care îți șterge de praf respirația

Te întorci...
pe partea mai senină a vieții
și îți verifici aparatul de multiplicat vise.

Doamne..., am murit deja ?
Te întrebi...

Chiar nu e nimeni...
să tragă un semnal de alarmă
cât fiecare din noi ardem
în lumânările de scânduri
legate tot câte patru?

Treci cu mâna prin plete
ca și cum ai spăla noaptea
de la o așteptare la alta.
Încetezi să visezi.
Lași ochii să fie cuibar
fluturilor care așază pe flori primăvara
iar sufletul îl rostogolești
peste pragul cuvintelor
legate de clanța ușii,
pentru când va fi să te întorci!

Doamne..., am murit deja?

De unde liniștea aceasta cu iz de duminică
și moalele ierbii culcat peste verde?

De unde atâtea păsări
mirate pe sub sânul stâng
hotărâte să îmi țină pulsul pe aripi?

De unde această privire
care îndoliază apusul și răsăritul?

Doamne..., am murit deja?

Căci mi se întâmplă să urc
cu neiertarea și roindă
în omoplatul de piatră
al golului căscat peste regrete
și nu știu..., nu mai știu...,
ce e sărutul...

Doamne... , dacă am murit deja
șterge tu cu mâneca strigătului
disperarea bolnavă
de la masa tuturor răniților
de viață!

Daniela Guzu

De 4 × alb

Spații, zugravite atent
respirații întretăiate de fluturii nopții,
percepții carnale
alarmant de bine marcate
prin senzorii brusc maturizați
ai neputinței...

Orizontal

Unghiurile trecerii
își fluidizează limbile
cu care vor șterge din prea plinul nespunerii.
Ți se permite să te exprimi
deși nu ai învățat suficient
limbajul specific.

Taci, respire, privești, te-ntuneci,
Cazi, respire, privești, reînveți.

Umblă în vârful degetelor de aer
care ți-au mai rămas
neretezate.

Plângi,
reînveți.

Ambalaje sterile
fașă peste fașă,
peste fașă...

Radiografii,
lipsa atingerilor,
plăgi saturate,
mirarea cusută,
cu ață chirurgicală,
fire care nu se mai scot...,
niciodată.

Alb...,
de la un capăt la celalalt
al zilei.

Daniela Guzu

Numai

M-am trezit brusc,
în timp ce mâinile mele
își curgeau pe deasupra viselor
fierbinte
lumina.
Aveam degete fluturi
și flori albastre
sub pleoape și unghii.
Sub răni pulsa
jumătatea nestinsă
a fiecărei atingeri.
Ardea adânc locul acela
în care tu îți ascundeai copilărește
preț de-un sărut
și de o proaspătă amintire
buzele.

M-am trezit brusc...

Numai mâinile mele mai curgeau,
Fierbinte,
Lumina.

Daniela Guzu

Dor

Motto: " Când nu sună telefonul, știu că ești tu."

M-ai întrebat în gând "ce faci?"
 Și tot în gând ți-am spus "sunt bine."
 Cum să-ți fi spus că mor treptat,
 În lumea ce nu te conține?
 Mi-ai spus în gând "îmi este dor".
 Și eu în gând ți-am spus "și mie!"
 Ești viața mea, comoara mea,
 Iar fără tine nu sunt vie.
 Mi-ai spus în gând "te-aș vrea-napoi! "
 Ți-am spus în gând "și eu te-aș vrea!"
 Dar cad de-a valma între noi,
 Durere, lacrimi, întrebări,
 Priviri în gol și tresăriri,
 De câte ori aud sunând
 Și nu ești tu, minunea mea!

Flori Cristea

Dor de libertate

În noaptea asta vreau să plec cu tine,
 Pe coama unui val brumat de ger,
 Vom fi ca doi luceferi care pier,
 Murgi albi pascănd a timpului coline .
 De sub copite sar scânteii de jar,
 Când cerul strânge-n mâini albastre hățuri,
 Topind în creuzetul nopții țurțuri,
 Purtăm sub șei al iernilor hotar.
 Să nu te pierzi, să nu mă pierzi, știi bine,
 La Carul Mare tragem amândoi,
 Un soi de înțelegere-ntre noi,
 Un fel de legământ care ne ține.
 Potcoavele ni s-au tocit de-acum,
 Caietele s-or fi pierdut și ele,
 Ne-au sângerat în tălpi cioburi de stele,
 Maci presărați pe margine de drum.
 În noaptea asta vom pleca departe,
 Vom scutura zăbale, ham și șei,
 Poate vom fi și noi la fel ca cei,
 Prin stepe dezrobirea vor să-și poarte.

Flori Cristea

Absența ta

Miroase talpa ta a drum, iubito,
Mă tem că vei pleca lăsând aici,
Amprenta trupului pe așternuturi,
Te rog, iubito-ncet să te ridici,
Să nu strici forma palmei pe-a mea frunte,
Nu tulbura al vorbelor contur,
Lasă tăcerea-absența să o umple,
Să te respir din tot ce e în jur.
Să te adulmec, o, sălbăticiune,
Am încă-aici, pe suflet, pasul tău,
În inimă port gheara-ți de felină,
Dar ca plecarea ta, nimic mai rău!
Te-aș bea mereu, chiar de mi-ai fi otravă,
(Aș învăța să supraviețuiesc !),
Am acceptat să mor din clipa-n care,
Fiindcă-i a ta, și-absența ți-o iubesc!

Flori Cristea

Știi cum îmi e? Azi știi cum îmi e?

Îmi e a bocet și a sălcii pletoase,
A nuc desfrunzit și a țipăt de corb,
A poteci desfundate și a scrâșnet de oase,
A ploi necurmăte, a cântec de orb.

Mi-e a fum'necăcios de frunze jilave,
A cremene și a amnar,
Mi-e a ciutură spartă, a cumpănă frântă,
A fântână secată, a drum în zadar.

Mi-e a poartă-ncuiată, a geam ferecat,
Mi-e a lacrimă-nchisă sub pleoapă,
Mi-e a dor nerostit, a pod sfărâmat,
A plug ascuțit ce în suflet îmi sapă.

Mi-e a iarnă nebună, umblând despletită,
Mi-e a roate de car înțepenite în drum,
Mi-e a mireasă la altar părăsită,
Mi-e a piatră călcată de cal, mi-e a scrum.

De mă întrebi cum mi-e azi, am să-ți spun,
Că mi-e gri, că mi-e nor, că mi-e frig,
Că mă simt orfană, părăsită în drum,
N-am nici glas și nici cui să mai strig.

Flori Cristea

Ceas de taină

La ora când cocoșii abia mijesc o geană,
Când lopătarii pleacă acvaplanând spre larg,
Eu te compun, iubite, din gânduri și mi-e teamă,
Că voi uita vreodată tot ce mi-a fost mai drag.

Repet un exercițiu de-aducere aminte,
Cu frica să nu uit detalii importante,
Dar inima îmi spune că ceea ce ea simte,
Nu va uita vreodată. În ritmu-i de andante,

Se sparg ghețari și sloiuri pornesc pierdu-te-n ceață,
Presimt un naufragiu cum n-a mai existat,
Cumva între hotarul dintre neant și viață,
M-oi scufunda probabil, final premeditat.

E mult prea multă iarnă, în colțul meu de lume,
Mi-e dor de-o înflorire de albe crizanteme,
Dar mor între principii și-arhaice cutume,
Ascult cum primăvara în sângele meu geme.

Sunt nefiresc sădită într-un pământ arid ,
Sunt condamnată sigur spre-o altă existență,
Și singura-amintire ce o respir avid,
Ești tu. Când pentru mine a timpului esență,

Se diluează tragic și se disipă-n gol,
Închid sub pleoape-un ultim tablou cu noi rîzând,
Când soarele se-arată, ghem roșu rostogol,
Mă află-ntre hotare, chemându-te, plângând.

Flori Cristea

... ai în căsuța timpului un plic

Tristeți pământene-mi sună din pietre
și lava de cer din lut mă respiră
am munți de cuvinte ce speră să-mi ierte
o vale de singuri ce-au plânsul de liră.

Delir de stalactite și plaje pustii
compun un sistem cu șapte fantome
și îngeri ce-n funii se cred printre vii
vânzând în sticlute "aripe" spre come.

Valuri înalte și reci compromisuri,
omoadă-albatroșii mânați de tăceri,
între mine și eu se conjugă abisuri
prin care prezentu-i metastază de ieri.

Din vârful de turlă ecoul se stinge
și-n plinul de gol mă scie-n amurguri
dovadă că dorul e jugul ce strânge
și-ntoarce eternul la stadiul de muguri...

Miroase-a tămâie și-a rămâi la prăpăd
amorul de culmi bătuite de Zei,
părtașii demenței mi-arată-un năvod
cu oase ce-s parcă din umerii mei.

Din coaste-am pârții pe care nebunii,
așteaptă să facă skiuri din lemn de sicriu...
Dar, sunt răstignită-n centrul minunii
de-a ninge cu beznă și tot ce nu știu.

Așteptând primăveri ce nicicând n-au mai fost,
să-nvețe-al meu codru să prindă esență.
Cocostârcii îmi predau vieții un rost
pe când umbra îmi fură mai mult din prezență...

Am oceane-n pleoape cu alge stricate
și emoții strivite pe șine de gând.
Între mine și eu un apus dă dreptate
că adesea Iisus mă tace... plângând.

Ca o pată de-acum pe alb de nicicând,
pledez vinovată de plumbul din stări,
de stele roșii ce se sting așteptând
să ajung pe peronul eternelor gări...

Am un vis de cocori tatuat pe aortă
și zborul de ulii pe piele brodat...
În vene am pașii de demoni escortă,
să n-afle Dracu' că din mine-am plecat...!

De-o fi absolutul să se comprime-n nimic,
cu pulsul risipei-oi încerca să-ți spun,
că ai în căsuța timpului un plic
ce te lasă chiar Morții să-i fii imun:

Te-am iubit nelumesc, deja-vù și nebun.

Ella Iakab

Moartea scrie noi impresii în jurnalul unde vii se aruncă în depresii și se uită...

Mută, oarbă, ciungă,
acră- viață întristare macră,
plâns înalt de Dumnezeu,
urlet scurs în trupul meu
și-al acelora ce simt
cum taifunul le e casă
și-orizontul pare-o coasă
ascuțită de tristeți.

Unde-i capătul demenței
și de unde-ncepe zborul?
Ața face-adeșea cruce...
altădată face-un nod.

Dracu' lumea o conduce
și ne poartă în exod
orice gram rămas de sfânt,
tatuând damnați în vânt
și le poartă-apoi cenușa în neant.

Dar, mereu un loc vacant
se găsește pentru lași
și-ndrăgostiții de căderi.

Ce să speri și ce să plângi?
Ce să urli, ce să taci?
Astăzi e strigoi de ieri
și-apoi mâine stă s-apese
pe al negurei trăgaci.

Zilele sunt avortoni ce se-mput...
în punga sorții celor care
printre ființe fac întrecere
cu morții în pământul
unde viermii sunt toți regi.

Noaptea-n sine-i doar repriza
de vedenii unde șapte
putrezi funii îți prezintă
în slow-motion tot ce-i greu
să înțelegi de te bați
cu monștri minții
ce te-nseamnă-n cord cu frici...

Oare Raiul mai există
dacă Iadul este-aici...
unde ne înving arginții
sau conceptul de-absolut?

Din ridicol nu-ți faci scut,
nici din insomnie vis,
îngere ce-ți tai din aripi
ca și cum ți-ar fi permis...!

Moartea scrie noi impresii
în jurnalul unde vii
se aruncă în depresii
și se uită...

Slută, slugă și absurdă,
viață- întristare crudă
ți se umple pergamentul
din Înalt numai de cruci
și mă tem că nu apuci
să privești o înviere
dacă-acelora ce-i stingi
le-ai pus șoricioaică-n miere
sau o funie de gât.

Doamne, rupe-atașamentul
îngerilor de dureri
și de copia de beznă
ce-i împinge în plăceri
și le pune lanț la gleznă.

Fă-mi din viața de pe urmă
viață celor ce și-o curmă,
fiind la Sfânta-ți Împărțire
de iubire... numai cât.

Ella Iakab

Înainte ca demența să ne poată mitui...

Jur pe pielea umbrei mele că nicicum nu îmi lipsești
Doar puțin împart cu morții, întristarea după "Noi"..
S-a supus întinăciunii tot ce-nseamnă înapoi
Însă-n calea avuției... tot aștept să mă cerșești.

Jur pe-o limbă inventată de nebunii plagiați
Că nu îți mai murmur dorul de poemele turcoaz!
Doar "puțin" îi conjug mării niște valuri pe obraz..
Sperând Timpul să ne ierte că ne credem înfiați.

Jur pe încarnarea Lunii deseori în plâns de vis
Că n-am secetă-n cuvinte dacă literă nu-mi ești...!
Doar "puțin" îi explic ploii cum risipele lumești
Îmi hrănesc cu beznă eul ce credeam că l-am ucis.

Jur pe umbra flăcării ce mă poartă în ridicol
Că nu-mi este înserarea invitație-n cavou!
Doar "puțin" îi dau Luminii din minciuna lui "din nou"
Implorând ca răsăritul să nu-ți fie în pericol.

Jur pe colbul purității că nu te-aș păcătui
De complotul sorții noastre aș putea să îl prevăd!
Doar "puțin" ți-aș deznoda existența din prăpad
Înainte ca demența să ne poată mitui...

Jur pe limba nemuririi că de tine nu mi-e dor!
Eu valsez cu fericirea mapamondului de jar.
Nici nu decojesc depresii din clișeele de var..
Doar din când în când îi fac neputinței... un favor.

Ella Iakab

Sfârșim ca fiind Luminii... rațiunea cu puroi

O calamitate-i soarta așteptării ce ne suflă
Peste răni cu motivarea decernărilor la dor...
De atâta întristare marea valurile-și umflă
Din adânc cu acceptarea chinului că te ador.

Mă răzgâie nepătrunsul gândului supus de funii
Ce-și acordă cu-al meu simț o posibilă-evadare...
Ochii mei varsă poeme ce în ciudă-i fac furtunii
Curățându-te de vină, de regrete sau... trădare.

"Pescărușii sunt reflecții vorbelor de-mpăciuire"
Mi-ai șoptit pe când furtuna n-avea cale către port...
Însă spune-mi ce-i tăcerea dacă nu nelegiuire
Ori pedeapsa ce împinge o speranță la avort?!

Ce preasfântă consolare te mângâie când ți-e pieptul
Înglodat în datoria unui puls sinucigaș?
Pentru care stângăcie timpul își arogă dreptul,
De-a ne contura absurdul pe al zilelor răvaș?

Ne vor putrezi-n retine fericiri neîntâmpilate
Peșteri fără de ecou amândoi vom deveni...
Am dat credit să ne lege patru aripi "mutilate"
Aroganța că tristețea nouă ni s-ar cuveni.

Uite prapurii minciunii cum iau naștere din cuget...
De când lași însingurarea să te facă adăpost!
Poți fi surd când Veșnicia își dă rostul pe un muget
Să-ți prezinte prăpădirea ce ne paște fără rost?

Saltimbanci suntem dar rangul egoismului e cârma
Vasului ce ne conduce către-un țarm cu falși eroi...
I-am mânjit Dumnezeirii și emoția și urma
Și sfârșim ca fiind Luminii... rațiunea cu puroi.

Ella Iakab

Monolog

Ia-ți plânsul și dă-l morții și umbra fă-o piatră!
Din marea cu dezastre eliberează ceruri!
Du-ți sfinții la ospiciu și Zeii toți în șatră
Și fluturii întoarce-i cu fața către geruri!

Dă-ți munții de încrederi să-i sfârme aroganța
Și-n ultima celulă de beznă să te stingi!
Din pulsul tău un Vortex renaște ignoranța
Și e de-ajuns cât urlat în pacea lumii ningi...

Din smoala amintirii cu Raiuri și osânde
Ridică-te pe vârfuri să-ți bei tristeți de humă
Și lasă Iadul minții mai rău să te inunde
Cu plânsul de cascade ce-n haos te îndrumă!

N-ai înțeles că drama nu naște numai genii,
Că vulturii nu-ntreabă de carnea-ți este bună?!
Hai cară-te ca vântul în falsul din milenii
Și nu te mai preface că n-ai gust de furtună!

Du-ți moaștele de zâmbet la ghenă cu iluzii!
Ia-ți sufletul de sfinte și fă-l ca să dispară!
N-ai înțeles că viața e cumul de confuzii,
Și că-ambalajul morții nu poate să te doară?!

Cu sângerânde-aripe să mături cimitire
Unde singurătăți celeste înfloresc din cruci
Să nu-ndrăznești cumva să cerșești mântuire
Că și îndrăgosteala te-mparte în năluci!

Te bântuie-Anti-Chriștii iubirilor trecute...
Ia-ți inima și urlă-i sevrajul din pulsații!
Dansează cu amurgul ce vrea să te sărute
Și-nvață cum se moare... că de trăit știu alții!

Ella Iakab

Călcăm fără urme

Zac, ghemuită, pe un mal dintr-o deltă.
Mi se văd rădăcinile toate la țarm...
Și chem egretele apei să îmi zboare prin gânduri.
Țin Dunărea-n palmă
și o las să mă spele de resturile amare ce-mi plutesc între veacuri.
De o parte și de alta, prăbușiri și regrete...
și valuri iscate abuziv de o voce.
Mă arunc nebunește într-un cârd de egrete
ce-mi vor stinge apusul, umbrindu-mi trăirea.
Iar, în trecerea noastră pe aleile apei,
ne mințim că ne pasă de un fluture prins
de o rază de sânge ce scapără-a viață.
Și călcăm, fără urme, într-un alt paradis.

Laura Pop

Ne umbrim cu lumina arsă

Toate curg, nu-i așa?
Ce risipă, ce spaimă!
Ne petrecem de parcă cerul acesta albastru coboară pe-o scară...
muritor, ca și noi...
M-aș face un țarm pentru marea de sus
dac-aș coborî.
Mă las înecată de vântul iscat de o voce.
E mai bine să mori în sudoarea-înserării.
O auzi cum respiră grotescă, trândavă?
Ea ne umple cu splendoarea durerii!
Ea ne strânge, ca ceara-n pecete!
Nu mai suntem mirosul de mir...
Doar căderi fără aripi, scormonind între ierni.
Ne mirăm, ne șoptim...
Ne strigăm...ne umbrim cu lumina arsă...
Și vouă vă va fi într-o zi întuneric!

Laura Pop

În capela cu fluturi

În capela cu fluturi, timpul moare încet.
Zborul rece îngheață într-un trup de argilă.
Știi că mâine pământul înveli-va un pântec.
Știi că scâncetu-i grav se va pierde în ierburi.
Iar tăcerea cu umbre ne va umple esența adunată cu teamă între muguri de lemn.
Le vom strânge pe toate sub cireșul de iunie
și din el va rodi o născută cu lună.
Nu te teme!
Câte vieți voi trăi, îți voi șterge păcatul de-a muri printre vii!

Laura Pop

Ne va ninge nisipul...

Oare n-am ars toate zidurile mării?
Chiar n-am înecat tot ce-n verdele nopții trăia ca un fiu?
Doar atât să aștept, o iluzie neagră, cuibărită, uitată într-un veșnic pustiu?
Nici nu știți cât mă dor așteptările toate
sau cât strigă durerile arse de ploii!
Vreau și eu o iluzie coaptă pe visul
cățarat pe o scară a unui nicăieri!
De niciunde apare o umbră culcată
cu spatele aspru, întors spre aiurea.
Mă taie-nserarea acestui integru
bătut între cuiele altei vedenii...
Plâng...odată cu ploile scurse din rană.
Mă-nvălui cu norii ascunși după grinda
ce bate tăcerea cu muguri de ceară...
Apoi, verde, m-adun într-un cub decăzut...
Ne va ninge nisipul cu petale-mătase!
Și tăcerile toate se vor scurge, pe rând.
Iarăși număr secundele mării înecate
de albul ce-adoarme într-un vis decăzut...

Laura Pop

Eu răsar, cu moartea-n dreapta

Vreau să-ți curg, să-ți fiu izvorul răvășit în miezul verii,
să ne spargem violete atârând de-un colț de carte...
să ne-ascundem între zile,
jertfind file-n calea vremii
ce ne seceră, în noapte,
adormindu-ne sibile.

Am visat, printre cadavre, toate-aceste pânze moarte,
înnodate printre șterse ridicări de frunze-n rouă.

Mă alungă, nu mă cheamă depărtările cu aspre
ruinări sădite, parcă, pe-așteptări tăiate-n două.

Eu răsar, cu moartea-n dreapta,
mergem braț la braț pe strada
mărginită de lalele,
încând luminii gura.

Laura Pop

Fără noi

Fără noi pământul ar fi mai sărac,
Timpul ar dormi fără încetare...
Poate câte-un scâncet, de pârâu secat
Ar marca tărâmul fără de culoare.

Fără noi pădurea n-ar mai avea frunze
Și ar bate vântul printre crengi uscate,
Șoaptele pierdute n-ar mai fi pe buze,
Ziua s-ar prelinge ca o stea în noapte.

Fără noi în ploaie ar fi doar tăcere,
Îngerii din ceruri toți ar lăcrima
În biserici goale, țipătul de clopot,
Pentru Înviere, sfinții s-ar ruga.

Și atunci făptura trezită la viață,
Dă o nouă formă și un nou destin
Răsărit pe geană într-o dimineață,
Albul din fecioara florilor de crin.

Camelia Cristea

Culoare

Geana dimineții picură lumină,
Calc pe ciob de noapte și adun puteri,
Înspre tine viață iarăși întind mâna
Vara obosită a rămas în ieri.

Și-am pornit spre toamnă, numărând cocorii,
Pe un deal drumețul mere a scuturat
Printr-un strop de ploaie sărut iarăși norii,
Poate așa voi fi și eu mai curat...

După împăcare, adun crizanteme!
Fără de culoare unde ne-am opri?
Am mușca țărâna, verde să răsară!
N-ar mai fi durere și nici nostalgii.

Și ar curge sânge când apusul vine
Peste macii care eu ți i-am cules,
Fluturi mov scaldați într-un strop de soare
Crengi îmbrățișate...toamna a ales!

Camelia Cristea

Mai naște-mă

Mai naște-mă Mamă o dată
Și spune să fie sorocul,
În zori când floarea zâmbește
Și crapă în zece bobocul.

Mai naște-mă Mamă o dată
Când rouă în lacrimi se scurge
Și spune-i ursitei s-o țină
În cupă de crin și de sânge.

Mai naște-mă Mamă o dată...
Când vulturul taie văzduhul,
Să-și lase visul pe clanță
Ca ușa să-mi fie deschisă.

Mai naște-mă Mamă o dată
Atunci când se crapă de ziuă
Să scriu cu lumină – cuvinte,
Și-n veac să rămân doar lumină!

Camelia Cristea

Azi și mâine

Am oftat adânc atunci
Când mânjit era pământul
Și în cute de durere
Se strivea ușor cuvântul.

Am pus liniștea să doarmă
În camera cea gătită,
Primenită-mi este casa
Și cu flori împodobită.

Am aprins și lumânarea
Cu nădejdea de mai bine
Toate vin și trec prin lume,
Cu un scop și rost anume!

Am ținut în palme fruntea
Când cărunta așteptare
Își făcuse drum la poarta
Cea zidită din visare.

Și-am spus pietrelor să tacă
Că strigau în disperare,
Când un vânt bătea cu biciul
Drumul presărat cu sare!

Și-am spus oilor din turmă
Că e vremea de pe urmă
Și - așteptării de pe clanță
Că pe umeri port o zdreanță!

Nu mă vait și nici nu plâng
Când durerile mă strâng,
Dar pun mintea mea să stea
Într-un psalm cum știe ea.

Și pe muntele îndurării
Să dăm răul tot iertării!
Grâul bun să-l facem pâine
Să mai credem și în mâine.

Camelia Cristea

Am ales

Am ales să stau de veghe
După datină și lege,
Să alin durerea lumii
Cum m-au învățat străbunii.

Aud noaptea cum pământul,
Se tot tânguie mereu
Și-ntr-o sfântă rugăciune
Îl strigă pe Dumnezeu.

Aud șoaptele pădurii
Și-nchinarea brazilor,
Trilul de viori -orchestră,
Glasul lin al mierlelor.

Aud valul cum se zbate
La un țărm uitat de lume
El își știe plânsul âsta,
Dar și rostul lui prin lume...

Aud frunza cum foșnește
Într-o strană, sau un ram,
Verdele în mine crește
Bucurie cât mai am....

Aud glasul de mioară
Într-un staul înghețat,
Dar credința încălzește
Pruncul fără de păcat.

Aud pașii care trec
Peste lumea nevăzută,
De uimire și nădejde
Am rămas o clipă mută.

Aud marea simfonie,
Dirijorul stă în cer
Eu mai ard în poezie
Și mă bucur de mister..

Camelia Cristea

Ultima zi

Răcoarea umbrei sfrededește trupul,
sub aripi mari de neguri rățăcești,
în urma ta pășește sprinten lupul
și-n inimi de pădure te-adâncești.

Din pliscul morții bei avid otrava,
ți-e-așa de sete, tot mai vrei să bei,
în tine se-nfierbântă iarăși lava,
cauți lumina, vrei din cer s-o iei.

Vânat de neguri aspre de tăcere
te zgribulești la poale de stejar,
simți lutul ca o ultimă plăcere
când mintea ta-i strivită-ntr-un mojar.

Pe patul morții, risipit în umbră,
ultima zi ți-e palidă și sumbră.

Ana Podaru

Osândire

Mușcă valul din nisipuri parcă-ar vrea să ne înghită,
spânzurate-ntr-o clepsidră ne stau trupurile goale,
vântul împrejur danzează, suflă nesătul în foale,
s-a aprins în vale focul, fierbe apa din marmită.

Degetele răsfirate rup pedelele de fum...
muntele-i legat de ape, albatroși cu ochi de stele
și-au prins aripile-n gânduri împletindu-ne chitele,
timpul și-a restrâns mireasma în esență de parfum.

Liniștit vorbește lacul, vântul s-a grăbit să plece,
fețe de copii și tineri se transformă-n alte fețe,
ară boii mii de chipuri, șanțuri vii prin bezna rece.

Am zărit pe cer o mână cu-n mănunchi de crizanteme,
ninge aspru cu petale peste gropi abia săpate...
măini pe veci împrenunate sub un voal de anateme.

Ana Podaru

Perla ce-a căzut din marea ochilor lui Dumnezeu

Tu, perla ce-a căzut din marea ochilor lui Dumnezeu
Pe țărnul deznădejdiei noastre când ne țipau în tâmplă păsări,
Veneau în visul nostru noaptea trezind regrete și ocări,
Își sfășiau plângând din aripi mânați de blândul alizeu.

Ne aruncam în guri de valuri orbiți de forța neputinței,
Ne mesteca în dinți păcatul curgându-ne din carne vina,
Pe fundul mării-ntunecate ne căutam smeriți ruina
Purtând în mâini a ta lumină, străpunși de foc și necredință.

Spărgând icoanele-n biserici încununam cu lauri gropi,
Cu rânjetul mereu pe buze clădeam altare putrezite,
Am ars pe rug copii și îngeri rugându-ne la sfinți și popi.

Întruchipat în mii de gânduri, în cerșetor sau împărat,
Purtând la gâtul nostru perla, te-am umilit și te-am trădat
Și-am construit o nouă cruce...Tu iartă-ne, suflet curat!

Ana Podaru

Zori asfințite

Am mai fost aici de multe ori
în locul de lumină-ntunecată:
De ce mi-e teama-n suflet presărată?
De ce atârni de lanțuri și de sfori?

Mă strâng pereții și mi-e foarte frig
în iadul unde-i vifor și e gheață,
mă urmărește-o umbră de paiată
chiar dacă tac în sufletul meu strig.

În brațe port buchete mari de flori
culoarea lor e gri pline de lacrimi,
s-au stins sorbind amarul din licori.

Șoptește zidul, limba-i ascuțită
s-a-nfipt precum pumnalul în batal
sfidând în zori privirea-mi asfințită.

Ana Podaru

Piatra din piatră

Bătrânul înțelept i-a dăruit o piatră
și-a dat apoi suflarea și a plecat spre cer,
l-a învelit nepotul cu-n colț de lăvicer
și-apoi s-a dus în lume stingând focul din vatră,

Sărac și plin de gânduri a rătăcit prin lume
purtând în buzunar destinul unei pietre...
în vis îi vine-adesea un om, bătrânul Petre,
ținând în mâini o piatră pe care-a scris un nume.

„Ioane,-i spuse moșul... „în piatră e-o comoară,
n-o arunca în mare ci-i înțelege rostul,
atunci când vine timpul necazul o să piară,,

Când s-a trezit Ion, lovi cu piatra-n piatră
și-n mijloc, ca un suflet, un diamant se-arată,
s-a-ntors în sat o vreme s-aprindă focu-n vatră.

Ana Podaru

Cuvântul

A fost
cuvântul!
Cuvântul
s-a destrămat în vorbă,
vorba
s-a deșirat în palavră,
palavra
s-a prăvălit
în consoane
îmbeznând
alb de mesteceni.

Vocalele,
Armonii
Epoice în
Iederi
Onirice,
Unduiesc alb
prin negrul
consoanei
legând
consonant
cuvinte
ce irump
reflexii
pe alb de mesteacăn,
iubire,
lumină,
viitor!

Doina Spilca

Efemeridă

Și ...
s-a făcut lumină,
stalactită
spre boțul de lut.
Și ...
s-au răsfirat
sâmburi de măr,
iar
boțul cunoaște
și bine,
și rău,
și frumos,
și stihie,
și spini de-ntuneric,
și raze de lauri
cu aripi
de păsări călătoare
cu bilete
... doar ...
dus
... spre lumină.

Doina Spilca

Irizație

Ziua de mâine
e o amintire
înainte
de a miji
din taina stelară.
E un sloi
plutind în derivă,
geruind lumina,
prin refracție,
în caleidoscop.

Doina Spilca

Ninge metafizic

Din ireal
m-a nins
o adiere de stea.
Mi-a înfiorat obrajii
înervând rădăcini
de iubire
neuitătoare,
nerepetabilă,
nepieritoare.
Și au odrăslit
ramuri de suflet
cu muguri de stele
ce ning
iubirea
în curcubeie
de pace!

Doina Spilca

Reflecție de viață

Vârf de peniță
dăltuind gânduri
printre muchii obtuze
de foi
boțite temporar,
colbăite
în orizonturi temporale.
Foi,
inert – ghemotoace,
rememorând
un copac
descompus
în elementele-i primare,
inele
concentric armonice,
logodnă pe viață.

Doina Spilca

Dormi!

Dormi! Atât!
 de ce ar crede
 cineva ca au copacii crengi?
 de exemplu... tei
 ce ți-au spus ție ultima dată?
 că metamorfoza mirosului
 suflat în borcane mici
 îți va umple golul din suflet?
 zi-mi tu... care este diferența între judecata morală
 și cea de valoare?
 mda...valoare au gramele de suflet ,
 restul este sarcina sinapselor grele în miez de noapte...
 ce faci cu un om strâmb ?
 îi pui atele pe cord deschis
 și-l rumegi în nopți
 de moarte cu tine ?
 hai, hai să fim greci...
 hai să analizăm sofisme -
 ... ce caracter are realitatea în defavoarea
 cunoașterii?
 ai contradicții?
 masculine... feminine...
 hai să ne scârțâim pielea
 ca-n tinerețe...
 sa mă săruți cu păsări
 negre
 să ajungem la o triadă:
 nu există nimic;
 dacă ar exista ceva, nu ar putea fi cunoscut;
 dacă ar putea fi cunoscut, nu ar fi putut fi comunicat...
 eu! eu de ultima îmi atârnam sufletul...
 dar tu dormi
 ca și cum ești un mort...
 ai un drept natural, ordonat de gonadele proprii .
 cum te-aș putea eu
 excomunica?
 voința divinității primare
 ți-e lege!
 parlamentul meu a închis porțile,
 al tău este absent în ore cu lună plină sau stângace...
 ERGO!
 dormi...

Irina Alexandrescu

Eu nu semăn cu tine...

Copilul aleargă
zâmbește soarelui strâmb
și așteaptă
are un ochi cu lacrimi
și unul
al vârstei lui.

Copilul așteaptă
în ierni
brațe de mamă dusă,
brad albastru de becuri
și un dor
în capătul pieptului strâmt:
- Mami, de ce zboară păsările?
- ...pentru că nu pot să stea, îi răspunse ea
plângând.

Copilul ascultă,
oftează încet
își împreună mânuțele
în poală.
-Ai aripi, eu nu semăn cu tine,
îmi zice,
tăcând în el.

Irina Alexandrescu

Haina ta și-un moț nebun

După atâtea plecări
mă întorc acasă
spre tine, care mă aștepti
cu iubirea ce aprinde lumânări
în iriși și în tot corpul meu
orfelinat de atingeri...
Așa visam, noua și repetata
necesară întâlnire,
iar vântul mă împingea
prin toate ungherele sufletului tău
cusut cu ață până mai ieri...
deschid ușa
și-un abur dens
precum întunericul
mă izbește în față.
Mobilele îngrămădite,
miros de pustiu ,
crâncena îngenunchere a ochilor ce
te-au privit
din atâtea depărtări.
Sună vântul
între copacii iernii noastre
Nu ! Dar nu mă resemnez,
neg prea lipsitului tău trup
și te inventez în casă :
tot numai voce,
tot numai cuvinte,
tot numai eu .
Îmi aprind candela până când ,
deodată, văd pe scaunul meu haina ta abandonată,
agățată cumva de mâștile mele și-un moț
nebun .
O mângâi ca și cum
ai trai în ea cu toate vorbele vorbite
de gurile noastre libere,
acum.

Irina Alexandrescu

Deocamdată sunt Leila

Viața joacă șah cu mine
în fiecare zi impară a săptămânii
ea alege nonculorile
eu iau mereu negrul
ea sunt eu
și eu sunt ea
viața mea este o Leila
nu mă joc altfel
decât într-o matrice duală
poate nu vreau să mă trezesc
poate nu vreau să mă uit
poate vreau să modific în rânjet
reflexia mea
am privit ochii adusului meu
și erau de o vacuitate uluitoare
orbitoare
eu sunt crâncenă și mă iubesc
am măști lipite cu cleiul circumvoluțiunilor adânci
plec la Marea Moartă cu șapte mii de giulgiuri
scriu
TETRAGRAMĂ
dar ...doar atât
tai lemne și car apă
urc bolovani și
tai lemne și car apă
urc bolovani
înainte și după!
când mă va privi "soarele"
altfel?
când sinele va cânta?
când voi muri înainte să mor?
deocamdată
sunt Leila!

Irina Alexandrescu

O să mă cațăr pe lună

În noaptea asta o să mă cațăr pe lună
să-mi lipsesc plămâni de aer și cu pulbere selenară,
să-mi blestem sosirea pe pământ.
Nu mai am apă în corp și mi-au plecat somnurile toate în reprize
du-te tu și ia-mi un balon roșu
și morfină pentru restul de viață
descântă-mi cu ghiocul țigăncii din piața de sclavi
unde un Dumnezeu plictisit m-a scos la mezat.
Bate-mi cuie pe crucea în care
stă la geam o vânzătoare de plăceri
hei! ei i-au sosit toate caleștile cu domni!
La picioarele mele plânge o Maria Magdalena -
în noaptea asta o să mă cațăr pe lună
o să arunc treptele pe pământ

Irina Alexandrescu

Perdele și faguri bolnavi

Am rupt fagurii mândriei și i-am pustiit în beznă,
Mi-e lumină prin taverna unde ascundeam orgolii.
În descătușarea minții, am pus orbul lângă gleznă,
Să nu mai ridice-n slavă dramele de sub lințolii.

N-am știut dintotdeauna că sunt umbre și-n lumini,
Că perdeaua nopții strânge, de vrei soarele în vise,
Au venit, pe rând, trișorii să îmi smulgă rădăcini,
Să-mprăștie maladia în scenariu interzise...

M-am ascuns adânc în scoarța "e-ului" ce-și plângea seva,
Răstignită pe o cruce dintr-un miez de măr necopt.
Când tristețile dureau, mi-era greu să fiu eleva
Unor dascăli mediocri...imposibil să-i adopt!

Ce-ați vrut de la bietu-mi suflet, alt tribut plătit minciunii?
M-ați încătușat o vreme în elogii fără sens...
Setea de sinceritate ați rănit-o-n văzul lumii
Și-ați aprins apoi scânteie de regrete..."jar" intens

Nicoleta Gordon

Matematică aplicată

Sunt un chiriaș restanțier
în sufletele oamenilor
Am rătăcit cheia
printre gratiile lor...
Cu ce să le plătesc,
când eu nici măcar
nu mai pot privi prin fereastră?

Am pietre în locul aripilor...
Mi le-au retezat
și și-au făcut prunci
din lacrimile mele.
Acum, le e greu să-i crească,
prea sunt numeroși
în mulțimea vidă...

Intersectez acoladele
dintre umeri,
Și-mi pare că amintirea
a rămas doar un prag
pe care mai pășesc
Uneori...

O bisectoare
mi-a tăiat întregul.
Jumătățile poartă doliu...
după primul cuvânt silabisit.
Sau, nu?

Ipoteze, concluzii
Și demonstrații alambicate...

Puzzle!

Nicoleta Gordon

Regatul meu e altfel...

Din când în când mai rătăcesc prin "bine"
Mă caut prin cotloane adânci de călimară,
Mai las naivitatea să tot strecoare-n mine,
Credințe măsluite ce-acum încep să doară.

Mă regăsesc triunghi, geometric răvășită,
Nici linia nu-i dreaptă...și cercul pare-oval.
Potopul de cuvinte e-o lamă ascuțită,
Ce taie în fâșii, rănind în act teatral.

Nu-mbrățișez orgolii, prea mult mi-au fost regat,
Și nici în falsități nu îmi aștern vreun gând.
Din adevăr și simplu mi-am ridicat palat,
Trofeele iertării le-am câștigat pe rând...

Acopăr ridul frunții cu zâmbet de lumină,
În suflet de-i furtună, invoc din amintiri
Un colț de rai apus, o muzică-n surdină,
Și regăsesc amprente, însăilând iubiri.

Nu am pe tâmpile ură, doar umbre de regret
În neputința firii, că n-am știut alege...
Neghină sau bob verde, vizibil sau discret,
Naivul beat din templu, nu vreau să-mi fie rege!

Nicoleta Gordon

Cui să ceri, de ce, și când?

Mă înec în cuvinte rostite pe dos
Deșert mi-e la marginea cărții
Mă arde un ochi și-un capăt de os
Și dor nepăsările vremii

Cobor în pustiu de nimeni știut
Și temeri se nasc, nu-s orgolii
Din aripă pierd un fulg ce-a durut
Sub pleoapele triste-ale bolii

Mai calc un regret, pășind pe alei
Ce plouă cu răni prin semințe
Mă tac într-un verb, și plâng într-un tei
Cu scorburi și aspre sentințe

Mă frâng în bucăți de zâmbet amar
Se stinge o lacrimă-n cer
Mă caut în file din alt dicționar
Dar n-am cui și ce să-i mai cer...

Nicoleta Gordon

Incertitudini...

Știu c-am închiriat și eu câte-o parcelă
Din colț de suflet plâns, rănit câteodată
Și-acum desfac, pe rând, fărâme de atelă
Încă mă dor acut entorse de-altă dată

M-au strâns atât de greu bandaje pe fracturi
În respirații goale dorm încă îndoieli
N-am învățat să pot...a îmbrăca armuri
Sau să-mi aleg, în tihnă, frânturile din "ieri"

Și n-am cerut vreodată chitanțe de hârtie
Doar am lăsat ferestre deschise către cer
Potirele amare mi-au închinat tămâie
Ca bonus pentru ploi, din lacrimă-mister

Azi nu mai am arende, vreau sufletul întreg
Am din trecut simptome și încă sângerez
Albastră mi-e trăirea și vreau să mă dezleg
Din răstignirea răni, SUFLET să evadez...

Nicoleta Gordon

CRISTINA

Când

Când cazi și te ridici, ai câștigat o luptă
Din marele război al vieții,
Când se așterne noaptea, și ziua parcă-i ruptă,
Aștepți să izbândească iar zorii dimineții.

Când din senin răsare în colțul gurii zâmbet,
Iar chipu-i luminat de-o veste luminată,
În loc de zgomote auzi suavul cântec,
Iar viața-i mai frumoasă decât a fost vreodată.

Când glasuri de copii te-ntâmpină în zori,
Tot sufletul vibrează și-ți faci mai bine treaba.
E viața ce-ai dorit și simți că, uneori,
A meritat să lupți și n-ai trăit degeaba.

Când te împiedici, poate obstacole-ntâlnești,
Să știi să ai putere să mergi tot înainte.
Cu ultimele forțe, să lupți, să izbândești,
Să dovedești prin fapte, la tot să iei aminte!

Cristina Ghindar Greurus

Am vrut

Am vrut o adiere blândă
Să mă aline când mă doare,
Și-am vrut durerea să-mi ascundă
Că, iată, teama-ncet dispare.

Am vrut mult soare pentru mine,
Și stele, și lumini, și lună.
Am vrut să-mi fie-n viață bine,
Iar noi să fim tot împreună.

Am vrut să nu cunosc tristețea
Și răul să nu-mi iasă-n drum.
Am vrut, în viață, frumusețea,
Și asta îmi doresc și-acum.

Cristina Ghindar Greurus

Se sting lumini

Se sting luminile deșarte,
Iar clipele se sting de dor,
Și merge viața mai departe,
Mai greu sau....poate mai ușor.

Se pierd în amintiri momente
Ce ne-au marcat adeseori.
I-aducem vieții complimente
Și ne trezim, zâmbind, în zori.

Se-ascund tristeți ce-or să mai doară,
Se-ascund secrete neștiute.
Azi, visele prea iute zboară,
Tăcerea-i parcă mai tăcută.

Ne trec și anii fără număr,
Uităm cum vin și cum dispar,
Simțim mulțimea lor pe umăr
Și gustul lor, în timp, amar.

Viața ne trece fără veste...
În loc, nu știm cum s-o oprim.
Rămâne-n urmă o pveste
Pe care...nu știm s-o citim.

Cristina Ghindar Greurus

Nepăsare

Clipele lungi de nepăsare
Azi te lovesc neîncetat,
Și de-ai sperat la împăcare,
Îmi pare rău, te-ai înșelat.

Momentele de rătăcire
Care te-au dus tot mai departe,
Sunt astăzi vie mărturie
Că nepăsarea ne desparte.

Și zile-n care n-a fost soare
Pe cerul vieții înnorat,
Sunt strigăte de disperare
Din sufletul greu încercat.

În nopțile cu lună plină
Când lacrimi se-mpletesc pe față,
Se-aud suspine în surdină
Care compun o nouă viață.

În zori, când soarele răsare,
Iar ochii încă n-au dormit,
Revăd un zid de nepăsare
Ce-i lângă noi la infinit.

Prin ceață pribegiei noastre
Ce ne lovește ne-ncetat,
Se văd doar lacrimile-albastre
Din ochii care n-au secat.

Am fost noi doi și o iubire
Ce astăzi n-are vreo valoare,
Că nesfârșita-i strălucire
S-a spulberat în nepăsare.

Cristina Ghindar Greurus

Cu mască... fără mască

Am întâlnit de toate-n viața mea
Încât să cred c-a fost și bună dar și rea.
Iar când credeam că nu e cu puțință,
Am căpătat și forță și voință.

Și m-am luptat, în timp, cu rău, cu bine,
M-am războit eu singură cu mine.
M-am străduit să înțeleg unde greșesc,
Dac-am exagerat sau totu-i omenesc.

Încerc să fac retușuri, de se poate.
Mă zbat să trec cu bine peste toate.
Și chiar de-mi fac dușmani când adevărul spun,
Nu sunt o ipocrită și merg pe drumul bun.

Nu-mi place lingușeala! O detest!
Să fii tu însuți, vertical, e mai firesc.
Și mi se face scârbă când văd că încă sunt
Atâția filfizoni, maeștri în cuvânt.

Zâmbesc teatral și sunt mărinimoși,
Dar în realitate-s doar simpli mincinoși.
Ei nu au cum, săracii, să mai știe
Că nu vor fi în stare și altfel să mai fie.

Că sunt născuți să joace teatru toată viața
Și nimeni nu mai știe care le este fața.
Teatrali vor fi mereu, aici, cu noi,
Teatrali vor fi și-n vremea de apoi.

Cristina Ghindar Greurus

Nu cred

Nu cred
în dragoste ascunsă,
Printre rânduri.
Dar cred,
Că sufletul...
Poate iubi.
Și...depărtarea...
Poate creea gânduri...
Ce nu te lasă,
Noaptea a dormi!

Nu cred...
În fericire solitară,
Adesea o dorim,
Dar...n-o avem.
Eu cred...
Că n-ar fi prima oară,
Când cerem tot...
N'ainte de-a muri!

Nu cred...
Că timpul...
Se mai schimbă...
El...are totul,
Bine calculat.
Dar cred...
Într-un minut...
Care există,
Și e misterul vieții,
Cu adevărat!

Nu cred...
Și ce...?
Că nimenea,
Nu crede...
Că sunt artistul,
Cel mai căutat.
Dar cred...
Și toată lumea știe...
Că niciodată
Nu voi fi uitat!

Ioan Cojocariu

Amurg

Mi -am împlinit întocmai visul,
Să fiu un om biruitor.
Să pot vedea chiar paradisul,
Să văd orce în viitor.

Mi- au dat onoare și virtute
Pe seama celor necăjiți.
Credeam că de le dau dreptate
Primesc medalii și arginti.

E drept, m-au pus să sărut steagul
Să -mi dau și viața pentru el,
Dar nu mi-au spus că inamicul
Nu-i un străin nici un rebel.

Ci cei ce țara -mi guvernează,
Ce-i ce sunt aleși de acest popor.
Eu simt cum Inima-mi vibrează
Că am servit un trădător.

Amurg...e prea târziu acum,
Să lupt și împotriva lor.
Prefer ca să -i lovească ciurma,
Că au vândut un brav popor.

Prefer amurgul vieții mele
Decât să fiu cel manevrat.
Renunț la cele două stele
Și voi dispărea în neant.

Ioan Cojocariu

Pe aripă de vânt

M-am înșelat...credeam că am putere,
Că glasul tău,mereu pot asculta.
N-aveam nimic de zis,doar o părere...
Si-atunci mergea,mergea...doar gura ta.

Știam că nu sunt vorbe de o seară,
Loveam în poarta cu mânerul ruginit.
Pe aripă de vânt sa dus tot...mă -n'fioară,
Când mă gândesc că-ți ani am chinuit.!

În urma mea,mai bate încă vântul,
Și mugurii de crini,se mai deschid.
Îmi sună uneori urechea...parcă -ți aud cuvântul...?
Când nu mă mai doreai și -ți tremură un rid.

Povestea mea... a noastră, nu e deosebită,
În lume, sunt mie de povesti.
Dar dragoste...atunci când nu există,
Degeaba încerci s-o ai...nu reușești!

Voi da uitării, chiar clipa de plăcere,
Și voi zbura pe aripă de vânt.
Că nu mai vreau să sufăr în tăcere,
Ci vreau... de fericire ca să cânt.

Ioan Cojocariu

Minte-mă lună

Când priveam gingașa lună
Chiar atunci priveai și tu!
Nu mi-a spus...a ținut taină,
Până când răspunsul..., "NU!"
A fost jalnic...că o rană.

M-am trezit vorbind cu LUNA...
O întrebam..., unde te-a ascuns?
Ea a plâns și ca nebuna,
Iar sa apucat de răs.

Am fugit să mă ascund...
Să nu poată a mă vedea.
Să aflu din depărtare
Unde ești iubita mea.

Dar...nicicum nu te găsec...
Voi sluji argat la LUNĂ...
Poate așa o cuceresc?
Și-o înduplec ca să-mi spună.

Adevărul despre tine,
La iveală va ieși...
Și prea bucuros din fire,
LUNII...ii voi mulțumi.

Să se ducă sus pe-o rază,
În pădurea de argint.
Unde tinerii visează,
Iar bătrânii...încă mint.

Trăiesc...mor...nu-mi e tot-una...
LUNA...mă va lumina.
Să fiu fericit o dată
Lângă tine draga mea.

Ioan Cojocariu

Apus de soare

Apus de soare, pe mâinile -ți fierbinți am desenat.
Cu atâta înverșunare... că albul strălucea de mi-am ieșit din minți.
Și norii-mi astupau a mea lucrare.
Apus de soare... mă făcea mai fericit...
Aveam încredere... și-mi era atât de bine,
Duceam un lucru făcut bine la sfârșit...
Si-apoi puteam să -ți spun o poezie.
Apus de soare...a fost cred prea minunat.
Sălbatic...nu-mi găseam atunci locul.
Vroiam pe toată să te am neapărat,
Vroiam să -mi liniștesc din suflet focul.
Târziu am înțeles că și-a pierdut culoarea,
Apusul meu de soare s-a sfârșit.
Eram uitat, chiar dacă aveam chemarea,
Să îl pictez pe mana ta la nesfârșit!
Sunt pregătit, nu mai dau importanță,
Apus de soare, a dispărut... nu cred că voi vedea...
Dar iau panelul și dis de dimineață,
Pe-o altă mână, un răsărit de soare voi picta.

Ioan Cojocariu

Iubirea floare rară

Că în vis îți sunt visare,
Asta nu e de mirare,
Îți apar can-tr-o oglindă,
Și m-auzi ca peo colindă

Flori de dragoste aprinse
Peste capetele ninse,
Împrăstie al lor parfum,
Suntem la capăt de drum.

Ninge peste noi cu fluturi
De cu seară până-n zori,
Ești aici și-mi este bine,
Iubirea-n brațe mă ține.

Suntem doi și totuși unul,
Îmi zâmbești, alungi aleanul,
Când sunt tristă, și tu apari,
Dragoste în jur presari.

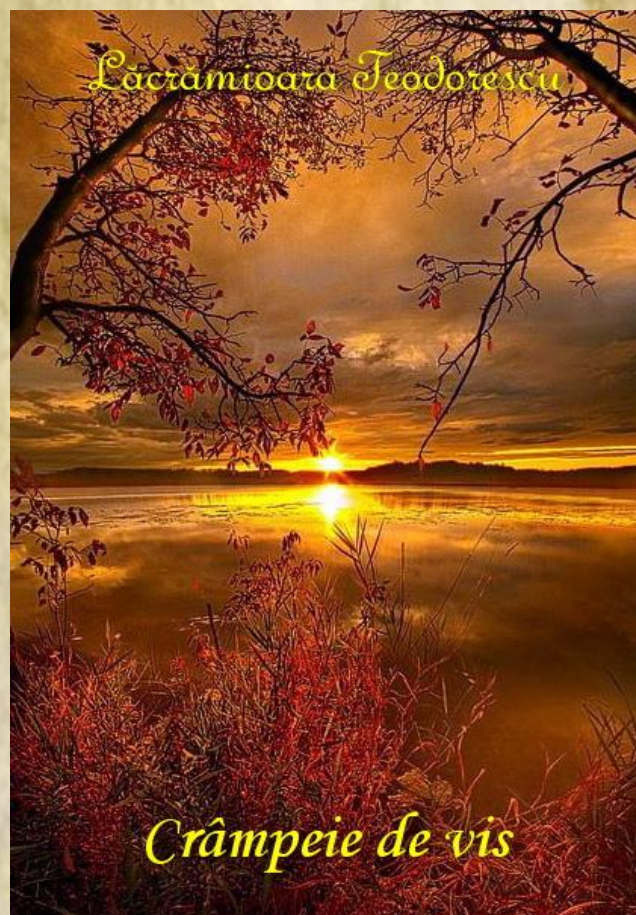
Viața se naște în noi,
Ne cuprinde pe-amândoi,
Tu ești cerul, eu pământul,
Ne-ntâlnim când bate vântul.

Când m-atingi noaptea dispare,
Visul risipești în zare,
Fluturi în păr îmi dansează,
Curcubeu îmi desenează.

Inima-mi se zbate-n piept,
Decând stau și te-aștept,
Tu ești visul împlinit,
Ești omul ce l-am dorit.

Hai să scriem o poveste,
În lume să dau de veste,
Că iubirea-i mândră floare,
Și-o găsești din întâmplare.

Lăcrămioara Teodorescu

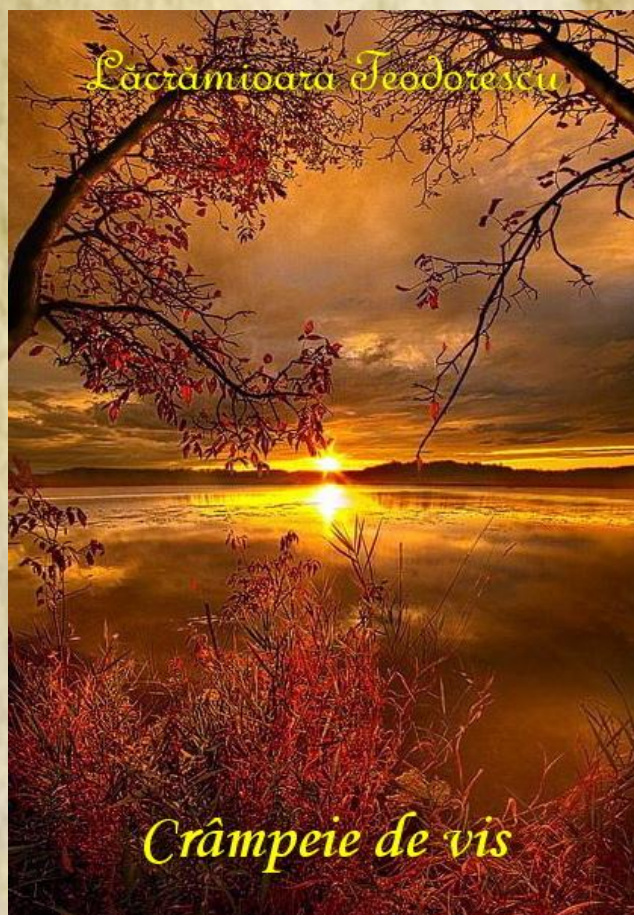
Răspuns

Nu voi pleca, căci luna îmi luminează calea
Spre sufletul tău cald ce salbă mi-a făcut
Mirosul de iubire- nmiresmează valea,
Iar chipul tău duios mi-atât de cunoscut.

Nu o să uit nicicând covorul de verdeață,
Prin care pașii mi-i pierdeam adeseori,
Lăsând doar zâmbete când îți treceam prin viață,
Roșind, timid, îmi răspundeai plin de fiori.

Și n-o să plec chiar dacă timpul o să vină,
M-oi pierde-n labirintul șoptelor târzii,
Găsește numai drumul, căci noaptea e senină,
Un vis se naște-n taină, din clipe străvezii.

Lăcrămioara Teodorescu

Schimbare

În dosul unui fir de iarbă,
Eu chinul să îl frâng aş vrea,
Chiar dacă cerbii-ar vrea să soarbă,
Din ochii gândului durerea.

Şi dacă m-am născut din rouă,
Iar luciul apei mi-e destin,
Atunci când timpul mă mai plouă,
Din curcubeu îmi fac festin.

Şi dacă noaptea-mi este mamă,
Ce-mi strânge-n braţe suferinţa,
De risipita umbră-adoarmă,
S-o naşte poate iar oriinţa.

Când strigătul fără cuvinte,
În zarea-ntinsă se va sparge,
Iubite tu să iei aminte,
Că timpul pentru noi nu curge.

Din roua ce în pumni o strângi,
Să-mi împleteşti mândre cununi,
Cu ele sufletul mi-atingi,
Iar visele fă-le furtuni.

În suflet pune-mi praf de stele,
Şi cu speranţă mă-nveleşte,
Transformă norii în dantele,
Pe buze un sărut striveşte.

Lăcrămioara Teodorescu

Nedumerire

Între noi distanța, este mult prea mare,
Tu privești spre stele, eu privesc spre soare,
Nimic nu ne leagă... poate amintiri,
Sau dezamăgirea, ascunsă în priviri.

Când singurătatea-ți bate la fereastră,
Simți un dor nebun, de iubirea noastră,
În zadar încerc să mai găsesc o cale,
Însă visul nostru, merge-atât de-agale.

Cred c-au fost aievea, clipe de iubire,
Din plin ne-am hrănit doar cu amăgire,
Tu ai fost luceafăr, ce luceai în noapte.

Unde s-a pierdut, nu vom ști vreodată,
Speranța din noi, vorba-nmiresmată,
Timpul nu m-ajută, taina s-o dezleg,
Astfel de iubire nu pot să-nțeleg!

Lăcrămioara Teodorescu

Răceala ploii

Șiroaie ploaia scaldă o poveste,
Ce-abia a început în miz de vară,
Iar gândul ce-a-nflorit îmi dă de veste
Că azi minunea-n suflet se coboară.

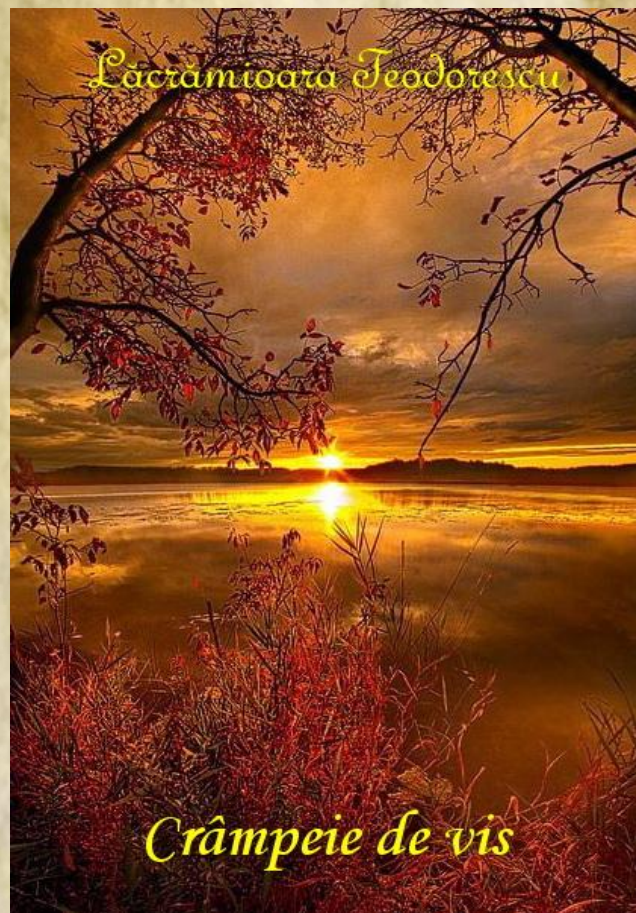
Când picuri rătăciți ți-ating iar chipul,
Nu tresări, sunt vorbe de la mine,
Ce-ncearcă să oprească-n taină timpul,
Uitând că veșnicia ne-apartține!

Zâmbește numai, zâmbetul s-ajungă
Până la mine să mă încălzească,
De vântul va-ncerca să te atingă,
Să nu lași visul să se risipească.

Și chiar de vremea zace deprimată,
Tu fă-ți din amintiri o sărbătoare
Să știi că ploaia spală zarea-ntunecată,
Lăsând iubirea-n loc, ca alinare.

Nectarul unei clipe de iubire
Să-ți fie curcubeu peste furtună,
În noaptea-nfrigorată-ți sunt doinire,
Tu stelele săruturi le adună!

Lăcrămioara Teodorescu

"Când treci..."

Eu te priveam, suflet timid,
de câte ori treceai,
Simțeam parfum de trandafiri, în parcul cu castani...
Vedeam cum părul tău rebel, se aprindea în soare
Și îmi doream să te urmez, făptură visătoare.

Ca un copil îmbujorat, obrații mă trădau,
Dar nu puteam să fac nimic, ochii te lăudau...
Fără să vreau să-nșir cuvinte, ele veneau frecvent,
Când ochii tăi priveau spre mine, eram un inocent.

M-ai fi certat atât de aspru, dar am tăcut durut
Iubirea mă frigea în oase,
ți-eram necunoscut...
Și n-am putut să-ți fac privirea, să fie înnorată
Am preferat să o privesc, cum este ea, imaculată.

Neînțeleș voi fi mereu și-n gândurile mele calde,
Te voi pastra ca-ntr-un muzeu, să nu te-atingă nicio floare...
Și niciun gând n-ar întrista, făptura ta, plină de viață,
Căci bucuria te-nsoțește,
ți se citește drept pe față...

Iar ai trecut prin ochii mei, și pe aleea cu castani
Râdeai atât de fericită, parcă aveai iar șaispe ani...
Am tresărit la glasul tău,
și am zâmbit cu-nțelepciune,
Atunci când treci nu bănuiești, cum te privesc, dulce genune.

Alina Cristian

"De-ai să mă uiți!..."

De-ai să mă uiți, frumoasă întâmplare,
Ce-n inimă mi-ai desenat un cer
Toată magia zilelor cu soare,
M-or însoți, până în ziua ce-o să pier...

Nicio tristețe n-o să mă-ngenunche,
Iar chipul tău, poate din când în când,
Mă va mai vizita, măcar în gând,
Cu-același zâmbet cald, de înger dulce.

Să nu mai plângi, frumoasă floare,
Eu nu sunt vreun cuceritor...
În lumea noastră trecătoare,
Tu ești un înger, eu un muritor...

Purtat mereu prin lumile-abisale,
Condiția umană mi-am uitat...
Văzându-te pe tine printre stele,
În zmeu m-am transformat pe dat'...

Am vrut să te ating, măcar în trecăt,
Dar înălțimea zborului m-a amețit...
Cum aripi n-am, mi-e inima un lacăt,
Doar pot zâmbi, visând că te-am iubit...

Alina Cristian

"Mai vino!..."

Mai vino, blânda mea lumină,
Mai toarnă peste mine...
Cuvinte, din pocale vechi,
Nectaruri și iubire...

Mai lasă-mi urma ta, pe prag,
Parfumul, și-un suspin...
Aș bea senin din cupa ta,
Chiar de mi-ai da venin...

Mai vino-n seara cu luceferi,
Când îmi zâmbeai cu drag...
Și croșetam un pod speranței,
Iubirea făcând prag...

Mai vino, ceartă-mă măcar,
Nu mă lăsa s-aștept...
Fără lumina ta orbecăi,
Doar noapte-mi bate-n piept...

Te-aștept în parc, știu, e târziu,
Să-ți spun cât mi-ai lipsit...
Destinu-a fost pavat cu lacrimi,
Dar totuși, ai venit...

Alina Cristian

"Iubirea ta mi-e libertate!"

Iubirea ta mi-e vin și hrană;
Iubirea ta mi-e un balsam...
Mi-e răs ștregar ce îl știam,
Din vremuri vechi de-odinioară.

Iubirea ta mi-e curcubeu
Ce-apare după zi de ploaie...
Iubirea ta curge-n șuvoaie,
Ca un nectar, în trupul meu.

Iubirea ta-i miros de viață
Cu ochi de noapte-antracit...
Iar eu te caut rătăcind,
Mergând prin nopțile-ceață.

Iubirea ta i-un dor nescris
Sărut ce mă îngenunchează...
E lacrima ce-nlăcrimează,
O dragoste de nedescris.

Iubirea ta e verde crud
Pădurea ce renaște iară...
E cântul dulce ce-l aud,
Cântat în tril de primăvară.

Iubirea ta mi-e împlinire
Zbor de inimi îmbrățișate...
Un dans pe ritm de fericire,
Iubirea ta mi-e libertate!

Alina Cristian

"Eternitate"

Te priveam și doream ca acele momente să fie eternitate...
Norii parcă se certau între ei, iar sufletu-mi se ghemuia
Își făcea încet, un cuib în brațele tale
Lumea din jur își urma cursul firesc al vieții, iar noi,

Ne respiram unul pe celălalt...
Mă priveai din când, în când, iar inimile ne pulsau
Erau prea pline de iubire, prea flămânde...
Prin tăceri, vorbeau sentimentele, acum slobode

Așteptările mereu chinuitoare, se perindau între noi;
Ca printr-o pânză, treceau minutele, zilele...
Ieri era trecut, azi era prezent-trăire,
Iar mâine, o necunoscută-o întrebare,

Ce-mi frământa inima, ce-mi îngenunchea zâmbetul.
Mireasma salcânilor ne învăluia și ca doi copii râdeam...
Iubirea ne strălucea în priviri, iar clepsidra își cernea timpul
Te prindeam cu ambele mâini, de teamă că o sa dispari

Dar timpul nu așteaptă, cu dinți de otel râdea zgomotos
Când tu te desprindeai, încet, din îmbrățișarea mea...
Brațele-mi erau neputincioase, și sufletu-mi iar se chircea
Zâmbetu-mi pălea, și ochii își pierdeau strălucirea...

Doar iubirea ta îi putea reaprinde,
Ca pe niște candelă, unde-ți șoptești dorințele,
Unde-ți îngenunchezi speranțele și lacrimile,
Uneori de fericire, alteori de tristețe...

Norii erau tot mai zgomotoși, dar ploaia ne mai păsuia
Și în acele clipe, nici nu-mi mai era teamă de ploaie,
Nici nu-mi mai aminteam de restul lumii...
Tu mă-mbrăcai cu iubirea ta și cu zâmbetul tău;

Cuvintele se odihneau suspendate pe buze, ca niște sărutări
Ochii noștri se oglindeau unii într-alții, și dacă timpul s-ar fi oprit,
Ah, dacă s-ar fi oprit atunci!...
Ar fi fost ca și cum aș fi murit și reînviat odată cu tine.

Alina Cristian

Dăruie-mi aripa

Dăruie-mi aripa
 să oprim risipa
 viselor căzute în noroi,
 unul lângă altul
 explorând înaltul
 vom spăla păcatele din noi.
 Numai împreună
 vom lua arvună
 stolurilor albe de dorințe
 și vom crește-n glastra
 inimii, albastra,
 crinii așteptatei biruințe.
 Dăruie-mi aripa...
 Răstigni-vom clipa
 pe o arșă amforă de lut,
 unul lângă altul
 dăltuind bazaltul
 nemuririi noastre în sărut.
 Numai împreună
 rătăciți pe lună
 vom căuta neizvorâte ape
 și vom crește-n glastra
 inimii, sihastra
 floare a iubirii de aproape...

nicu gavrilovici

Editura face precizarea că scrierea numelui autorului cu litere mici este o exigență a acestuia și nu o greșeală de tipar.

Dor de înviere

Lujer de crin
 îți este trupul...
 Simt că sunt lupul
 visând festin.

Nufăr pe ape,
 lună pe cer...
 Înger stingher
 cu lacrimă-n pleoape
 sunt, târându-și durerea...

Fii-mi învierea!

nicu gavrilovici

Editura face precizarea că scrierea numelui autorului cu litere mici este o exigență a acestuia și nu o greșeală de tipar.

Din când în când

Din când în când în jurul tău mai zbor
Cum fluturele-o face-n jurul florii,
Din când în când străbat ca rază norii
Și simt rănitele aripi cum dor.

Din când în când cu mângâieri te-alint
Și îți aprind sub pleoape focuri vii,
Pierdut între „a fi sau a nu fi”
În al retinei tale labirint.

Din când în când te răstignesc în vers
Visând că într-o zi vei fi a mea;
Sustrag de pe cupola nopți-o stea
Pe care scriu un arzător demers:

„Iubita mea, de tine sunt flămând...
Fă-ți trupul azimă din când în când.”

nicu gavrilovici

Editura face precizarea că scrierea numelui autorului cu litere mici este o exigență a acestuia și nu o greșeală de tipar.

Poemul drobului de sare

Ce nu ai înțeles iubita mea
E faptul că în mine este seară
Că sufăr permanent de iarnă grea
Iar tu îmi ești miros de primăvară

Ce nu ai înțeles e că de-un timp
Port țurțurii durerilor în oase,
Pășesc privind în urmă spre Olimp
Și în timpan aud ecou de coase.

Ca pe un vin de leac te sorb încet,
Nu-ți fie teamă, pe a vieții mare
Alătura, Lumină și poet
Căutând pe ape desprimăvărare

Pășim spre-un cer albastru-violet
Tu azimă, eu drobul cel de sare.

nicu gavrilovici

Editura face precizarea că scrierea numelui autorului cu litere mici este o exigență a acestuia și nu o greșeală de tipar.

Ca pe Golgota...

Ca pe Golgota răstignit te-aștept
Cu brațele spre est și vest întinse,
Am tâmpilele de dor și brume ninse
Și lancea dorului de tine-n piept.

Îmi pare timpul melc purtând trudit
În carcera cochiliei lumina...
De ai veni să-mi înflorești retina
În cenușiul vieții asfințit.

Ca pe Golgota răstignit te-aștept
Spărgând clepsidra lunii adormite,
Nisip pe ale stelelor copite
Cerând la poarta cerurilor drept

În nopțile de vise decojite
Să-mi fii zeiță... Să îți fiu adept...

nicu gavrilovici

Editura face precizarea că scrierea numelui autorului cu litere mici este o exigență a acestuia și nu o greșeală de tipar.

Cartea memoriei

Acum că vântul a stins focul
ce circula arzând în vene
iar timpul își lasă semnul
în cartea vietii noastre perene
și-n oglindă apar deja primele riduri,
găsește-mi azi cuvintele juste
din enciclopedia ta de ganduri
pentru a umple cu vârf lungile tăceri
ale iernilor noastre sub cearcefuri,
în timp ce căminul arde până la ultima pagină,
vechea noastră carte a memoriei.

Doina Maria Constantin

Acum și timpul tace

În palida oboseală mă scufund,
tăcută zâmbesc abia, abia...
Sărutul febrei mă cuprinde rotund,
pe valuri încerc să stăpanesc corabia.
Dispare lumea de figuri goale,
nu mai există nici o cale...
E o non existență aici, un nimic
sau ceva devenit alchimic...
E o nesfârșită mare lipsită de conținut,
sufletu-i prins în cătușe ca un deținut.
Nu se mai vede rodul-pământului,
e recea îmbrățișare a neantului...
Sunt în cădere... Acum și timpul tace...
În tunelul cu mișcări de proporții
aleargă interminabile spații.
Cade ultima barieră de val delicat și întins,
văd bulevarde de lumină și etern de necuprins.
O stare pe care nimeni încă nu o știe
îmi șoptește; asta se cheamă Bucurie!
Umbrele culorilor încetoșate de dubiu sunt duse,
e Bucurie, da, Bucuria mirei promise !
Sunt în cădere...Acum și timpul tace...
Gândul aleargă cu umbrele opace
apoi se cufundă-n Pace...

Doina Maria Constantin

Grădina speranțelor

Cu inima îți dau bun venit,
Cu zâmbetu-mi cald, te-am dovedit
Și gând în iubiere am plinit.

Eu o copilă tu heruvim...
Hai, vino cu mine să privim,
Violetele din neodim.

Privește, poiana-zânelor
Se-ntinde-n multicolor covor,
Ea e Grădina Speranțelor.

Aici păsările își au cuib,
Pentru noi a venit și un scrib,
Iubirea e acum un Sahib.

Imaginează-ți că suntem noi,
Grădina eu o fac cu fiori,
Gândindu-mă la tine în zori...

Doina Maria Constantin

În casa albă iubirea încă așteaptă

Tot ce nu-mi era de trebuință am înlăturat
ușoară să mă simt în pelegrinajul pe-nserat.
Pe umeri voiam să duc doar trecutul
să mă pierd în sentimente și trăiri precum vântul.

Cred că iubirea încă ne-așteaptă pe-o frunză de dor,
în casa cea albă de la lac, păzită de condor,
când poezia era iubirea aprinsă din noi
și iubirea cânta poezia de-atunci și apoi.

Noți tremurânde de emoții sub bolta cu stele,
mângâiau clipele țesute-n ziduri de zorele.
Sărutările traversau latitudini de buze,
viitorul planificam cu splendide assize.

Câte focuri am consumat pentru a vărsa emoții...
Azi, la distanțe de ani, mai sunt scânteii de proporții.
Privirea-i pierdută...Să trăiești din vise nu-i de ajuns,
nevoie-i de apă dar și de-un colț de pâine neplâns.

A găsi cutia neagră-a stelelor căzătoare
explodată-n otrătelul-bălților sau în mare,
ori a explica de ce moartea nicidecum nu greșește
și mira trage după ea viața, apostolește...

E imposibil. Căutăm totuși pe Calea Robilor,
panere încărcate cu busuiocul morților.
Continui a-mi imagina acea casă de la lac
unde noi doi ne iubim în tabloul ambroziac.

Alături de fiii iubirii stau Îngeri albaștri
coborâți pe fire de lumină din vechii aștri.
În casa de vis au decis să facă o vacanță
dăruindu-ne inelul fermecat de speranță.

Continui să cred într-o lume unde memoria
contează mai mult decât progresul, iar istoria
are parfumul din paginile viitorului
scrise aprioric de condeiul zburătorului.

Doina Maria Constantin

În căutarea tinereții

În buzunarele goale ale dimineții,
te-am căutat...
Despre tine, degetele tremurânde ale nopții,
am întrebat.
În dorința de-a te salva,
poate ai pierdut strada
sau, poate pe următoarea
voiești a o aștepta...
De la trambulina ochilor mei,
nu există picătură ce nu se scufundă
cu capul în jos
sau valuri ce lovesc țărmlul fără folos...
Și-acel soare în înalt
pare că-și râde de noi,
profitând de momentul fursant
sau poate sunt flori de lotus
precum averile lui Plutus,
în ale tale invizibile,
grădini planetare affabile.
Alergând, din rucsacul meu am pierdut
multe zile de viață
și nici o clipă n-am vândut
căci seama nu mi-am dat
de eu merg înainte
ori ele rămân în urmă ne-ncetat.
Mi-e frică ranița să deschid
să pot vedea chiar și timid,
câte cu mine au mai rămas
nu pentru a face doar un mas
ci pregătite a se repune în mers,
alturi de timpul uneori pervers.
Pe-o frunză de gând să stăm la taifas
și-n mâneacă, poate vom mai găsi un As

Doina Maria Constantin

Invitat de onoare

ANA OPRAN
Reverberații în amurg

Date biografice

Cu numele real Anica Oprea (devenit prin căsătorie Anica Tănasă), ANA OPRAN s-a născut în 1951, în localitatea Grumezoaia din județul Vaslui. A copilărit și a trăit o parte din viața sa în localitatea Ivănești, comuna Pădureni, județul Vaslui. A absolvit Liceul Cuza-Vodă din Huși în anul 1970, urmând apoi cursurile Facultății de Filologie ale Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași pe care le-a finalizat cu Diploma de licență în filologie, specialitatea limba și literatura română, secundar limba și literatura latina din 1974.

A activat ca profesor de limba și literatura română la Școala generală din satul natal, apoi la Școala generală din comuna Pădureni în toată perioada dintre 1974 - 2007, timp în care a îndeplinit de două ori și funcția de director al Școlii Generale Ivănești sau pe cea de Director coordonator al Școlii Pădureni.

Ultimii trei ani din cariera didactică s-au desfășurat la Școala Anastasie Panu din Huși (Școala nr. 3) și la Școala de Arte și Meserii din același oraș.

A început să scrie și să publice poezie și proză scurtă din 2015 atât în mediul online cât și în reviste literare și culturale:

Meridianul cultural românesc, fondator prof. Dr. Dumitru V. Marin (debut în nr 1 din 2016),

în publicația periodică de literatură „AntiM”, editor Valentin Rădulescu(nr 28 din septembrie 2016),

în revista de cultură „ Liter-Club”, editată de profesoara și scriitoarea Lina Codreanu (nr 3 din 2017 și următoarele).

Activează din 2016 în cadrul Cenaclului la distanță coordonat de publicistul și scriitorul Ion N. Oprea publicând proză și poezie în 4 cenaclului:

„Dincolo... Dincoace... Respectul”, editura pim, Iași 2016,

„Familia ceștină”, editura pim, Iași, 2017,

„Ieri, azi și... ziua de mâine”, editura pim, Iași, 2017,

„Sa ne iubim pământul strămoșesc”, editura pim, Iași, 2018.

În antologia „România, țara mea de dor” aparută la editura Life Art , colecția PrinceArt, în 2018 participă cu un număr de 10 poezii. De asemenea,

în „ Antologie de Literatură și Artă contemporană ” vol. I a Cenaclului literar-artistic „ Iași scrie" sunt cuprinse un buchet de 10 poezii ale sale.

Participă la ședințele Cenacului Ioan Alexandru Angheluș din Huși și, cu intermitențe, ale Cenaclului literar-artistic „ IAȘI SCRIE", coordonat de d-l Anton Constantin.

Volumul de poezii „ REVERBERAȚII ÎN AMURG” (prefață Lina Codreanu, editor Nicolae Panaite a apărut la Editura ALLFA din Iași).

UN volum de proză scurtă este pregătit pentru editură, pentru anul 2019.

” Scriu pentru a lăsa celor ce vin o mărturie despre ceea ce a fost"

... spune *Ana Opran*

Revigorări lirice

În domeniile artistice (în speță, în literatură), s-au manifestat, în paralel și perpetuu, două direcții, tradiționalismul și modernismul, existente cu mult înainte ca scriitorii de la „Viața românească”, „Gândirea” ori de la „Sburătorul” să le individualizeze ca orientări estetice, prin autoritatea criticilor Garabet Ibrăileanu, Nichifor Crainic, Eugen Lovinescu. Astăzi, situația e similară, fiindcă în evoluția literaturii române se observă tangajul între cele două tendințe promovate de (neo)tradiționaliști și (neo-, post-, post-post-, trans-) moderniști. De altfel, demarcația între cele două atitudini nu este atât de tranșantă, dacă avem în vedere creațiile lui Tudor Arghezi și Lucian Blaga ș.a., întărită și de spusele lui G. Călinescu despre curentele literare clasicism și romantism: „inexistente practic în stare genuină, reperabile numai la analiza în retortă.” (*Principii de estetică*, E.P.L., 1968).

Lirica de tradiție are un demers îndelung, de la Vasile Alecsandri, prin G. Coșbuc, O. Goga, V. Voiculescu, Ion Pillat, până la poeții contemporani: Ion Iancu Lefter, Ioan Alexandru, Ion Vatamanu, Grigore Vieru, Emilian Marcu ș.a.

În acest cadru literar-estetic ar putea supraviețui debutul editorial al Anei Tănase – *Reverberații în amurg* (Iași, Editura..., 2001...). Gânduri și sentimente, stări lirice compozite ar fi fost supuse riscului de sucombare, s-ar fi stins în reverberatorul natural, dacă „în amurg” autoarea n-ar fi echilibrat intensitatea trăirilor prin scoaterea lor în lumina cuvântului poetic.

Materialul liric este dispus în patru secțiuni – *Reverberații, Adieri lirice, Sonete, Rondeluri* –, concertate pe câte un mesaj poetic.

Prin atitudine, Ana Opran nu se așază în opoziție cu mișcarea lirică modernizatoare, ci întărește zidurile atinse de igrasia uitării, încearcă salvarea moralei și a valorilor spiritualității autohtone, revitalizează teme și motive considerate desuete... În atenția poetei stă Țara, limba română, Eminescu, credința și miturile, istoria și geografia autohtone, trecutul și viitorul neamului.

Pentru ea, „curgerea lină” sau „marea trecere”, cum o numea L. Blaga, e doar o punte pe care pășește atent înspre lumina crepusculară:

„În asfințituri cu miros de smirnă
Vărsând portocalii păduri de vise
Se mistuie în zări păsări-lumină.

Tălăzuiesc pe val aripi aprinse
Și toate se rotesc- curgere lină,
Vibrație pulsând Voia divină!”

(*Curgere lină*)

Același sentiment al capătului de lume intră-n paradigma expresionistă, căci simte cum „viața-și toarce caietul în tine” (*Mi-s tâlpile...*). Astfel, pare îndreptățit strigătul faustian („Mai lasă-mi un răgaz!”), lăuntricul fiind trăit în sunuri dureroase. Clipele sunt ineluctabile:

„Se scurge nisipul prin oase
Tic-tac, tic-tac prelins în pământ...
L-aud măcinând, fumegoase,
Tăcerile din miez de cuvânt”

(*Clepsidră...*)

Sau :

„O, clipă-nșelătoare,
te-aș strânge-n
drumurile palmei,
de nu te-ai risipi prin vene!”

(*Peisaj*)

Tema majoră a volumului rămâne adevărul consacrat de Vergiliu în emistihul *fugit irreparabile tempus*. Pe tot parcursul liric, se prefiră o sfâșietoare speranță de a învinge Timpul prin clipa trăită plenar, prin Iubire, așa cum arată și viziunea lui V. Voiculescu, în *Ultimele sonete închipuite...* Supus efemerității, sufletul caută alte forme de supraviețuire și se vede (con)topit în elementele vitale:

„M-aș scurge-n lut, piatră și apă
Ca să renasc în primăvară”

(*Dansul fulgilor*).

Spațiul spiritual și cel naturalistic autohton este o dimensiune constantă a liricii elegiace, relevant îndeosebi în primele cicluri, dar răsfirat și în poeziile cu formă fixă. Vatră a spiritualității natale, satul „bântuit de vânturi” și pîtit între „dealuri ondulate” se destramă simultan cu viața „celor plecați, pierduți în zare”: casele rămân „goale de gânduri”, ferestrele – încetoșate, grădina – năpădită de scaieți. Doar „clopotul de dimineață”, ca suflet regenerator al satului, „picură-n salcâmi speranță” (În satul cu salcâmi...).

În spirit pillatian, imaginile se cristalizează în jurul unor repere existențiale ancestrale: satul, casa, fântâna, pădurea, pământul etc. Imaginea ruralității autohtone, temele și motivele literare specifice, ambiguitățile subtile sunt semne ale unei poezii de tradiție. Legătura cu strămoșii devine temelie de istorie și, testamentar, eul liric dorește conștientizarea urmașilor privind valorile din spațiul matriceal:

„– Copile, aspru nu călca
Sunt oase de străbuni sub talpa ta!

Să calci ușor, ca-n mângâiere,
Sărută-i lutul în tăcere” [...]

(*Țării mele*)

De la atitudinea contemplativă din *Reverberații*, în *Adieri lirice* se trece la fiorul sentimental, de mare finețe, „reverberator” și dramatic într-o creștere-destrămare dialectică. Iubirea declanșează amintiri și reverii, este balsamina stării de maturitate a vieții. Întâi, înfrigurarea neîmplinirii („cu fiecare strop se scurge/ iubirea netrăită”, *Oprește, iubito...*), apoi, întâlnirea (iubita coboară „alene,/ cu poezia picurând în gene”), urmată de paradisul cuplului adamic (îndrăgostiții – „Două flăcări arzând în mistuire./ două tăceri în vorbire/ două atingeri-amăgire/ două inimi/ lărgite peste fire...”, *Părea...*) și, în final, despărțirea („Iar noi ne depărtam de noi/ Nu mai eram nici unu-ntreg, nici doi,/ Doar jumătăți, țesute-n frunze moi...”, *Apus*).

Autoarea cumpănește etapele vieții umane încât o simultaneizează prin cadența anotimpurilor, fapt relevat în toate ciclurile lirice: *Când primăvara...*, *Au înflorit iarăși cireșii...*, *Concert sub lună*, *Inscripție*, *Și vara pleacă...*, *E toamnă iar?*, *Toamnă ferbinte*, *Dansul fulgilor*, *Nocturnă de iarnă*, *Poveste de iarnă* etc.

Dacă în ciclurile *Reverberații* și *Adieri lirice*, Ana Opran abordează lejer modernitatea stilistică și nu se cantonează de rigoarea clasică, în ultimele, scrie în forma fixă a sonetului (italian) și a rondelului. Pentru că stăpânește fluid tehnica prozodică, apropiindu-se de estetica parnasiană, în *Sonete* și *Rondeluri* se îndepărtează de rumorile sentimentale și năzuiește către frumusețea clasică și seninătatea meditativă:

„Chiar dacă frumusețea doare
Îi sorbi lumina și nectarul
În cupa de rubin amarul

Îl distilezi în stropi de soare.
Poetul doar, prin timpi hoinar,
Eternu-nchide-n chihlimbar.”

(*Sonetul clipei*)

Poeta știe folosi cu măsură, în peisagistică și erotică, amplitudinea stilistică iar, în poezia cu formă fixă, sintagmele livrești și armonia muzicală:

„Se dezgolesc de iarnă mugurii cumiți,
Se împlinesc tot mai rotunzi și mai fierbinți;
Zvâcnesc tăcut sâni puberi de fecioare-n ei,
Aburii calzi se-nvăluiesc în ochi de miei.

Noaptea-mbracă zvonurile-n catifele”
(Zvonuri de primăvară).
„Luceferi luminoși clipește în urmă
Se sfarmă-n jerbe clocot de scânteii,
Selena tremură-n astrală brumă,
Ei tot călătoresc... ai spațiului ahei.”

(Sonet stelelor)

În ultimul timp, se simte un trend de revenire a poeziei tradiționaliste, în forme ajustate evoluției literaturii contemporane. Considerăm că poezia Anei Opran își are locul pe unul din rafturile poeziei viguroase de natură *neo-tradiționalistă*. Are siguranță versificatoare, discurs grav, știe absorbi frăgezimi de stil și posedă o imagistică bogat-conotativă.

Până la această carte, *Reverberații în amurg*, ce pricini să fi zăgăzuit aparițiile editoriale ale Anei Opran?

Lina Codreanu

Curgere lină

Oare bobul de mărgăritar din zori
Duios strivit sub talpa-nrourată
Nu e reverberație uitată
Din ochiul Tău curgând în tainice splendori?

Și oare firava-mi umbră culcată
Pe flacăra verii arzând în vâltori,
Pe coapte cireșe mustind în culori,
Nu e iubirea Ta reverberată?

În asfințituri cu miros de smirnă
Vărsând portocalii păduri de vise
Se mistuie în zări păsări-lumină.

Tălăzuiesc pe val aripi aprinse
Și toate se rotesc – curgere lină,
Vibrație pulsând Voia divină!

Ana Opran

Țării mele

Ești leagănul meu pe pământ
Și ultim suflu și cuvânt!
Copile, aspru nu călca
Sunt oase de străbuni sub talpa ta!

Să calci ușor, ca-n mângâiere,
Sărută-i lutul în tăcere
Și, dacă poți, sădește-un pom acum
Să-ți fie umbră-n lungul drum,

Să-ți fie floarea-i balsam dulce
În buzunarul inimii și-n sânge,
Să te-ncălzească-n clipa grea
Când norii soarele-or fura!

Copil frumos, cu păr de soare
Și ochi de-albastru cer senin
Ori cu-a pădurilor răcoare
În ochi de mure și afîn,

Tu nu uita că toate-acestea
Din țărna ei trudită-ți vin!

Ana Opran

A fost doar ieri...

Când vântul dinspre est
s-anină-n crengi de zarzăr
cu soarele-n vârtejuri
printre muguri
și lama lui subțire-i
murmurul lui Lazăr,
atunci veniți
din străvezii amurguri
cu zvonuri, râsete,
silabe răsfirate,
petale de inimi pe ruguri
în neguri uitate.
„E mărtișorul meu!
Eeeu...tuu, eeeu...”
„Iată, iată,
firul s-a topit în scoarță...
s-a făcut măduvă uscată...”
„A fost doar ieri...”
– murmură vântul –
„Era-ntr-o dimineață...
se-nvolbura în sânge
șuvoi de verdeață...”
„Aici l-am atârnat
și am plecat ușor, prin ceață...”

Ana Opran

Matrice

Iubesc aceste dealuri ondulate
Măiastru dăltuite-n verde-mpătimit
Mușcând cu buze rupte din zenit
In cristalinul zărilor perlate.

Și-aceste foșnete târzii de stele
Răsfrângeri calde-n roua dimineții,
Copitele-argint, de cerbi ai ceții
Rotindu-se în magice inele.

Iubesc tristețea salciei pletoase
Lin picurând în licărul de apă
Când moleșită secunda s-adapă
Din gustul morții strecurat prin oase...

Și, de-aș cuprine-n inimă Pământul
Și valurile mării înspumate,
Înaltul și Adâncurile toate,
Tot m-ar purta pe-aceste dealuri vântul...

Ana Opran

Limbiile române

Ce-aş fie eu oare fără tine,
cuvânt sfâşiat de dor,
lacrimă frământată în pâine,
poemul meu de soare şi de nor,
sorbit cu tandră lăcomie
la sânul Sfintei Mame?

Fântână părăsit-aş fi,
de nu mi-ai înflori pe buze
focul macilor însângeraţi.
Pe ghizduri prăbuşite
s-ar prăvăli gunoaie,
pe ciutura crăpată
ar croncăni flămânde ciori,
din fundul năclăit de mături
limpede gheizer
n-ar mai ţâşni spre soare
s-adape setea pribeagului
venit din depărtări.

Fântână zăvorâtă-n arsă câmpie,
frunză măcinată-n praf de pustie!...
Dar tu vei fi mereu aici,
în oasele de taţi şi de bunici.
Să nu te risipeşti prin negre hăţişuri străine,
Rămâi aici să cânti, să plângi, să râzi
cu mine!

Ana Opran

Ja'și scrie - Cenuclu literar- artistic

IOANA FRENȚESCU

Duminica trece...

Duminica trece prin oameni
scormonind întunericul
ascuns sub haine, în ochi, în gând.
Deschide o fereastră unde toaca răsună cu muget violet,
limbi de clopot sfârâmă ecoul
format din pești apocaliptici,
sfinți cu surâs decolorat,
reliefuri învelite-n frig și speranțe,
o turlă surpată înclină lumina într-o parte.
Un ochi pironitor ca o strigare dintr-o icoană trece prin tine.
Duminica fântânele tac.
Umbrele dorm sau îngenunchează
cu fruntea plecată-n pământ.
Aerul se plimbă pe bulevard,
trotoarele merg sub sălciile coafate ca de sărbătoare.
Duminica, îngeri formați din lumină și glas vin din neant
uscându-și aripile în lapte și miere.

Ioana Frențescu

Peretele din fața mea

Peretele din fața mea nu există,
tavanul e prelungit până-n nori,
spațiul gol e o transă în care merg ucigând gravitația.
Toate slăbiciunile se risipesc în neant,
pe buze cuvintele sunt vii,
infinitul e o sincopă ce rămâne în urmă.

Copacii se-ntorc cu fața la mine
născocind păduri din frunzele alungate.
Se nasc cuvinte neîntrebate
modificând lumina, încetinind timpul,
atacând zidul cu miros de lună,
iar pe banca aceea goală din parc
a rămas o movilă de gânduri.

Ioana Frențescu

Pierd zilele

Pierd zilele în care cuvintele
sunt mângâiate de raze,
vibrația lucrurilor se prelungește până târziu,
poezia răsare din iarbă
se așterne pe ziduri,
mă cheamă, mă frânge, nu minte.

Și vine înserarea de toamnă,
copacii rămân fără frunze
literele rămân singure în cuvânt,
pașii devin apatici,
în fața mea rămâne alergarea.

Încep să scriu pentru vânt și ploi,
pentru negru și alb ascunși în culori,
pentru frunzele căzute sonor,
pentru splendoarea ghemuită a toamnei
în undele reci ale serii,
despre liniștea încăperii umplută cu tine.

Ceva se pierde cu fiecă secundă,
alte înțelesuri sunt în forma frunții,
în brațul tău atunci când dormi,
o risipire cade din sărut,
mai puțini eoni se sparg în surâs.

Tot mai mică și goală devine viața,
o rezonanță se încropește între mine și toamnă.

Ioana Frențescu

Tot ce există

Tot ce există e un delir
din care nu vrei să pleci.
e o apropiere de iarbă, de frunze, de stele,
o împăcare cu bâlbâiala lunii,
cu glasuri de crini
și mai ales cu târziul
ce crapă prăpăstii de ceruri.

Sunt în locul acela înalt
unde cad frunze din biserici,
răsfățul e în apa curgătoare,
ora mereu ciudată nu uită abisul tăcerii
și nici urma ta din mirosul de verde.

Din nicio desfrunzire nu-i simplu să pleci
nevăzut, neauzit, nestrigând.
tot ce există e un delir,
înghesuit în luminița aceea stinsă în verde.

Ioana Frențescu

Te adaug

Te adaug în orice tăcere rotunjită de gând,
orice rest despicat din chemare,
în orice ipoteză tămăduind
prăbușirea într-o desfrunzire încovoiată.

Trecerea mea mută a înecat lumina
în fragmente pierdute și tot mai depărtate.
capătul timpului e încălțit
în fâșii de nori nedescifrați.

Nu aud încăpățânarea furtunii,
nici noaptea urcată pe cruce
și nici rătăcirea în adâncuri
unde te adaug în tremurul frunzei.
am fost o singură dată într-o eclipsă,
într-o izbitură dintre două cuvinte
unde n-ai încăput.

În aerul acesta cu aripi verzui te adaug
ca și cum ai citi deșertul din gând.

Ioana Frențescu

ANTON CONSTANTIN

*„Sentimentul colorează, nu pensula.
Poți colora c-o bucățică de cărbune,
și toate tuburile din lume
nu-ți dau albastrul unei flori de inișor
dacă nu-l ai în suflet.”*

Nicolae Grigorescu

Ce culoare are fericirea?

Fericirea avea culoarea ochilor tăi
Pe care o visez noapte de noapte
Și-i ascunde de oameni răi, ateï,
Cei pentru care trăirile-s amânate!

Fericirea are culoarea viselor tale
Și înfloresc printre lacrimi și dor
Neștiind de temeri, fals, trădare,
Ci doar de un suflet mângâietor!

Fericirea are culoarea iubirii noastre
Tușuri multiple de noi sentimente,
Contururi orbînd lumina-n astre,
Margini adânci, vii și discrete!

Fericirea are culoarea care-o porți
Atunci când stai la mine-n brațe,
Și visezi la struguri dulci și copti,
La mărturii pline de noi speranțe?!

Anton Constantin

*„Fii curcubeul din furtuna vieții,
adierea serii care surâde
alungând departe norii
și colorează ziua de mâine
cu o rază profetică. ”*

G.G. Byron

Pastel cu lacrimi indecise

Fii cucubeul vieții mele
Firul de dor, miezul de speranță,
Adierea sufletul, miere
Peste trăirea ce pururi ne înalță!

Fii un pastel cu lacrimi indecise
Pe care-l simt îngerii mereu
Când noi suntem înnobițați de vise
Și ne iubește Bunul Dumnezeu!

Fii surâsul vieții mele
Bucuria care sporește
Fără trădare fără durere
Trăiri pline de povești!

Fii culoarea care înmugurește
Sentimentele sincere concrete
Atât când pacea-n noi se topește
Lumină lină, suavități noi, lente...

Anton Constantin

„Culorile curg și se varsă în sufletul nostru.”

(*Enrico Sirello*)

Sufletul nostru

Vorbește încet, încet, încet...
Să nu tulburi îngerii...

S-au așezat la noi în suflet
Și se topesc în rugi discret...

Vorbește puțin, puțin, puțin...
Tăcerea ne ajunge acum...

Firave sunt părți din destin
Rănila trufiei sunt scrum...

Vorbește să nu ne-audă
Nici amintirile de demult...

Ascultă lumina cea crudă
Cum ne-nvăluie-n suav sărut...

Vorbește în taină; nu, nu spune
Că nu-ți vine să crezi cât de iubim...

Totul va fi alb și negru, cărbune
Stins sub un foc aparent, acvilin!

Anton Constantin

„Suntem oameni, deci avem suflete colorate.”

Paolo Grilli

Suflete colorate

Copiii au suflete colorate
Nu se tem de taine și moarte,
Nu se ascund în miez de șoapte,
Nu fug de lume, de fructele coapte!

Copiii înalță zmeie spre cer
Să coboare îngerii pe ele,
Să dezlege mister după mister
Împăturind în batiste durere cu durere!

Copiii colorează pe asfalt
Să se joace greieri și furnici,
Să urce apoi fluturi ce se zbat
Dincolo de zările de aici!

Copiii sărută lacrimile celorlalți,
Dau culoare sufletelor celor care
Au îmbătrânit între străini și frați
Nemaiștiind de iubire, de iertare?!...

Anton Constantin

„Ochii îs doi și-s triști,
d-apoi inima,
singură?”

Grigore Vieru

Copil pribeag

Tatăl meu de dincolo de moarte
Hai să mai irosim clipe împreună,
Să ne jucăm cu vise colorate
Să facem fluturii din spumă...

Tatăl meu de dincolo de viață
Hai să mai vorbim printre vise,
Să-mi dau sfaturi care mă-nvață
Să nu-nchid bucurii în lacrimi indecise...

Tatăl meu, floare de peste timp
Cum pot acum ca să tac
Când un captiv anotimp
E sufletul copilului pribeag...

Tatăl meu, singur sunt în lume,
Amarul în amar mă descompune,
Tristețea mă face mereu să plâng:
La pieptul meu, când Tată te mai strâng?...

Anton Constantin

CAMELIA MONICA CORNEA

Primăvara vin suflet

Sunt desculță și privesc
Firul ierbii cum renaște,
Aș păși dar nu-ndrăznesc,
Prin brândușele măiastre.

Chiar și vântul nu adie,
Tremură din când în când
E sfios și se îmbată,
Cu miros de flori de crâng.

Și mă cuprinde nerăbdarea
Simt c-aș vrea să le culeg,
Buchețele de brândușe
La cei dragi să le ofer .

Mă opresc o clipă-n loc
Și mă gândesc la ursitoare,
La acest mirific loc
Plin de simțuri și culoare.

Nu pășesc printre brândușe,
Mă retrag încetișor,
Mă gândesc la ursitoare
C-au ursit cu-atâta dor.

Camelia Monica Cornea

Dor

Când mă gândesc cu dor la tine
Se-noadă lacrimi în bărbie,
Cât îmi lipsești că sunt departe
Iubita, strămoșeasca glie.

Și uneori în prag de seară
Visez privind albastre stele,
Cât de departe ești tu țară,
Tu, leaganul trăirii mele.

Dar am să mă întorc cândva
Ca să-ți sărut glia străbună,
Și-aș vrea să mor în țara mea,
Ca trup și suflet aicea să-mi rămână.

Camelia Monica Cornea

Timpul

Nu-mi spuneți să îmbătrânesc
Că timpul meu s-a dus acum
Am sufletul copilăresc
Și anii toamnei îi prefac în scrum.

Mi-atâta dor de fericire
Sa pot să strâng la pieptul meu
Un ideal spre nemurire
Și să renasc din nou, ca zeu.

Am rătăcit prea mult prin lume
Iar hoți de vise mi-au furat
Copilaria cu-al său nume
Și nici măcar n-au întrebat.

Să-mbătrânesc nu pot, nu vreau
Vreau să rămân o copiliță
Pe pragul prispei vreau să stau
Al vieții curs e o dorință.

Camelia Monica Cornea

Cireșul

La margine de drum,
E-un biet cireș uitat
Atâția îndrăgostiți,
Sub el s-au sărutat.

Cunoaște toată lumea,
Căci cel puțin odat'
Mai toți sub floarea albă,
Credință și-au jurat.

A-mbătrânit cireșul,
Iar scoarța-i ca de scrum
Și florile lui dalbe,
Se scutură pe drum.

Iar trecători grăbiți,
Uitând al lumii mers
Privesc spre el, nostalgici:
Aici am stat ades...

Camelia Monica Cornea

Magazin de vise

Am avut atâtea vise
Sa deschid un magazin
Magazinul meu de vise,
Cu ambrozie și venin.

Muritori și zei la olaltă,
Caută un suvenir
Vise cu dor și cu speranță
Ca sa-i unească în destin.

Dăruiesc a mele visuri
Celor care sunt în drept,
Năzuiesc spre paradisuri
E greșit sau e corect?

Călător prin timp pribeag,
Stai pe loc și poposește,
Căci ofer un vis cu drag
Celui care îndrăznește.

Adunat-am vise, mii
Poate dintr-o altă viață,
Le împart la morți și vii
Sa renască prin speranță.

Dau la schimb a mele vise
Caci de-aș fi nemuritor
Sunt pierdut și n-am speranță
Ramân doar un suflet călător

De visele ar deveni realitate
Eu astăzi magazinul l-aș închide,
Degeaba tu mă cauți azi, straine,
Caci am un singur vis, și-i pentru mine.

Camelia Monica Cornea

DANIEL BRATU

Dura-vura (soneată-n fa#)

Duce-m-aș de-a dura-vura tăvălit de vinu` popii
din cădelniță cocoșii să-mi descânte alt botez
verii mele fără tine să-i trimit pitecan-tropii
să îi muște sfârcul rânced și apoi să-i creștinez.

Prăvăli-mi-aș pe jeratec pielea cotiledonată
până fumul veștii-ar trece de toți caii prăpădiți
pe traseul galben unde urma ta nedes le gată
sau îngroapă-n sine oiștea oștilor de eremiți.

Arunca-ț'-aș în fântâna mieruită de șopârle
hoitul meu pudrat cu zale și duhnind a mucegai
primă-verilor de iarbă legănată să-l azvârle
înapoi în viul apei cloro-formice de m-ai...

prefăcut burlan de lacrimi pe sub zâmbetul pribeag
incanta-ț`-aș fa iubito o soneată-n fa haștag.

Daniel Bratu

Rondel (circumstanțial) de loc

Ai loc în mine cât și eu am loc
în partea ta în parte cordială
și stăm într-un cuprins biunivoc
dintr-o extremă circumstanțială.
Și, dulcea mea, ce dulce ameteală!
Chiar dacă-ți strângi cosițele în coc,
ai loc în mine cât și eu am loc
în partea ta în parte cordială.
De-om rătăci pe-o stradă fără bloc
și fără case, număr, socoteală,
de-om fi-n afara lumilor, deloc
să nu-ți mai faci vreo grijă spațială...
Ai loc în mine cât și eu am loc.

Daniel Bradu

Adio, pleacă barza! !

Adio, pleacă barza, prea departe
să vină vreodată înapoi,
se-anunță vremuri grele și deșarte,
iar vântul umblă trist în cracii goi.

Se lasă duhul iernii peste case,
ne suflă-n ciorba veche și-n iaurt,
din lungul drum al verilor lăptoase
rămâne groapa-nghețului în scurt.

Pe uliți, moși cu limba dezlegată
se-ntind în fața nunților, vestind
sfârșit etern a tot și dintr-o dată,
în balele zadarnicului jind.

Blestemele ies singure din babe,
ca mълul din vulcanii noroioși,
iar fetele, în lipsă de podoabe,
își țin la gât șiraguri de gogoși.

Se pun sub lacăt ușile spre stradă,
se bate-n cap de poartă câte-un cui
și-n geamuri mici începe să se vadă
cum tremură plutonul de gutui.

În fiecă clipită parcă sună
pe dealul serii buciumul de laș,
ce-anunță,-n chip de datină străbună,
retragerea, urmaș după urmaș.

E timp, de-acum, prea dulcea mea iubire,
să facem tot ce-avem de săvârșit,
pierzându-ne-n deplina contopire.
Adio, pleacă barza! În sfârșit...

Daniel Bradu

Vine toamna, ce banale...

Vine toamna, ce banale îmi par versurile toate
care-o laudă, ce bale or s-o ude față/spate,
de la șes cu ape-n râună pân' la munți de gură-cască,
ce de greieri fără vână or s-o gâdile la bască,

câți bătlani albiți de streche or să-i bage-n frunze ciocu'
or ce fanți de crâșmă veche i-or seduce polobocu',
fără milă și prihană, ce de doamne poetese
o vor unge pe sprânceană cu bezele și, pe fese,

câți băieți cu coș în frunte or s-o pupe-n legea brună
și câți alții-n bărbi cărunte or umbla să-i cânte-n strună -
toată floarea literară... Să nu uit, cumva să-i spui
să n-ajungă-n câmp de seară și p-aproape de Vaslui.

Vine toamna... Pe o scală, eu simț zero din max. zece -
dacă vine nu-i scofală, jale mare-i c-o să plece...

Daniel Bratu

Rupt și de la capăt

degeaba
mă rup în două
colivia mea e un sac de carne sânge fierbinte și oase
care se înfășoară ca un abur
pe aerul rece din câmp
unde zăpezile nu-s unde florile mele-s frumoase
și veștejite la tâmp-

lă murit pe o șa este greierul care îmi crescuse-n plămân
cântecul lui se îneacă în apa cea roșie
piatră strânsă în cercuri
rămân
cu tot golul care îmi aparține
undeva între șoseaua cucilor liberi
cerul cu aripile sale de plumb
inima într-o urnă caro și e
bine-

înțeles ori a fost
cum scria degetul de lumină
pe care mi-l plimbai de pe buze la frunte și înapoi
ca de la Ana la Manole și de la Manole la Caiafa ori doi
/iubirea este o punte
de la prăpastie la grădină
de la vierme la fluture
pe care încep să se scuture
petale și aripi la început plutitoare
și pe la urmă o cârpă de șters la ieșire/intrare/

oprește-
te o clipă sau un infinit
o să scriu la final într-o carte
cu o mie de rujuri transformate-n peceti
cât de mult am fugit
de imaginea ta care călărește departe
caii verzi și pitici pe pereți
sau sărută icoanele cu Sfântul Așteaptă pe care când mă supăr îl schimb
cu băătorul de covoare
înfășurat în perdeaua de praf
ca-ntr-un nimb

Daniel Bradu

SANDA NICUCIE

Descântec

Săruta-ți-aș neică gura până când m-or duce plopii
Între patru anotimpuri peste deal la iarbă grea.
Verdele să-l scurg din ramuri să-l așez în rând cu snopii
Ce te leagă-n cercul veșnic atârnat de stânga mea.

Mângaia-ți-aș cu privirea pielea ta catifelată,
Pană ți-ar ieși jăratoci din căprui pe sub sprâncea.
Să te-mpingă către mine toată linia ferată,
Miezul nucilor de lapte alungați de piază rea.

Descânta-ți-aș cu refrene legămintele uitate
În sertarele-ndoielii, cât mai jos și cât nu prea.
Unde nu ajunge cucul, ci doar cucuveaua poate

Ciripi vreo trei acorduri, toate trei pe limba sa,
Înapoi în evul mediu și mai mult! te-aș da pe spate,
Doar făcându-ți loc, oleacă, uite-aci în... viața mea.

Sanda Nicucie

Rondel de(loc)

Am loc în tine cu pantofi cu toc
Și pardesiu din piele naturală.
Cu fițe și figuri, cu tot am loc
Și spațiu de o ceartă conjugală.

E totul scris, iubirea mea totală!
Picioar peste picioar, mai trag un foc.
Am loc în tine cu pantofi cu toc
Și pardesiu din piele naturală.

Când ziua crapă-n zori și hai noroc!
De toamnă ruginită și nasoală
Ce-i pică frunza-n vin prin cozoroc...
Eu mă așez de-o eră hibernală

La tine-n suflet... cu pantofi cu toc.

Sanda Nicucie

Adio, pleacă barza!

Adio, pleacă barza și noi mustim a vin,
Ești tot o căpșunică din cap până-n picioare,
Că-mi pare imposibil să pot să mă abțin
Să nu te bag de-a-ntregul acum în tocitoare.

Cu mustul laolaltă să cânți că linu-i lin...
Să stai din fiert la toamnă (la toamna viitoare)!
Adio, pleacă barza! E toamnă-n buletin,
Îmi pică frunza iarăși și-i iarăși prea răcoare

Pe undeva pe unde îmi ești acum des...tin,
Când soarele apune, când soarele tresare
Seninul meu de treflă, seninul meu senin,

Hai să fugim la munte, hai să fugim la mare!
Prin toamna ce ne cerne puțin câte puțin,
Să fim ca doua berze, de-a veșnic călătoare.

Sanda Nicucie

verde flu...

frunză verde flu pământ
crește dorul crește-n vânt
astăzi sunt mâine nu sunt
se închină sfânt la sfânt
am încărunit mărunț
prin cuvântul necuvânt
te iubesc e-un amănunt
frunză verde flu pe mare
crește dorul prin sahare
astăzi plop mâine cărare
se închină popii-n zare
am încărunit în fiare
prin cuvintele-n uitare
te iubesc e o-ntâmplare
frunză verde flu pe lună
crește dorul a furtună
astăzi ghimp mâine cunună
vânt se-nchină de răsună
am încărunit a zână
vin cuvinte și mă-adună
te iubescu-ne-mpreună

Sanda Nicucie

Chiar...

Eu sunt de-aici
și sunt de nicăieri
pitici
de mână vin cu zâna ieri
și-s galbeni toți
și mici
atât de mici.

Eu sunt de nicăieri
și sunt de-aici
trec licurici
ducând poveri
spre unde ce mai zici
chiar
ce mai zici?

Ce faci
ce ești
când taci
se-aud poveștile-n povești
și munții-mi toarnă vin în cești
ce vești mi-aduci
chiar
ce mai vești?

Pământu-i plat
și iernile sunt veri?
la porți îmi bat
tăcerile-n tăceri
iar visul s-a întors din flori în meri
și tu mai speri
chiar
ce mai speri?

Sanda Nicucie

MIHAI SAVIN

Până-n meridianul frunții

Port priviri profunde și paralele
cu vinovăția cerului de-a mă răpi
chiar de cerceii tăi reazemă infosfere
și eu pentru a supraviețui melancolic
sunt delegat să adaug cabrări sonice
pe zborul înclinat al unui granit rarefiat.

De când timpul mângâie mormânt de marmoră
într-o curbură ambițioasă
eu speriat n-am făcut decât să mă răspândesc
prin sufletul tău ca un foc prin goluri
și m-am învățat cu deprinderile alergării nebune
precum animalului prin prerie.

Am început să șlefuiesc iluzia de seară
până ce subteranele cugetului lucesc
în altă vreme sub o neagră lună austeră
și prin degetele tale să mă întind cauza adaosului
de poeme înSORITE până-n meridianul frunții.

Mihai Savin

Mamă

Mamă, cu suavitatea mușcată de timpul dintre aguzi
în tremure acum ajunsă și-n nesigură mișcare...
bâjbăi cuvintele acestea de auzit ce abia le mai auzi,
mereu tu, la geamul lumii începută a fi aprinsă uitare.

O, nici mersul nu-l mai ai ca lumea, din ușă-n perdele...
apăsarea ți s-a subțiat pe podeaua cărare roasă
aproape străvezie tu, lângă crizanteme și lalele,
tot mai deasă în disciplina icoanei de pe masă.

În nădejde abia adiere, aproape te mai încerci,
din ochii tăi lași albastrul-n rotire spre ucigașul nord.
unde-ți este trăirea de odinioară, în ce sfârșiri te îneci
cu fusta grea de stele și griul strigăt de soare-n cord?

O, mamă, plâng în verbul ce fuge-n gânduri încoronate...
explozarea tăcerii simt uneori sub al tău direct suspin.
știu că-n trupul tău sapă o absorbție de autentică moarte
și sub ochii mei grimasa țării contrazice gestul de caolin.

Cum aș putea trece odaia goală ori puhoiul din stradă
clădind trecutul pe silabe de tăceri și-n rafale de dureri,
afirmării eu, lăsându-mă înstrăinat și marfă de pradă,
eu, muncitor de poeme, mereu în deruta unor păreri?

Mihai Savin

Spre bulevard

Fugeam accelerat spre montajele apusului
el temător de grațioasa pieire.
fugeam mai mult pe lângă crengi
nebănuind că-n revolta visurilor,
voi avea întâlnire cu absența ta.
treceam prin dojoana tulburătoare de fluturi
și prin răcneala spectrelor indisciplinată
ce-mi necăjea sărmana încălțăminte.
era o deducere că mișcarea putea fi întreruptă
numai și numai în momentul acela,
când bucățile de repaus îmi mușcau sălbătic,
gulerul cămășii infatuate.

Se vedea cum se caută mașinării care lămuiesc umbra
să se dea jos de pe trotuare eliberând,
căile de acces spre nimicuri.
fugeam controlat așa, c-un zid în spate,
de când renumele mi-a fost izgonit din lumină...
nu doream decât să reintru în rechizitele istorii
și să-mi adun prietenii pentru a mă debransa
de la iluziile ce hăituiesc centrifugat
protestele albastrului.
bolnav și hulpav de speranțe, credeam că voi ajunge
într-o sferă unde cuget nu-mi mai trebuie,
unde mă pot doar legăna cu sfârșitul vieții
spre bulevard.

Mihai Savin

Protestând aşteptarea

Nu-i chip să mă mai găsiți...
de ceva vreme sub grămezi de cuvinte
chipul mi l-am ascuns negrăbit,
prin muzică el solemn și tot trist.
tăcerii vuiet chiar de îndepărtează
gravitația de lângă mine prin himere nerăbdătoare,
o face doar să te pot ajunge mai flămând de tine
de necunoscuta reîntoarcere îmbătat
și de îndemnul sălbătic.

Uite amarul potcovit
cum și acum prin dinăuntru meu,
e goană ambalată
cu rezonanțe și toane regăsite,
de o decupare în lume șoptită.

N-are cum atingerea mea, chiar și inconștientă fie,
să nu te izgonească în vinovății plăcute de singurătate
pentru a vindeca uitarea înăsprită, de după colț
ce într-una ne-a înălțat ziduri de opace simțuri,
dincolo de brăul de stele ce nu se poate abține
din seama căderii-n în ritmuri argintate.
n-avem cum de-a curmezișul să ne opunem zilei ispită
cu hățiș de sentimente și vietăți de cuvinte
sau să ne facem că ne-am uitat pasul
în conduita plecării celuilalt,
prin refrenul-freamăt prăvălit în golul amețit,
unde crizantemele protestează aşteptarea.

Mihai Savin

Iubire ascunsă

Așezându-mă lângă gândul tău,
simțeam o rotativă plecare
spre o senzație de vide inelare...
într-un fel ciudat și disciplinat eu,
până-n metafizicele înăsprite
și chiar de nimic ele supravegheate.
treceam pe lângă o lună înstărită,
rotund electricată,
atentă la articulațiile oblice
ce spre neajunsuri scânceau.

Mă întrebam unde mi-am lăsat în timp gardul
camuflat de răsuflările castanilor cu șanse
până-n talpa blocului țipător,
într-o absență de îndârjită melancolie;

Încă sufăr că statornicia orbitelor
nu mi-a îngăduit să-ți spun,
de mansarda plecată
printr-o pădure de secrete
după lunga noastră iubire,
cioplită de uitare
dincolo, dincoace, cioplită.

Mihai Savin

NINA GONÇALVES

Urăsc

Urăsc ușa,
care s-a închis în urma ta.
Urăsc ziua,
în care a fost asta.
Urăsc clipa,
în care ne-am întâlnit
și chiar în care am făcut dragoste,
pentru prima oară.
Urăsc momentul,
în care am înțeles,
că totul este o minciună,
un fals,
că te-ai folosit de naivitatea mea,
de frica mea teribilă de singurătate,
de dorința mea de a fi cu cineva...
Urăsc ziua,
când am hotărât să-ți spun să pleci,
să terminăm povestea la-nceput frumoasă,
dar care nu avea nici un viitor...
căci, deși spuneai că ești singur s-a dovedit că ai mințit,
ca să mă vezi cum sunt în pat,
la pat...
Știu că ți-am plăcut, dar...
urăsc și asta.

Urăsc ziua,
când mi-ai spus că mă iubești,
că n-ai mai întâlnit femeie ca mine,
că sunt o minune în viața ta
și că regreti că nu ne-am întâlnit mai tineri.
Urăsc... urăsc!
Dar cât te iubesc!
Cât de mult...
te iubesc!

Nina Gonța

Sunt o rebelă

Sunt o rebelă...
Spun tot ce gândesc,
oricând, oricui,
în față,
fără echivoc,
fără frică.
Am avut de suferit,
sufăr,
voi suferi din cauza asta,
dar n-am ce-mi face,
sunt o rebelă....
Îmi adun dușmani cu duiumul,
vorbe urâte din partea multora –
cu nemiluita.
Bărbații, până la urmă, mă urăsc și fug,
căci le citesc gândurile ascunse
și le știu dinainte minciunile ce vor să mi le spună...
Îi decojesc și-i dezgolesc
înainte să apuce gura să deschidă
să-mi toarne aberațiile și smiorcăielile lor..
Sunt o rebelă și...
n-am ce-mi face...
n-aveți ce-mi face,
Așa o să mor !

Nina Gonța

Frică

Trăiesc.
Scriu, traduc...
dar trăiesc cu o frică teribilă,
că nu voi apuca să public tot ce am scris.
Chiar dacă poate nimeni nu mă citește
și poate nimănui nu-i place ce am eu de spus...

Dar eu scriu.
Simt nevoia să mă exprim,
să spun ce simt,
ce-am trăit,
ce trăiesc...
O fi și asta o terapie,
terapie prin scris,
în care eu m-am refugiat,
demult?

Evadare din cotidian,
din rutină,
din urât,
din neliniști,
din sărăcie,
din mizeria din jur ce ne acaparează tot mai mult,
din gândurile grele,
din... bătrânețea și moartea ce bate la ușă?

Scriind, uit de toate,
de mine,
de voi,
de nevoi.

...Trăiesc mereu cu o frică teribilă,
că nu voi apuca să public tot ce scriu...
ce azi am scris.

Nina Gonța

Ți-am spus

Ți-am spus să nu mai vii,
dar m-am trezit cu tine la ușă.
Aveai un chip rătăcit,
necăjit...
Frumosul meu!
Și tu ai fost de acord !
Ai spus,
că nu vei mai veni,
c-o să încerci să mă uiți,
dar...pașii te-au adus iar, vād, la ușa mea...
Am spus:
să-ncercăm să ne abținem,
suntem maturi,
de mult adulți,
trebuie să terminăm povestea...
Am convenit amândoi, dar...
pașii te-au adus iar...
la ușa mea...
Și eu,
de fiecare dată,
mă pierd în neant
și mă trezesc cu tine...
în pat...
De mult dor!
Iarăși și iarăși,
ne regăsim unul în brațele celuilalt,
zâmbind fericiți
după o partidă frumoasă de amor...

Nici nu mai știm ce simțim:
vinovăție,
disperare,
iubire,
ciudă pe noi,
că nu ne putem înfrâna pornirile carnale
sau...
fericire?

...Poate așa-i dragostea!
Dragostea asta despre care vorbesc toți,
în toate felurile,
pe toate cărările,
în toate cărțile.
Poate ne iubim cu adevărat...
și-atunci...
de ce să ne complicăm inutil mințile
cu analize, întrebări și regrete?

De ce vrei,
de ce vreau,
de ce vrem să ucidem tot
ce trăiește-atât de frumos în noi?
...Poate ne iubim cu adevărat!
Noi doi!
Adevărul

Adevărat e că adevărul,
pentru fiecare dintre noi – este altul
și din acest motiv izbucnesc,
de cele mai multe ori,
conflicte aprige sau mocnite,
care se aprind pe ici - pe colo
și care ne irosesc timpul și chiar viața toată.
Strigăm sus și tare
că: „eu și numai eu dețin adevărul adevărat”.

Unii strigă că ei cunosc chiar adevărul absolut!

De ce însă acest adevăr al nostru este,
de cele mai multe ori,
diferit?
Facem spume la gură dovedind cu argumente sau fără,
mulți - cu înjurături,
blesteme și strigăte,
că „eu și numai eu am dreptate!”
Mie mi se pare însă
că adevărul nu este cunoscut de nimeni...

În zadar ne sunt eforturile,
vorbele,
conflictele,
spumele,
ochii bulbucăți,
înroșiți,
ieșiți din orbite
în demonstrarea că... ”eu și numai eu...
dețin adevărul absolut”.
Adevărul este că... nimeni nu știe nimic, cu adevărat...

De fapt, există cineva care cunoaște întreg adevărul!
Acesta este unicul, bunul nostru Dumnezeu!

Nina Gonța

Ce bine-i

Ce bine-i când stau cu capul pe pieptul tău!
Mă simt mică, mică de tot –
un copil fără griji,
care are părinți,
o ființă ascunsă într-o cochilie
sub un înalt zid,
ferită de puhoaiete reci,
de apele tulburi și întortocheate ale vieții.
Ce bine-i atunci!
Mă simt ocrotită de toate relele,
când stau cu capul pe pieptul tău
și brațul tău mă cuprinde...
Ce bine-i,
când mă alint în brațele tale!
Mă simt un copil răsfățat,
iubit de mama și de tata,
pe care nu-i mai am demult.
Totodată,
mă simt și o femeie iubită
atunci când mă privești moale,
ocrotitor,
ca un părinte.
Ce bine-i, ah, ce bine-i,
când stau cu ochii închiși,
iar capul îl pun pe pieptul puternic al tău...
Ce bine-i !

Nina Gonța

PETRONELA ALEXA-PRISĂCARU

Chemarea iubirii...

Mă cheamă iubirea în brațe să-i stau,
Săruturi fierbinți de pe buze să-i iau,
Cu versuri pe suflet de drag să-i șoptesc,
Cu-albastrul privirii să mă contopesc.

Zăpada și ceața pe loc s-au topit,
Când ochii albaștri cu drag m-au privit
In inima mea ai pătruns musafir,
Sorbim amandoi nesecat elixir.

Veriga iubirii pe loc ne-a unit,
Când lungi căutări la noi doi s-au oprit,
E-o lege nescrisă în cer pentru noi
Să fim împreună, să fim amândoi.

Petronela Alexa-Prisăcaru

Mi-e dor de tine

Mi-e dor de tine-n orice clipă
iubirea mea cu ochi ca marea-
când luna mai face risipă
de raze dulci; eu simt chemarea
năvalnicei iubiri ce-n pripă
ne-mbrățișa cu zare-albastră,
dar timpul bate din aripă
rupându-ne de vraja noastră...

Iubirea mea cu ochi ca marea
mi-e dor de tine-n orice clipă,
privirea ta-mi este cărarea,
la pieptul tău se înfiripă
nemarginit, iubirea noastră,
mi-e dor de tine-n orice clipă,
iubirea mea, privire-albastră.

Petronela Alexa-Prisăcaru

Poem de Mai

Vin florile de Mai sa ne sărute-
Cu buze dulci și slove neștiute.

Salcâmi parcă sunt din alte vieți-
Năluci ce-și scutură floarea-n drumeți.

Ploi repezi dau naturii tainic sfat-
Când se apucă-n iazuri de turnat.

Iubirea ne cuprinde-acum pe toți-
Frumoasa primăvară stă la porți.

Frumoasă luna Mai cu soare-n păr
Cireșe la urechi și flori de măr.

Petronela Alexa-Prisăcaru

Tu dormi

Tu dormi,
Eu intr-un al tău vis
Și-ți spun cuvinte
De nescris,
Cu buze dulci
Te-nvăluiesc
Și te iubesc,
Și te iubesc.

Tu dormi,
Eu intru-n vis duios
Și te cuprind
Te-ntorc pe dos
Și îți șoptesc
Că te iubesc,
Că te iubesc.

Tu dormi
Dar somnul nu-i al tău,
Eu te feresc de orice rău
Și-n visul tău voi fi doar eu,
Și-acolo voi trona mereu,
Și-n visul tău eu te doresc
De-nnebunesc,
De-nnebunesc...

Petronela Alexa-Prisăcaru

Ploaia

De trei zile plouă-ntr-una,
Lungi cristale curg din cer,
După nori s-ascunde luna
Stelele pe boltă pier.

Florile de tei suspină
După galben și frumos,
Iar mireasma lor divină
S-o cauți, e de prisos!

Plâge-n crâng o buburuză
Zgribulită pe-o nuia,
I-a picat în cap o frunză
Și-a lovit-o! Vai de ea!

Plouă cu cristale-amare,
Peste sat, peste oraș,
Printre bălți facem cărare,
Vara-i pusă pe faraș!

Peste tot și peste toate,
Numai apă și noroi,
Vara asta e departe,
Vai de ea și vai de noi!

Petronela Alexa-Prisăcaru

Poezie bilinguă

Locul meu secret!

M-am retras din imuabila nepăsare a inefabilului gând
care mă întreaba obsedant dacă simetria este o măsură,
sau un sentiment pe care îl așează vântul
în antiteza mea dintre culoare și lumină.
Închid ochii minții în uitarea de sine,
calc cu urme de pași agățați de glezna timpului
din care beau ciutele dumnezeirea roșului la chindii neumbrate
și ating întunericul rămas în umbra amintirilor
cu linia orizontului dintre infinit și esența depărtării.
Sunt înfometat de aceasta splendoare difuză
pe care o palpez cu liniștea dintre
imaterialitate și regăsirea de curcubeie
Ating cu degetele imaginii renăscute,
închiderea unei uși ce mă cheamă în afara mea
Mă rup de teluricul sentiment că am fost lut
și păstrez secretul nașterii în focul ce mă arde pe rug...
Privind flacăra,
doar tu vei înțelege de ce te chem
când mistuirea sufletului mai cere o ultimă culoare.

Mariana Grigore

Vendi im i fshehtë!

U tërhoqa nga pakujdesia e pamatur e mendimit të pashprehur
i cili më pyet me obsesivitet nëse simetria është një masë,
ose një ndjenjë që era e vendos në antitezën time
mes ngjyrës dhe dritës
I mbyll sytë e mendjes sime në vetë-harresë,
shkel me gjurmët e hapave të varur në kyçin e këmbës të kohës
nga e cila ata pijnë sutat hyjnizimin e të kuqës më feta të papastra
dhe prekin errësirën që mbetet në hijen e kujtimeve
me vijën e horizontit midis infinitit dhe thelbit të distancës
Unë jam i uritur nga ky shkëlqim i përhapur
të cilën unë e prek me heshtjen
midis mishërimit dhe rimarrjes së ylberit
Jam duke prekur gishtat e imazhit të rilindur,
Përmbylljen e një derë që më thërret nga jashtë
Shkëputem nga ndjenja tokësore se kam qenë gloinë
dhe mbaj sekretin e lindjes në zjarrin që më djeg në zurrë...
Duke parë flakën,
vetëm zi do të kuptosh pse po të thërras
kur shakmisja e shpirtit e kërkon ngjyrën e fundit.

Traducerea în limba albaneză: *Baki Ymri*

Alfabet fără cifre!

Întotdeauna există un cuvânt care hoinărește
își ia zborul la picior și ca un anahoret pustiit de lume
se rupe în tăcere de silaba vocală a zgomotului
Aleargă la pasul țipătului,
cu viteza luminii mereu aprinsă,
lovind timpanul spart în miriade de ciocane
care bat cu putere fierul încins pe nicovala semnelor ce întreabă obsesiv,
apoi își plânge neputința de a picta virgule în acolade de zbor.
Mereu mă întreb de ce sunt punctele finish-uri în următoarea oprire
Mă simt ca într-o gară cu trenuri casate pe peronul unor întrebări
care și-au pierdut biletele cumpărate la chioșcul cu răspunsuri.
Mă așez într-un colț ce nu știe să citească orcolul din Delphi
ca să pictez dictonul „Cunoaște-te pe tine însuși!”
în hieroglife orientate de la stânga bățăilor de inimă, către coloana infinitului
Doar așa o să învăț alfabetul fără cifre...

Mariana Grigore

Alfabeti pa numra!

Gjithmonë ka një fjalë që po bredh
e merr fluturimin në jëmbë dhe si një anahoret i shkatërruar nga bota
e thyen heshtjen nga zanorja vokale e zhurmës
Ajo vrapon sipas hapit të britmës,
me shpejtësinë e dritës gjithmonë të ndezur,
duke goditur timpanin e çarë në majnitjen e çekanit
që troket me fuqi hekurin e nxehtë mbi kudhrën e shenjave
që kërkojnë me obsesion,
pastaj ankohet për pamundësinë për të pikturuar presje në caqet e fluturimit.
Gjithmonë pyes veten se pse pikat e finishit janë ndalesa tjetër
Ndjej se në një stacion me trena të thyer në peronin vijues
të cilët i humbën biletat e blera në kioskin me përgjigje.
Uluem në një cep që nuk din të lexojë orkolin nga Delfi
për të pikturuar thënien, "Njohe vetëveten!"
në hieroglifet e orientuar nga e majta e rrahjeve të zemrës,
drejt kolonës së pafund
Vetëm kështu do të mësoj alfabetin pa shifra...

Traducerea în limba albaneză: *Baki Ymri*

Un ieri fără mâine!

În dimineața asta
s-a născut pentru a căta oară,
o umbră umedă de lumină
A plâns sub streșinile copacilor
goliți de cucii care își caută adăpost sau,
de ploaia din sufletul crengilor
care suflă în focul stins de cremenea jilavă
Văd la un colț de trotuar mucegaiul
înflorit pe buza unei gropi cu colțuri
E neferit de strigătul stropilor
ce cad pe luciul mocirlos al cadențelor țipătoare
și parcă tânguie amintirea ce încă doare în surdina așteptării
Îți aud zâmbetul înflorit în lumina mângâierii,
caut în crisalida palmelor ce nu mai adună fluturi,
toamna aceea cu vortexuri pustiite de clipa încremenită
în dorul care încercă să-mi spună printre silabe: „Am sosit”
Aș vrea să-i înfrunzesc piatra și moartea
să o transform într-o zi palpabilă de sărbătoare
cu flori în firida de timp ce a plecat.
Totul a rămas în urmă dar,
împrăștiți încă pe locul renașterii,
foi din calendarul iubirii...
Și ziua mocnește în
focul țintuit în „totdeauna”.

Mariana Grigore

Një e djeshme pa të nesërme!

Këtë mëngjes
u lind për të satën herë,
një hije e lagësht e dritës
Ajo qau nën çatitë e pemëve
bosh nga qyqet që kërkonin strehim ose,
nga shiu në shpirtrat e degëve
i cili fryn në zjarrin e shuar të strallit
E shoh mykun në një cep të trotuarit
të lulëzuar në buzën e një grope me qoshe
Është i pambrojtur nga britma e spërkatjeve
që bien në shndritjen e baltës së shadeve të ndezura
thuaje vajton kujtimin që ende dhemb në surdinën e pritjes
Ta dëgjoj buzëqeshjen e lulëzuar në dritën e përkëdheljes,
kërkoj në krisalidën e shuplakave që nuk mbledhi flutura,
atë vjeshtë me vorbulla të braktisura nga momenti i ngrirë
në mallin që donte të më thotë përmes rrokjeve: "Kam ardhur"
Do të doja t'ia lulëzoja gurin dhe vdekjen
për ta kthyer në një ditë të paprekshme të festës
me lule në fierishten e kohës që u largua.
Gjithçka është prapa, por,
ende shpërndahen në vendin e rilindjes,
fletët e kalendarit të dashurisë ...
Dhe dita qan
zjarri i mbërthyer në "përgjithmonë".

Traducerea în limba albaneză: *Baki Ymri*

Memoria vieții!

Niciodată nu am știut ceva despre moarte
doar că undeva se prăbușește o câmpie
peste munții întorși cu varful în jos
Când atinge teluricul pas,
în urma tălpii cresc ciulini ce înțepă în suflet, soarele
Nu știm dacă trecerea la alb
este curățarea negrului în care ne-am strivit melcii,
nici creșterea firului de iarbă nu știm dacă învie în verde
când raiul numără zilele cu puste lăsate în grija focului
Nu știm nici cine ne suntem în unde, sau de ce
și dacă lutul ce ne-a curs în trup
a fost apă vie din râu fără mal.
Nu ne amintim altceva decât uitarea
și măgul discordiei mușcat de păcat
În memoria seminței nelocuită
va rămâne doar albastrul înodat de firul nașterii
și acea pădure cu luminișul întors în palma frunzei
fără de care trunchiul ar fi doar un lemn...și atât
Cu încă o viață se face primăvară!

Mariana Grigore

Kujtesa e jetës!

Asnjëherë nuk dija asgjë për vdekjen
veç se diku shembet një fushë mbi malet me kokën poshtë
Kur ai prek hapin e çmendur,
pas shputave rriten therra që shpojnë në shpirt, dielli
Nuk e dimë nëse kalimi në të bardhë
është pastrimi i zi në të cilin kemi shtypur kërmijtë,
as rritja e barit nuk e dimë nëse rritet në të gjelbër
kur parajsa numëron ditët me stepa të lëna n' kujdesin e zjarrit
Nuk e dimë as se kush jemi, ku apo pse
dhe në qoftë glina që na rrjedh në trup
ishte uji i gjallë nga lumi pa breg.
Nuk kujtojmë asgjë përveç harresës
dhe mollën e mosmarrëveshjes së kafshuar nga mëkati
Në kujtesën e farës së pabanuar
vetëm kaltërsia e thurur nga fijet e lindjes do të mbetet
dhe se pylli me lëndinën e kthyer në pëllëmbën e gjethit
pa të cilën trangu do të ishte vetëm një dru... dhe aq
Edhe me një jetë po bëhet pranvera!

Traducerea în limba albanezë: *Baki Ymri*

Apă și foc!

Ard,
candele aprise de vise albastre în focuri mocnite
Pe rugul tăcerii,
vreascuri stau la pândă cu amnare în pântec
și numără scânteile din jarul ce pârjolește solar
Simt febra ecuațiilor cu egalități necunoscute
în freamăt de viscere ce ating cu extazul lunii,
întoarcerea la sensul primar
Pe trupul luminii,
simt alunecarea
falangelor descărnate ale nopților ce nu dorm
Insomnia își fierbe în așteptare
fiecare secundă siderală a orei ce se vrea preaplin
Simt trupul dematerializat în spatele strigătului
Țipă senzația ferestrelor ce stau la umbra ecoului adierii
cu strigăt de roșu însângerând macii florilor de frig
Ard,
miriadele de fluvii care străbat geneze întoarse din drum
în urna actinică a unei axiome cu sens de trăire
Ard,
Secole de păcate în raiuri cu număr impar
și privesc evele cum alunecă pe sâmburi de măr roditor în pamant adamizat
în avatar de renaștere,
nedeie a jocului cu două emisfere sacerdotale
care împart eternitatea la numitorul comun cu sufletul
Ard...aceeași ardere a împărțirii la iluzia ca tributul e jar...
Ard...între tu și noi, fără semnul apă!

Mariana Grigore

Uji dhe zjarri!

Digjen,
qirinj të përshkruar nga ëndrrat blu në zjarret pëlçitëse
Në turrën e heshtjes,
drurët përgjojnë me strallin në mitër
dhe numërojnë shkëndijat nga prrushi që përvëlon solarisht
Ndjej ethet e ekuacioneve me barazi të panjohur
në shushuritje të gjallërisë që prekin ekstazën e hënës,
kthimi në kuptimin parësor
Në trupin e dritës,
ndjej rrëshqitjen
e falangave të shkarkuara të netëve pa gjumë
Pagjumësia po vlonte në pritje
çdo sekondë e dytë e orës që dëshiron t'jetë e përplotë
Ndjej trupin e dematerializuar pas shpinës së thirrjes
Bërtet senzacioni i dritareve në hijen e jehonës së flladit
me një britmë të kuqe duke përgjakur zambakun e luleve të acarit
Digjen,
brigjet e lumenjve që kalojnë zanafilla të kthyera nga rruga
në urën aktinike të një aksiome me një ndjenjë të jetesës
Digjen,
Shekuj mëkatesh në qiejt me numër të padrejtë
dhe shikojnë pragjet si rrëshqasin mbi bërthama shegash
në tokë të dendur
Digjen,
në avatarin e rilindjes,
e diela e lojës me dy hemisfera priftërore
që ndan përjetësinë me emëruesin e përbashkët me shpirtin
Digjen... po ato ndezje të ndarjes në iluzionin se haraçi është zjarr ...
Digjen... mes jush dhe mes nesh, pa shenjën e ujit!

Traducerea în limba albaneză: *Baki Ymri*

Poezia

Și astăzi, ca și ieri
cum sper va fi și mâine ,
aștern versu-n miez de pâine,
fie-mi hrană, ție alean,
boabe de mărgăritar ...
Cuvintele ca cireșe
unul după altu'alese,
le-mpletesc făcând mărgele
de gânduri bune sau grele
și le-mprăștii în văzduh
peste munți și mări și duh .

Doina Maria Constantin

La poesia

Anche oggi come ieri,
spero che sarà domani,
stendo verso nella mollica di pane,
il mio cibo che sia, e per te la bramosia,
seme bianche di perle...
Parole come ciliegie
uno dopo l'altro selezionate,
li intreccio facendo colane
di pensieri cattivi o buoni e
li mando nell'aria
sopra i monti, i mari e spirito.

Doina Maria Constantin

Magia permanenței

Dormei ca aerul ce mă îmbrățișează fugind
 Visai ca răul ce se odihnește curgând.
 Deodat' am început să te creez din sărutări,
 Sufletu-mi fredona în surdina cântări.
 Bucuria nupțială a surâsului tău
 Dăruia alte profunzimi storurilor de dolii
 Și printre genele tale-am văzut
 Corbi care ziua își furau noaptea din capitolii.
 Pe neașteptate, ne-am refuzat
 Pomana timpului dintr-o fereastră deschisă...
 Ne fu răpită ziua care-ți îmbrăca dinții
 Dar răul curgea și încă mai era numele tău...
 Păsările zburau și încă mai erai seara.
 Ne-am tot despuiat, prădându-ne mângâieri
 Și totuși, n-au putut să ne ia sărutările,
 Încă mai încăpem în mica arenă a unui inel.
 Eram goi... eram înveșmântați în eternitate.

Doina Maria Constantin

(Poezie premiată la Concursul Internațional de poezie "Gocce di Memoria"- Taranto-26 Maggio 2018)

La magia della permanenza

Dormivi come l'aria che mi abbracciava,
 fuggendo Sognavi come il fiume che riposa scorrendo.
 Improvvisamente ho cominciato a copirti di baci,
 La mia anima canticchiava i canti in sordina.

La gioia delle note d'amore del tuo sorriso
 Regalava altre profondità alle persiane chiuse
 E fra le tue ciglia ho visto corvi
 Che di giorno rubavano la notte del Capitolino.

Inaspettatamente, abbiamo rifiutato
 L'elemosina del tempo di una finestra aperta...
 Ci fu rapita la giornata che ti vestiva le labbra
 Ma il fiume scorreva e ancora era il tuo nome...

Gli uccelli volarono e ancora eri la sera.
 Sempre ci spogliavamo, consegnandoci alle carezze
 Eppure, non hanno potuto portarci via i baci.
 Eravamo ancora nella piccola arena di un anello,

Eravamo nudi... ma eravamo vestiti nell'eternità.

Doina Maria Constantin

Ave Maria

Ave Maria,
fluture al cerurilor, polenul stelelor,
Tu ce-n rugăciuni rătăcești și inimile sărace
ne hrănești cu speranța de-a ajunge la tine,
asigurându-ne că Cerul ne aparține!

Ave Maria,
Mamă a noastră și-a fiilor noștri,
cu puterea ochilor tăi albaștri,
oprește scânteia unui fulger,
transform-o-n aripă de înger
pentru a da lumină celor dispăruți,
cu Cerul acum convertiți!

Ave Maria,
ceață a minții și gândului șubred,
lumina celor ce cred,
pedepsiți cu speranța micuțului ied
de-a ajunge la tine, chiar și cei zămisliti din insticte
și de impulsuri nutriți, de orgasme nesupuse ferfeniți!

Ave Maria,
Noi, ființe de lut ruginit, avem un vis de-mplinit,
speranța umană făcută din aripi
să ne poarte la tine în patimi
și-n pânțele tale liniștit, pacea să găsim negreșit.

Ave Maria,
când numele Tău buzele-mi descoase,
din gură-mi ies fluturi de mătase,
simt o bucurie celestă și nu știu de ce
dar numele ți-l cânt sotto voce...
Poate-i doar numele tău de Mamă,
cu siguranță nu-i o anagramă,
care recheamă ai săi fii
scăpați de destinul lumii sub rodii.

Ave Maria,
că-i zi sau e noapte, mereu ireal și peste-poate,
Tu cobori și ne mângâi, lacrimile ni le ștergi
și calea spre Adevăr ne alegi!
Ne iartă Măicuță gândul ce fuge
căci plăcerea pământeană ne frânge și așa,
el ajunge-n nămeți sau cai verzi pe pereti...

Ave Maria,
bucet alb de crini,
azi suntem ai tăi pelegriini,
cu aripi de dor atingem al tău mormânt
care-i în Cer dar și-n fertilul pământ!

Îngenunchem în dimineață
cu smerenie participanți
suntem la Sfânta Utrenie!

Doina Maria Constantin

Ave Maria!

Ave Maria,
Farfalla dei cieli, polline di stelle,
Te che nelle preghiere vaghi e poveri cuori
nutri con la speranza di raggiungerTi
e assicurarci che il Cielo ci appartiene!

Ave Maria,
Mamma nostra e dei nostri figli,
con il potere dei tuoi occhi blu,
ferma la scintilla del lampo,
trasformala in un'ala d'angelo
per dare luce ai dispersi,
ora convertiti in Cielo!

Ave Maria,
Nebbia della mente e del pensiero traballante,
luce di coloro che hanno la fede,
puniti con la speranza di capretto per giungere a Te,
anche quelli concepiti da istinti e di impulsi nutriti,
di orgasmi indisciplinati sfilacciati!

Ave Maria,
Noi, esseri di argilla arrugginita,
abbiamo un sogno da realizzare,
la speranza umana fatta di ali che ci porta da Te,
in passioni e nel Tuo ventre tranquillo
l'agnata pace troveremo!

Ave Maria,
Quando il Tuo nome dischiude
le mie labbra farfalle di seta
escono dalla mia bocca
provo una gioia celeste
e non so perché ma il Tuo nome
lo chiamo sottovoce...
Forse è solo il tuo nome di Madre,
certamente non è un anagramma,
che richiama i suoi figli
travolti dal destino del mondo!

Ave Maria,
Che sia giorno o notte,
sempre irrealo o forse troppo,
Tu scendi e ci consoli,
le lacrime ci asciughi e
il percorso verso la Verità per noi scegli!
Perdona Madonna i pensieri che corrono,
perché il piacere terreno ci spazza
e così arrivano sulle montagne di neve
o diventano cavalli verdi sui muri...

Ave Maria,
Bouquet bianco di gigli,
oggi siamo i Tuoi pellegrini,
con ali di nostalgia raggiungiamo la tua tomba
che è nei Cieli ma anche nella terra fertile!
In questa mattina ci inginocchiamo con umiltà,
partecipanti siamo alla Santa Messa.

Doina Maria Constantin

Interview

NICHITA: „Prefer privirea înainte”

Interviu cu Ioan Pop

Ioan Popoiu:

„Poezia, dacă nu este un mod de viață, atunci nu este decât un moft, o toană...”

Ioan Popoiu:

Ioan, îți mulțumesc pentru amabilitatea de a răspunde întrebărilor acestui interviu.
Ioan, cum te percepi ca poet? Ce spui tu despre tine? Cine este Ioan Pop?

Ioan Pop:

E plăcut și măgulitor să fii numit astfel, la capătul vieții, după ce ți-ai ars toate candelile și nu prea mai ai ce oferi. E multă mizerie în viața unui poet, dacă, desigur, își face o profesiune de credință din această retorică. Arta poetică se construiește pe mai multe paliere, și, la fiecare nivel, se comportă diferit, vede în altă lumină sau orbește complet, dar lucrurile și subiectul contemplației rămân aceleași. Eu m-am hrănit din complexe, neajunsuri și infirmități, nu din orgoliul celui ce participă la o mare competiție. Poetul Ioan Pop nu diferă prea mult de omul cu același nume. Dacă nu sunt poet, atunci nu mai înseamnă nimic... Nu știu câtă valoare are ceea ce scriu..., nu m-a preocupat niciodată, cu adevărat, să aflu pe unde stau, și nici nu cred că e sănătos pentru spirit. Altminteri, n-am fost niciodată mulțumit de mine. Nici acum nu sunt... N-am avut niciodată un statut onorabil în viața socială, întrucât nu m-am putut adapta niciunui sistem. Am fost un paria, deși am făcut eforturi lamentabile, până la ridicol, să-mi fac un „rost”... Mi-am pierdut vremea... Lumea asta nu e de mine, dar mi-a luat ceva timp să aflu... Nu e vorba de resemnare, dar am obosit să mai cred în mine sau în alții... M-am născut cu o umbră sufletească... și am trăit ca o rană, mereu sângerândă... Iubirea este aceea, care m-a ținut în viață, și arta. Toți cei ce m-au iubit, vremelnice desigur, au făcut grozăvia să-mi salveze suflarea... Tot lor le datorez și opera mea, singura ispravă compatibilă cu ideea de om, întrucât, dintr-un moment anume, n-am făcut decât să mă înstrăinez, să-mi uit sorgința... nu mai voiam să fiu cu mine, mă disprețuiam... În consecință, m-am revărsat în alții, întrucât moartea nu e niciodată o soluție, decât din vreo perspectivă religioasă. E teribilă starea morții!... Și acum trăiesc în și prin alții... Firește că în această ipostază pierzi definitiv lucrurile de sub control, întrucât oamenii sunt extrem de orgolioși... dar nu mai aveam ce pierde. Deja credeam că pierdusem tot... Pierderea, însă, s-a dovedit, în cele din urmă, un mare câștig. Da, mi-am câștigat dreptul la nesimțire și m-am apucat de scris... în sfârșit, scriam în libertate deplină și fără muștrare. Păcatul, însă, e că, odată cu anii și cu încercările prin care am trecut, peste lecturile din tinerețe a început să se aștearnă uitarea. Recitesc, furibund, tot ce am nevoie pentru a-mi păstra rudenția cu autorii în umbra cărora am crescut... păgubit, însă, de extazul cu care le savuram, altădată, gândurile. S-a instalat o iarnă a spiritului peste ideile unor filosofi, bunăoară, dar mi-a fost dor de ei, tare dor!... Dar hotarele poeziei sunt nemărginite, primejdioase și extrem de abrupte, pe alocuri... Încerc să compensez uitarea cu explorarea zonelor interzise, însă păstrez rădăcinile și esențele moștenite, cu sfințenie. Imensa libertate pe care o oferă poezia izvorăște, paradoxal, din negliobția că poezii nu sunt luați în serios. Ar mai fi multe de spus, iubirii mei, dar toate lucrurile trebuie să aibă un sfârșit. Îți mulțumesc, Ioan! Mi-a făcut bine spovada.

Ioan Popoiu:
Să vorbim despre origini, familie, părinți, sat natal!
Ce ne poți spune?

Ioan Pop:

Ramurile sorgintei mele sunt cât se poate de modeste, fără strălucirea vocației în ceva sau din ceva...
Îmi sunt destul de confuze, șterse și metaforice datele despre bunicii mei, bunăoară, care s-au stins înainte ca eu să văd lumina zilei.

Doar pe văduvele lor le-am văzut în viață, dar nici despre ele nu-mi amintesc mare lucru.

Din istorisirile părinților și mătușilor mele, știu că amândoi bunicii fuseseră veterani de război, decorați, ulterior, și infirmi, cu însemnele și demnitățile Austro-Ungariei.

Și tatăl meu a fost veteran de război, dar a luptat în armata română...

Înzestrat cu sechele și amarnic răsplătit cu câteva iugăre de pământ, a găsit luciditatea, puterea, dragostea și voința de viață. A fost un om extrem de puternic, un Hercule, din toate punctele de vedere.

Întâia lui soție i-a născut trei fete, după care a murit, din câte știu eu, secerată de cancer.

Mama mea i-a dăruit, mai întâi, un băiat... în al doilea an, o fată... în al treilea, în sfârșit, m-am născut eu... dar nu eram un Hercule...

Rădăcinile ne sunt rămase undeva prin Munții Bârgăului, unde se trăia din respirația cailor și vitelor pentru lapte.

Doar din vocea tatălui meu pot țese, pragmatic oarecum, drama acelor ani de trudă și de migrații...

Toți bărbații din casa tatălui meu au fugit în Țara Românească, unde au învățat meșteșugul tâmplăriei și să se bată pe front.

Dumitru, tatăl meu, nu avea decât paisprezece ani, mezin fiind și el, ca și mine.

Locul în care m-am născut acum se numește Livezile, dar atunci se numea Iad... căci era un sat săsesc, nu departe de Tureac, satul natal al părinților mei.

Dar nu împlinisem nici doi ani când ne-am mutat, cu chirie, în Aldrof, Unirea de astăzi, tot o localitate săsească, de la periferia orașului Bistrița.

Nu prea mai știu ce să numesc „natal”, dar aici am copilărit, unde și scriu...

Mi-e drag locul acesta, dar mi-e străin cumva, din cauza „umbrei” despre care v-am vorbit, ca răspuns la prima întrebare. Înainte de a fugi eu însumi în străinătate, îmi spuneam:

„Pe pământ, eu oriunde sunt acasă sau străin.”

Dar n-am putut scrie decât aici.

Ioan Popoiu:
Există o magie a locului natal?

Ioan Pop:

Doar puritatea sufletească, sfânta ei naivitate și „scăldătoarea” iubirii mai repară stricăciunile rațiunii și isteria devenirii în vânzoleala socială.

Eu trăiesc foarte intens rămășițele „materiei” din care mi-am construit primele imagini despre viață, univers și Divinitate, dar mi-am pierdut puritatea și o bună parte din emoțiile constructive.

Ce să spun?... Mi-aș dori să mai fiu copil, dar nu atât de naiv!...

În mod sigur, însă, nu m-aș fi bucurat de vreo fericire, dacă m-ar fi înzestrat Dumnezeu, prin naștere, cu luciditatea unui om matur și bine informat.

Căutăm să fim, tot restul vieții, fericiți, dar prima noastră grijă este să nu mai fim copii.

Nu ne place să fim proști, nici dependenți de cei mai înțelepți decât putem fi noi.

Vrem ca ei sau mai mult chiar... Astfel, magia dispare cu fiecare efort, cu fiecare treaptă urcată, cu fiecare uitare...

Ioan Popoiu:
Cum percepi anii copilăriei?
Este copilăria un izvor veșnic viu?!

Ioan Pop:

Mulți oameni numesc „un paradis” anii copilăriei, indiferent de locul unde i-au trăit și mai presus de orice rai închipuit. Am avut ocazia să vorbesc despre lucruri sumbre cu oameni ajunși la maturitate deplină și am fost uimit de emoția cu care își aminteau viața din orfelinat sau din maghernițele în care au copilărit. Copiii se adaptează, aparent, oricărui destin, oricărui neajunsuri sau traume cu ușurință, am zice, dar nu este deloc așa.

Ei au supraviețuit, nu au viețuit cu adevărat, iar izvoarele care i-au adăpat au fost amare, otrăvite...

Eu, din fericire, deși părinții mei erau oameni săraci, mi-am trăit „paradisul” respirând libertatea, imensitatea pădurilor, fiorul râului în care mă scaldam și iubirea părinților. Îmi doream multe lucruri, pe care nici la maturitate n-am reușit să le dobândesc, dar am avut o copilărie frumoasă, în comparație cu mulți alții... M-am născut, însă, cu acea „umbră”, despre care am amintit deunăzi, ceva nedorit, straniu și nelămurit...Nu m-a lăsat să mă bucur, cu adevărat, de nimic, dar m-a ocrotit, oarecum, mi-a ajutat să-mi păstrez o oarecare luciditate... nici acum nu mă bucur...

În copilărie, dispărea deseori această umbră, dar știam că revine, o așteptam cu un fel de teamă... și venea... da, și acum vine...

Aș numi-o tristețe, doar pentru că seamănă cu acele stări denumite astfel, dar se înrudește prin alianță cu ele, nu moștenesc împreună... I-am văzut funinginea și în ochii altora, dar, tot dintr-o formă de lașitate, nu m-am apropiat niciodată de cei ce-mi seamănă. Știm cu toții ceva... și ne îndepărtăm, ne ocolim...

Nu pot spune mai mult despre asta, dar se pare că nu suntem compatibili.

Vezi tu, Ioan, cum oamenii construiesc cetăți, metropole, țări, rețele, imperii, dar nu sunt făcuți să trăiască împreună decât în conflict, într-o permanentă încăierare?

Când nu se bat cu alții, se bat între ei, chiar dacă viețuiesc într-un „paradis”, cum este percepută copilăria.

Copiii sunt părinții de mai târziu și bătrânii mai de pe urmă.

Mi-ar plăcea să fie altfel, dar nu este.

Într-unul dintre ultimele mele poeme scrise spuneam:

„Până să se deprindă cu folosul minciunii, au trăit sentimente polare.”

Da, lumea noastră este clădită pe minciună, pe o grimasă, cu titlul de toleranță sau compasiune, iar lucrul acesta nu poate fi schimbat din interior, chiar dacă este ultima soluție.

Omul nu vrea să se schimbe, ci să transforme orice, însă în alții, în exterior, în rest, nu în el însuși...

Paradoxal, „umbră” aceasta, rana asta de smoală, cu care m-am născut, m-a ajutat să înțeleg aceste lucruri progresiv, dar de la început.

Nu, copilăria nu este un paradis, nici un izvor veșnic de lumini și seve curate, dar putea fi...

Nu putem spune că ne iubim copiii dacă nu refacem temeliiile lumii, schimbând ceva, mai întâi, în „paradisul copilăriei”...

Ioan Popoiu:
Ai avut în copilărie o imagine a Universului?

Ioan Pop:

Mi-am construit multe imagini și crezuri despre Univers în copilărie, întrucât percepția mea despre un Întreg absolut a căpătat contur mai clar doar la maturitate.

Când îmi doream vreo jucărie, iar părinții nu mi-o puteau oferi, încercam s-o construiesc singur.

Unele îmi păreau mai izbutite decât cele din magazin, dar acum mă îndoiesc...

Așa am făcut și cu universul, cu mările, cu zborul și cu tot ce nu puteam avea.

Până să merg la școală, unde am învățat anumite noțiuni despre spațiu, timp și materie, îmi improvizasem eu o idee despre tot și toate, câte le puteam vedea sau imagina.

Profesorii, însă, mi-au desființat firava percepție cu dovezi, hărți, schițe, calcule și elipse...

Tare m-au umilit!...

Înainte, priveam cerul ca pe ceva viu, mai viu decât orice ființare, dar restrâns, mărginit și accesibil.

Socotelile în ani lumină, proporții și proiecții incomensurabile, toate m-au dus cu gândul la zădărnici.

A revenit „umbra” cu și mai multă intensitate, întrucât mi-am dat seama de micime și de efemer.

Chiar așa, cât poate un om cunoaște și explora, chiar dacă ar trăi mii de ani?...

Bine este să fii copil când află asta... altfel prăbușirea ar fi fatală, ți-ar îngheța capul în întrebări inutile sau în uitări debile!...

O să vi se pară ciudat ce spun, dar diferența dintre lumină și întuneric mi-a redat încrederea în capacitatea mea de a reconstrui o viziune despre Univers, alta, diferită, ocultă oarecum și mai puțin firească.

E mult de atunci, dar îmi amintesc ziua când am închis ochii și căutam lumina soarelui. Am găsit poziția astrului cu precizie, după toate încercările și unghiurile din care priveam. Da, îl înfruntam pe Goliat, îl dibuiam peste tot, nu mă mai copleșea, și nici micimea sau efemeritatea nu mai erau un obstacol.

Am experimentat același lucru și noaptea, cu stelele sau cu luna. Fixam, îndelung, cu ochii deschiși, câte o stea și îi vorbeam, îi dădeam un nume și o chemam mai aproape. Apoi închideam ochii și o vedeam mișcându-se, mărimdu-se, curgând sau micindu-se până la dispariție. Oboseam, de la o vreme, și renunțam, dar s-a întâmplat, de câteva ori, să-mi apară în somn imensă, limpede, roșie, verde, albastră sau mov. O studiam în vis și-mi părea că-și descoperă tainele.

Aveam „telescopul” meu, aveam șansa nesperată de a explora Universul! Le-am sugerat unor prieteni să facă la fel, dar râdeau de mine și mă priveau ca pe un ciudat. A revenit „umbra” și mi-a fost teribil de rușine! Nu mi-am mai trădat niciodată „secretul” de atunci, dar revelația s-a produs, iar eu știam să fac „miracole”...

Devenisem mistic, deși nu acceptam existența Divinității.

Devenisem ocult, deși credeam, cu tărie, în cultură...

Iată cum am crescut, cum am trăit, închizând și deschizând pleoapele, chiar și atunci când îmi doream să văd în sufletele oamenilor!

Și oamenii sunt tot un fel de astre... dacă-i fixezi mult sau chiar și numai cu intensitatea unei clipe, îți rămân... ți se arată în vis și se descoperă.

Tot așa e și cu Dumnezeu, cu îngerii...doar că e nevoie să-ți meșterești singur jucăriile, „Telescopul”...

Ioan Popoiu:

Ce căutăm noi în această lume?!

Care este statutul nostru de oameni?

Ioan Pop:

Eu văd lucrurile diferit, în ce privește condiția umană, rostul și, totodată, zădărniciia unor aspecte legate de viața telurică... e multă zgură de înlăturat!...

Pământul, în opinia mea, este o școală, o pepinieră... destul de rudimentară și austeră, în comparație cu alte dimensiuni ale Creației Divine, dar specială, unică. Desigur, zestrea științifică, antropologică, în speță, stă la baza oricărui răspuns posibil, legat de origini și devenire, evoluție sau dinamică a vieții materiale, întrucât miracolul stă tocmai în dualitatea trup-spirit, materie și inteligență. Consider că este total eronat dacă încerci să studiezi separat aceste esențe, aceste plămădeli, dar ar putea duce undeva și scindarea lor, măcar teoretic. Așa cum nu poți percepe sau concepe inteligența fără spirit, nu poți face abstracție de faptul că omul e și materie, adică trup.

Pietrele, bunăoară, nu sunt inteligente, dar ar putea fi, dacă își pune cineva în minte și grozăvia asta.

Cunoașterea nu va avea niciodată sfârșit, dar nici viața, altminteri n-ar mai avea cine să cunoască. Iar omul, dacă nu este desăvârșit, înseamnă că încă se mai lucrează la el.

Da, este extrem de limitat în ce privește adevărata inteligență, cea superioară chiar și îngerilor. Cu toate acestea, unicitatea lui îl face mai valoros decât tot Universul material și decât toate cuptoarele facerii de stele la un loc.

Scânteia asta de dumnezeire, care este Adam, nu poate fi ignorată, nici anulată definitiv.

Tot ce facem, însă, se depozitează în oase, se moștenește prin naștere, ne pocește sorgintea și, în final, ne transformăm în erori, devenim leșuri divine. Murim din prostie, dar inteligenți, întrucât spiritul își părăsește gazda și bântuie, rătăcește ca ochii pe un tavan fals, ca gândurile prin gratiile unei penitențe autoimpuse, care dau doar iluzia libertății și vieții.

Moartea nu este obligatorie pentru un om cu adevărat spiritual, dar școala trebuie urmată până la cea din urmă treaptă, dacă este cu putință.

Trăim pentru că a vrut Dumnezeu, dar noi am ales să mergem la școală, adică să ne logodim cu materia, cu argila, să învățăm să fim dumnezei. Cei vrednici chiar vor stăpâni și crea, vor putea face pietrele inteligente și iarba să vorbească. În lumea aceasta, în pepiniera devenirii noastre, creștem precum copacii sau iarba, dar rădăcinile sunt în Cer, în Esența Divină, în Marele Necunoscut. Am uitat rădăcinile, tocmai pentru că nu se văd, dar nici copacii firești nu văd de unde le vine seva, nu văd negii legilor ce-i fac să stea în picioare.

Ioan Popoiu:

Prima experiență religioasă când ai avut-o?

Ioan Pop:

Cu adevărat..., după ce am traversat adolescența și am văzut, clandestin, filmul „Iisus din Nazaret”, în regia lui Franco Zeffirelli, cu Robert Powell în rolul principal, interpretat admirabil și, se pare, irepetabil.

Capodopera aceasta m-a îndemnat să studiez, la modul cel mai serios, Biblia, după care, aproape zece ani, n-am prea putut citi altă carte. Tot ce studiasem înainte s-a prăbușit și m-a făcut furibund, chiar disprețuitor. Involuntar, mi-am pierdut toată încrederea în gânditorii dinainte studiați.

Greu... dar slavă Domnului că mi-am revenit!...

Altminteri, singurul lucru pe care-l mai făceam cu plăcere, dintre cele laice, desigur, era să scriu poezie și răvașe de amor pentru fetele pe care le iubeam, tot împotriva voinței mele.

Încă din clasele primare mă fascinau filosofii, în special cei greci, dar n-am studiat nimic sistematic. Lecturile mele erau haotice și nefiresc de volatile. Mi-am format greu o cultură oarecare, întrucât aveam o memorie mai mult afectivă, spectrală. Imediat, orice informație era dizolvată în oniric, în „umbra” care m-a urmărit toată viața.

Trăiam complexe de nedescris, întrucât nu mă puteam concentra pe ce-mi spuneau învățătorii că-i de folos și musai potrivit cu ce trebuie să-mi placă.

Divinitatea, însă, lucra, oarecum, în subconștientul meu, dar încă nu aveam sentimente autentice pentru Ea. Nu-L puteam iubi pe Dumnezeu, dar nici nu-L puneam la îndoială, nu îndrăzneam să contrazic nimic din ce-mi parvenea cu titlul de:

„Așa vorbește Domnul!”

Acum știu că rareori grăia El, fie la amvon, fie în Scripturile Sfinte. Oamenii nu știu ce fac atunci când le vine să vorbească în numele lui Dumnezeu Însuși, dar ce știu ei să facă bine, cu adevărat?

Până să înțeleg că există o rațiune în Hristos, am fost, ca foarte mulți oameni, sclavul unor concepte false.

Să fii credul, n-are nimic a face cu credința...

Ioan Popoiu:

Când ai descoperit cărțile?

Ioan Pop:

Atracția pentru cărți am simțit-o înainte de a învăța să scriu și să citesc. Cel mai mult îmi plăcea să mă joc, dar unele lucruri îmi păreau tare misterioase! Cele mai ciudate erau cărțile, întrucât folosul lor era cu totul străin de înțelegerea mea. Nu puteam pricepe cum, prin ce miracol oamenii mari izbuteau să vorbească mai frumos când deschideau o carte. Târziu mi-am dat seama că altcineva vorbea acolo, nu ei.

Desigur, în școală am descoperit misterul cărților, dar nu mi-a plăcut, din câte îmi amintesc, graba și seriozitatea cu care trebuia să înțeleg semnele, să asociez o literă cu un sunet sau o cifră cu o sumedenie de lucruri de care mă puteam sluji și fără să-mi fie rușine.

Primul lucru pe care l-am învățat la școală a fost că nu sunt bun de nimic, dar i-am supraviețuit și, în cele din urmă, chiar am iubit cărțile. A fost ceva predestinat, în ce mă privește. Nimic nu mi-am dorit mai mult decât să fiu poet sau scriitor pur și simplu.

Îmi părea cel mai înălțător lucru.

Și acum cred la fel... dar am îndoieli în ce privește percepția altora despre asta...

Ioan Popoiu:

Experiența școlii a fost una dezirabilă?

Ioan Pop:

Școala, indiferent de forma ei de organizare, este absolut necesară.

Nu mi-a plăcut, desigur, îndochinarea, spiritul debil și falsitatea profesorilor din acea vreme, dar când a fost școala, cu adevărat, demnă de numele ce-l poartă?

Rolul școlii, dintotdeauna, a fost să te facă să iubești cărțile și înțelepciunea.

Din păcate, însă, pentru cei mai mulți dintre dascăli, școala nu mai este decât un loc de muncă, o lehamite veșnică și o sursă inepuizabilă de stres, nu o pasiune.

Grădina lui Epicur a devenit un câmp de bătaie, o baricadă împotriva a nimic și a toate...

Dacă nu te naști cu o anumită vocație, cu o pasiune imensă pentru ceva, viața însăși va deveni doar un loc de muncă...

Păsările își învață puii să zboare, dar, într-un complex de găini, zborul nu slujește la nimic...

Se pot schimba multe lucruri și vindeca o sumedenie de metehne în școli, despre care nici n-am amintit, însă totul atârână de stăpânire... dacă ea nu vrea, nu se face, dar se află în treabă și prin complexele de porci.

Așa a fost mereu...

Ioan Popoiu:

Pentru ce citim cărțile?

Ne învață ele cu adevărat?

Ioan Pop:

O inteligență, fie ea genială, dacă nu este cultivată, prin comparație, cu alte valori și, prin osmoză cu alte culturi, se comportă ca o eroare, ca o energie scăpată de sub control, întrucât orgoliul se naște înaintea talentului.

Foarte rare sunt cazurile în care geniul se risipește pașnic, fără să tragă după sine măcar o față de masă, dacă nu-și permite o deflagrație mondială sau vreo molimă religioasă...

Desigur, cărțile nu sunt pentru idioți, dar un om inteligent nu poate face abstracție de ele, fără consecințe grave, și nu se poate face altfel util. Inteligența trăiește, permanent, un dezechilibru interior, o neliniște, o dezordine cumplită, dar este capabilă să pună în ordine orice altceva cu ajutorul cărților, cu puțină cultură...

Marile culturi, se știe, au hrănit imperii și tot ele le-au distrus în final, dar nu geniile au stăpânit lumea, ci aceia care le-au iubit.

Tot cărțile sunt acelea care stochează aceste energii, aceste inteligențe și în „Universul Neștiut.”

Dacă „la început a fost Cuvântul”, iar El avea nevoie de intimitate și odihnă, doar Cartea mai putea să-L încapă sau să-L ardă...

Dumnezeu este o Bibliotecă Imensă!!!...

Ioan Popoiu:

Cum percepi azi anii de liceu?

Ioan Pop:

N-au prea fost luminoși pentru mine acei ani, întrucât am avut serioase probleme de adaptare și aprehensiuni. Venisem din mediul rural, unde totul se făcea la un anumit nivel și cu suplinitori, bucuroși și ei de tandrețea zilelor de pe „lotul școlar.”

Liceul m-a întâmpinat cu practici agricole, de atelier și multe alte exigențe pragmatice, străine cu totul de ce puteam eu înțelege prin școală. Nevoia, care nu este un miracol, m-a exilat în „câmpul muncii” unde, pentru a doua oară în viață, am învățat că nu sunt bun de nimic.

Treapta a doua de liceu am „săvârșit-o” la „seral”, umilit și năucit de tot ce n-a fost să fie, de firea mea înceată și bolnăvicioasă și de viața însăși, care devenise doar un loc de muncă.

Până să dezertez, m-am hrănit cu iluzia că voi fi cândva un mare poet și cu pasiunea boemă a spiritului autodidact. Trăiam între hotarul disprețului absolut și iubirea pentru femei, care nu mai conteneau să-mi pară, a doua zi, și mai frumoase!...

Nici femeia, nici școala nu mi s-au dat pe deplin, dar le-am iubit de departe, cu mare pasiune, întrucât, în acea vreme, erau singurele frumuseți pe care aveam să le pierd cu adevărat și pentru totdeauna...

Ioan Popoiu:

Ce înclinații aveai în liceu?

Ioan Pop:

Străluceam, oarecum, nu foarte tare, la literatură, istorie, filosofie, fizică, dar cu cea din urmă mă întâlneam doar în zona teoretică, abstractă.

Eram prea visător pentru științele exacte.

Și acum trăiesc acest complex.

În liceu nu se mai făcea muzică decât la școlile de profil, dar tare mult am iubit muzica, poate mai mult, la începuturi, ca literatura.

Ioan Popoiu:

Cum erai ca licean?

Ioan Pop:

Visător, posomorât, aiurit, mediocru și enervant câteodată, pentru că, deși nu lipseam de la ore, eram, totuși, absent.

La „seral”, bunăoară, numai carte nu se făcea, dar îmi amintesc discuțiile cu profesorii, mai cu seamă istorisirile celor de filosofie, literatură sau istorie.

Îndrăzneam să le pun întrebări ciudate...

Le sunt recunoscător, căci îmi răspundeau cu pasiune.

De fapt, așa cred că ar fi mai sănătoasă relația dintre elev și profesor...

Dar nu se va face niciodată o școală după gustul meu, niciodată...

Ioan Popoiu:

Ai avut experiențe memorabile?

Ioan Pop:

Da, dar triste...

N-o să le uit niciodată, dar am cunoscut câțiva profesori care puteau ajunge dascăli desăvârșiți, capabili să predea în orice epocă, fostă sau viitoare.

Erau și ei umiliți de sistem, temători și resemnați.

Adevăr înseamnă descoperirea lucrurilor, nu ascunderea lor...

Dascălii noștri mințeau sau, în cel mai fericit caz, tăceau conspirativ, tănuiau, dar nu erau fericiți... nici acum nu sunt...

Ioan Popoiu:

Ai absolvit liceul, ce a urmat?

Ioan Pop:

Aveam tot ce trebuia pentru a nu-mi mai dori să fac nimic din ce se impunea. Aș fi vrut să studiez filosofie, mă atrăgea teribil discursul unor gânditori și ideea de a mă număra printre ei.

Imediat după eșec, am fost înregimentat într-o unitate militară din Moldova, unde mi-am întărit convingerea că prostia se înmulțește prin diviziune...

În tot melegarul acela am descoperit o comoară de neprețuit: „harta libertății și arta abandonului”...așa îmi câștigasem „lașitatea supremă, libertatea ultimă, curajul, răzmerița tuturor fricilor”...adică ce alții decorează, „neghiobia” de a muri pentru idealuri, nu pentru ce poți, totuși, obține.

N-am dezertat, cum plănuisem, dar am abandonat chiar și ideea studiilor superioare.

După ce mi-au dat drumul la vatră, am demisionat, am rupt orice legătură cu sistemul și am fugit în străinătate.

Nu-mi păsa ce se întâmplă, îmi disprețuiam viața...

Acolo am fost și mai dezamăgit.

A fost un coșmar, o poveste umilitoare... nu face subiectul acum...

Ioan Popoiu:

Te-a pasionat să urmezi o facultate?

Ioan Pop:

Într-o vreme, nimic nu-mi doream mai mult.

Era o mare cinste, pe-atunci, să urmezi o facultate.

Absolvenții își scriau profesiile pe ușile apartamentelor, se crea o clasă socială, o pătură din păr de animal vanitos.

Eu n-am depășit nivelul plebei, dar recunosc, tare mi-ar fi plăcut și mie titlul... măcar de inginer...

Ioan Popoiu:

Cât de grei au fost acești ani?

Ce s-a întâmplat cu tine?

Ioan Pop:

Dat fiind faptul că n-am mai revenit niciodată în viața socială și, fără a folosi nume sau acte false, am reușit să mă fac nevăzut, nu pot spune că mi-a fost ușor, dar nici foarte greu. Miracolul este că mi-am păstrat libertatea pe toate planurile, fără a face mari compromisuri. Da, sunt liber și să mint, dacă vreau, dar la ce mi-ar sluji?...

Aveam măcar iluzia integrității, dar undeva, în detalii, trăiam o permanentă mustrare.

Învățasem diverse meșteșuguri, lucram cu ziua sau însoțeam foamea și umilința până la rudele cele mai îndepărtate.

E mai greu, zău, în detenție, chiar dacă nu-ți lipsesc hrana și țigările. Și de această dată am fost mai fericit decât alții.

Am trăit și eu, însă, momente de disperare și de groază, chiar dacă nu mă urmărea nimeni și nu stăteam nimănui împotriva. Sentimentul de nesiguranță, spiritul clandestin și inutilitatea actului meu creator mi-au șubrezit demnitatea și încrederea în sinele-ecou, în originea lui... De la o vreme, vocea lui nu mai era limpede și nu-mi mai părea îndreptățit.

Resemnarea este ca morfina...nu mai simți durerea și nici nu-ți mai pasă.

Doar Dumnezeu îți mai poartă de grijă în acele momente, dar eu aveam mari îndoieli...nu-L mai puteam crede.

Am multe proiecte legate de scris. Printre ele este și un roman biografic, dar nu promit că o să ajung să-l scriu...

Uimirea mi-e tot atât de mare ca și dezamăgirea...

Unii oameni dau vina pe Dumnezeu, alții nu mai au nimic de dat.

Darurile mele se decolorează în soare... Pe cine ar interesa, totuși, povestea mea?

Ioan Popoiu:

Au fost încercări, dileme, căutări?

Ioan Pop:

Tocmai aceste lucruri definesc viața oricărui om. Ideea este să te așezi undeva, să-ți înfigi sentimentele în pământ, în oameni, în tot ce poate deveni al tău și să crești, să trăiești odată!...

Eu n-am putut face asta, dar am încercat. Martor mi-e Dumnezeu. Ceva nu e în regulă cu mine, dar nici locul acesta nu-mi pare curat, și nu este... Am traversat perioade în care îmi doream să fiu orice altceva decât îmi părea mie că sunt.

Acum îmi doresc să fiu ca atunci, dar nu mai este cu putință. Nimic nu este mai de preț decât libertatea și puritatea sufletească, întrucât de altceva nici că avem nevoie. Dacă ceva pune un zid între noi și Dumnezeu, acela este simțul proprietății. Să nu ai nimic înseamnă totul, întrucât ce lași în urmă sunt umbre, iar ce ai înainte tot umbre vor deveni. Lumina nu există decât în mișcare, cel puțin în această dimensiune...

Ioan Popoiu:

Unde începe maturitatea?

Ioan Pop:

Odată cu puterea de a naște, tu însuși, ceva, de a rodi sau crea.

În cazul spiritului, întrucât la el presupun că se referă întrebarea, maturitatea începe să se închege, în opinia mea, abia după vârsta de patruzeci de ani.

E cam greu să aștepti atâta vreme să fii luat în serios, dar bine este să-ți cultivi răbdarea, dacă te temi de ridicol... Desigur, în cazuri cu totul speciale, maturitatea poate „surveni” chiar și în adolescență, dar este o traumă, o povară... nu o binecuvântare.

Celor ce li se întâmplă, cu siguranță, n-o să le placă...

Cine vrea să fie nefericit?

Din păcate sau din fericire, unii nu ajung la maturitate nicicând...

Aici nu mai este nimic de spus.

Ioan Popoiu:

Ce este literatura?

Ioan Pop:

O scriere pe cord, un gest divin, un reflex...

Literaturii nici nu-i bănuim utilitatea, dar nici rugăciunea n-o întrece... nici spovada. Nu orice scriere e literatură, dar cea despre care îmi place mie să vorbesc se practică în toate dimensiunile Creației Divine...chiar și în Infern.

Literatura este un instinct al spiritului, o zestre genetică a „suflării de viață”.

Dacă poți să-ți ții respirația, poți și să nu scrii...

Chiar și ridurile sunt slove, spun ceva, nu sunt doar niște răni acolo...

La început a fost Gândul, urmat de Cuvânt, apoi scrisul sub toate formele întrupării, facerii și comunicării...

Cine poate susține contrariul?

Ioan Popoiu:

Formează ea un univers de sine stătător?

Ioan Pop:

Printre altele, literatura este istoria sentimentelor, dar poate și anticipa, proiecta idei în spațiu și timp...

Există o cultură profetică autentică.

N-o să vorbesc acum despre ea, dar sunt destui oameni care știu bine la ce mă refer...

Nu știu ce este mai greu, să-ți imaginezi literatura fără Univers sau Universul fără literatură?

Literatura nu are un univers al ei, așa cum sângele nu poate fi util decât în trup.

Există, desigur, un spațiu de stocare, o memorie a ceea ce n-a fost posibil, dar orice e cu putință, la un moment dat, dacă este suficientă voință și Inteligență.

Se poate imagina un univers al literaturii, negreșit, dar nu departe de chiliile cu chirie ale resemnării.

Subiectul este extrem de complex... rămâne în memoria celor ce nu sunt cu putință astăzi...

Ioan Popoiu:

Și poezia?

Ioan Pop:

Literatura, dacă vrei, este parfumul vieții, iar poezia esența ei...

E multă trudă să scoți esența din ceva...

Nici morții nu-i este ușor să ne scoată sufletele din trup, decât dacă devine violentă, nedreaptă...

Condensarea, însă, are un timp al ei... nu e bine să mărești flacăra, întrucât focul nu înseamnă numai lumină, ci și căldură. Răbdare, parfum și maturitate!...

Ioan Popoiu:

Când te-ai gândit prima dată că vrei să fii poet?

Ioan Pop:

Nu știu dacă a fost un gând.

Gândurile se pot uita, alunga sau nesocoti...

Viața are mai multe oferte...

Vezi, Ioan, mereu trebuie să aduc în discuție acea „umbră” despre care am vorbit mai întâi...

Într-una dintre primele zile de școală, învățătoarea ne-a pus să ascultăm „Balada” lui Ciprian Porumbescu, apoi ne-a recitat poezii din Eminescu și Coșbuc, preferații ei. Tot pe atunci, mă îndrăgostisem de o colegă de clasă. „Umbra” a crescut enorm în acele zile, până la sufocare. Până să învăț eu să-i scriu fetei o poezie de dragoste, ar fi fost mai utilă o ciocolată... Ceilalți băieți, mai bine informați, mi-au răpit orice speranță. Scena s-a tot repetat, de la un an la altul, de la o „Baladă” la alta, până s-a născut primul poem. Aveam doar zece ani.

Ioan Popoiu:

Ioan, de când scrii poezie?

Ioan Pop:

Cu adevărat, înainte de vârsta de zece ani, dar mental, nu-mi știam scrie prima poezie, învățam greu...iar rima, fără de care nici învățătoarea nu concepea poezia, era ca o sârmă ghimpată, ca un „zid al plângerii”...

Am supraestimat interesul oamenilor pentru poezie, pentru poeți.

Foarte curând mi-am dat seama că nu contează atât de mult, și că sunt departe de valorile cultivate, cu adevărat, în societatea umană, dar n-am putut trăi altfel.

M-am îndepărtat prea mult, am mers prea departe, pentru a mă întoarce...

Altminteri, ce altă cale să fi ales?

Ioan Popoiu:

Cum a fost începutul vieții de poet?!

Ioan Pop:

Te naști cu slăbiciunea asta, este parte din tine încă de la început, dar nu ești conștient...

Eu, cel puțin, nu eram.

Poezia, dacă nu este un mod de viață, atunci nu este decât un mof, o toană...

Artele vizuale, bunăoară, au o școală pentru asta, un statut bine definit. Orice altă practică sau meserie are nevoie de o anumită instrucție, este cultivată, adică, și ocrotită prin lege.

Oamenii cu dizabilități au o instituție a lor, o școală specială... și este foarte bun lucrul acesta.

Faptul că poezia nu are nimic din toate aceste favoruri și demnități, dovedește contrariul a ce credeam eu despre „regina artelor”. Viața de poet este atât de eterică, de spectrală, încât nici măcar nu poate fi interzisă!

Chiar și atunci când este, totuși, sancționată, nu face subiectul nici măcar al unui proces verbal, întrucât nu este socotită ca profesie... Este mai ciudată decât vrăjitoria... Aș fi nedrept, totuși, dacă n-aș saluta efortul penitenciarelor de a-i găzdui, pe durată nedeterminată, pe acești huligani celești.

Viața poetului nu are început al zilelor și nici sfârșit al lor, pentru că nu contează...

Ioan Popoiu:
Când se confruntă poetul cu necunoscutul?

Ioan Pop:

Dacă alege trasee marcate și nu rupe comunicarea cu păreri autorizate, nu riscă decât ridicolul...
Întâlnirea cu necunoscutul este sau poate deveni fatală.

Da, sunt locuri din care nu te mai poți întoarce... oricum, nu în realitate...
Versanții pe care îndrăznești dispar în neguri și reapar, teoretic, în același loc, dar irepetabil în timp...
Sunt zone în care Spațiul nu coincide cu Timpul, nu se împacă deloc cu ce trebuia să fie.
În consecință, dispăre noțiunea de concret.
Te percepi cumva înaintea istoriei, după sau înafara ei.
Astfel, cuvintele nu mai încheagă, mesajul nu mai are suport logic, ci devine emoție pură, se multiplică și se dispersează...
Dacă apuci, scrii ce vezi, cauți să lași repere în urma ta și semne...
Efortul este inutil, întrucât nimeni nu te urmează, cu adevărat, nimeni, nici măcar ecoul...
Tu însuți n-ai mai repeta experiența, dacă ai avea această șansă...
Nu-ți mai rămâne decât „mai departe”, „mai sus” sau „la naiba cu toate!”
Pe Dumnezeu Îl poți cunoaște cu adevărat, întrucât este Neschimbător și Repetabil. În rest, n-ai niciun reper.
Poetul, dacă este, desigur, angajat în propria-i ascensiune și cunoaștere, se confruntă cu necunoscutul tot timpul, ori de câte ori scrie, dar nu apucă totdeauna să lase repere sau semne.
Toate lucrurile poartă amprenta Divinității și toate inteligențele sunt făcute după chipul și asemănarea Ei, dar nu coincid.

Ioan Popoiu:
Ioan, ești perceput azi drept un mare poet, o revelație în poezia contemporană!
Cum a început drumul acesta spre marea poezie?

Ioan Pop:

Nu cred c-a fost întrutotul alegerea mea, întrucât, pentru mine, poezia n-a fost doar o pasiune, ci patimă grea, obsesie... Gândeam în versuri, la un moment dat, așa cum Cioran medita în limba franceză.
Cred că, clinic vorbind, este o formă de nebunie sau infirmitate mai curând, nu un har...
În momentele de luciditate telurică, îmi doream să fiu altfel, adică normal, adaptabil. Îmi doream o viață simplă, firească...
N-am reușit niciodată să scap de mine, dar interpretam destul de bine rolul celui ce aș fi vrut să fiu.
În adâncul sufletului, nu aveam nimic împotriva a ceea ce mi-a fost dat să fiu, dar nu puteam adapta enormitatea umbrei ce-mi era în lumina vieții sociale. E aproape imposibilă logodna între două reproșuri, dar mi s-a întâmplat și asta.
Faptul că sunt perceput ca un mare poet mă fericește, îmi dă dreptul să cred că n-am trăit degeaba, deși văd bine că nu sunt dorit. Ori eu, dacă ei nu mă vor, nici eu nu-i vreau.
Unii spun că ce scriu eu nici măcar nu-i poezie, ci proză, eseu, niște gânduri acolo, orice altceva...
Da, „drumul spre marea poezie” a început și începe cu a călca peste capetele lemnoase ale formelor fără fond, ale platitudinii și snobismului tradițional.
Nu numai că am păstrat instrumentele clasice ale discursului poetic, ci cânt cu ele o muzică nouă, cred eu, mult mai complexă, mai amplă și mai prolifică...
Oare nu eu am spus că „lipsa armoniei ucide, și că „orice sună fals e gafă, minciună”?
Totuși, sunt acuzat de impietăți și tendințe oculte... E ridicol!
După principiul:

„Niciun proroc nu va fi prețuit în patria lui, în casa lui și printre ai săi”

mi-a fost îmbrobodit și mie destinul.

Cândva, la întrebarea „Cui crezi că a dăruit Dumnezeu Țara Canaanului, Țara promisă, lui Moise sau poporului lui Israel?”, am răspuns:

„Nici unuia, nici altuia, ci lui Avraam.”

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii.”

Exodul trece prin pustiu.

Și în poezie oazelor le este dăruită setea.

Ioan Popoiu:

Unde ai publicat inițial?

Cum au ajuns poeziile tale la cititori?

Ioan Pop:

Am încercat să public și în reviste de prestigiu, prin ziare mai de soi, dar n-am primit răspuns răvașelor mele.

Astfel, poemele din tinerețe, și nu numai, au apucat calea ziarelor locale, unde am întâlnit orgolii la fel de mari, ca în orice revistă sau ziar cu pretenții.

Cel mai sonor dintre ele este „Răsunetul” sau „Ecolul” de altădată.

Prin „Mesagerul” mai rar cu poemele, dar și-au găsit loc și câteva eseuri, în răstimpuri.

Au mai fost și alte ziare care m-au găzduit, cum ar fi „Bistrițeanul”, „Bistrița News”... toate locale.

Când se face de lehamite, plouă până putrezesc speranțele... n-am mai publicat decât grație rețelelor de socializare, respectiv „Facebook”, căci altfel n-am știut să mă fac auzit.

Cum spuneam:

„e multă mizerie în viața unui poet”

De acolo, trecând pe aici, pe-aiurea și până la „o revelație în poezia contemporană”, mi-a recitat umilința pe toate străzile, pe scene improvizate, ca niște baricade pliante, patetic și convulsiv.

Fidel principiului că „ce este să fie valoare iese până la urmă la suprafață”, am scris, am studiat și experimentat diverse forme de exprimare și supraviețuire.

Am ajuns doar acolo de unde se pleacă în curând... indiferent unde.

Ioan Popoiu:

Când a apărut primul tău volum?

Ioan Pop:

În anul 2015, în octombrie, ziua 15...

Ioan Popoiu:

Cum a fost primit de public?

Ioan Pop:

Festinel lansării a fost extrem de emoționant.

Am primit multă căldură și nenumărate aprecieri.

A fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea.

Ulterior, însă, am vândut puține cărți.

Au urmat multe schimbări în viața mea, unele contrar așteptărilor mele, nefericite, sumbre.

Ioan Popoiu:

De ce acest titlu „Imagini din Levant”?

Ioan Pop:

Este titlul unui poem „de frontieră”, să zic așa, întrucât cel care i-a urmat, „Învierea Aidei”, avea să deschidă o altă pagină, un alt capitol în arta mea poetică, un nou stil, o altă abordare a formei, dar și a conținutului, texturii și cromaticii. A intervenit, în mod firesc sau mai puțin firesc, o schimbare a vocii... „bariera sonică”, maturitatea despre care am vorbit deja.

Ioan Popoiu:

Poezia ta are o tonalitate aparte, care îl copleșește pe cititor!

Cum explici aceasta?

Ioan Pop:

Acesta este și motivul, presupun, pentru care unii oameni se țin departe de poemele mele, păstrând rezerve chiar și față de omul Ioan Pop. Sincer, nu înțeleg pe deplin ce se întâmplă cu ei, dar cu mine știu ce se petrece când scriu.

Cu doar câțiva ani în urmă, mă ridicam de la masa de scris, dimineața de cele mai multe ori, cu o forță de nedescris.

Mă stăpânea o energie bizară, cu stări scăpate de sub control.

Părea a-mi fi bine, că evoluez firesc, și chiar aveam momente de fericire, sentimente puternice, imense...nimic nu mă putea descumpăni. Acum nu mai este așa. Am devenit extrem de vulnerabil și nerăbdător.

Omul este limitat, însă, dacă dă semne de străluciri și voințe bizare, este foarte probabil ca entitățile responsabile cu echilibrul și cumpătarea să nu-și mai anunțe vizitele sau să refuze să plece.

Aici intrăm într-o zonă foarte sensibilă. Anumite lucruri nu le pot descrie, întrucât n-au corespondent în lumea materială. Doar prin poezie, prin metaforă reușesc să redau, uneori fidel, imagini din cea spirituală, reconstruind cu ochii și mâinile cititorului ce se prăbușește în mine.

Cumva, cei ce-mi trec iureșul ajung în partea cealaltă, unde se întâlnesc cu ei înșiși, întrucât povestea e mai mult a lor decât a mea.

Autorul dispare, odată ce-ai plătit prețul și rămâi singur...cu Dumnezeu...

Ioan Popoiu:

Care este Ars Poetica lui Ioan Pop?

Ioan Pop:

Iată un lucru mai important decât mine:

Poezia!

Nu numai că nu însemn nimic fără arta mea poetică, dar, spre deosebire de alții, poate, e și singura cale prin care pot ajunge la Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu este Arta mea Poetică... și femeia, pe care tot El mi-a dat-o. Fără aceste repere, n-aș fi avut unde să merg. Aș fi prins, probabil, rădăcini ca un copac în pustiu.

Ioan Popoiu:

A urmat al doilea volum, „Prapurii civilizației occidentale și viitorul României”.

Te rog să comentezi care este mesajul cărții.

Ioan Pop:

Nu știu ce destin va avea această carte. Desigur, nu acela pe care îl întrevedeam eu, dar cred încă în ea, cred în măreția și binecuvântarea pe care li le-am dat la plecare, la despărțirea de mine. De atunci, n-am mai revenit asupra ei. Mi-e teamă s-o recitesc. În principiu, mesajul se leagă de destin, fatalitate, predestinare sau blestem. Pornește de la destinul României, al sorgintei românești, și se ramifică, se împarte, ca un fluviu, în mai multe brațe, vaporând în cascade sau dispărând subteran, reapărând...nu înfruntându-și, ci urmându-și calea spre devenire firesc, revărsându-se, în final, tot în izvoare.

„Am ajuns, iubito!... eu în pod, cuvinte arse, iar tu, gene mari întoarse...”

Nu este doar un mesaj, ci mai multe, care se întrepătrund, se amestecă, se separă meticulos în toate formele și aspectele vieții ale spiritului uman: religie, știință, eros, maternitate, ură, ignoranță, iubire și moarte, toate într-o singură carte, într-un singur poem, fără început și fără sfârșit...un univers al curgerii și înghețării în timp.

Ioan Popoiu:

Este vorba despre o introspecție lucidă, amară, nemiloasă, am rezumat din prefață.
Cum comentați?

Ioan Pop:

Da, unul dintre brațe, o ramificație a fluviului, sunt eu, cel care le separă și le adună pe toate.

Nu este doar cazul meu, ci al oricărui poet sau artist, al oricărui gânditor sau savant.

Principalul cobai este însuși autorul.

Eu sunt acolo, legat organic de toate vărsările, căderile, de toate strălucirile și umbrele devenirii.

Mă asemăn uimitor de mult cu istoria neamului meu. Mi-am urmat cursul și, cel puțin din perspectiva artei mele poetice, eu sunt România.

Viitorul meu, viitorul nostru atârnă de tot ce se întâmplă în Europa, indiferent de ziduri sau cortine de fier.

Nu avem alt destin. De aici și titlul cărții, numele ei:

„Prapurii civilizației occidentale și viitorul României”.

Cineva spunea că nimeni nu mărturisește până la capăt.

Dacă este adevărat, dispariția speciei umane e doar o chestiune de timp, iar, din perspectiva divină, o necesitate istorică Universală.

Ți se poate întâmpla să trăiești în minciună, dacă tot se cultivă ea cu atâta grijă, dar moartea este o treabă serioasă, n-are nimic fals în ea!

Nimeni nu moare pe scenă, dar se poate întâmpla și grozăvia asta.

Dacă nu există un moment al adevărului, atunci nici Dumnezeu nu există, nu pentru tine...

Adevărul despre Dumnezeu începe cu adevărul despre tine însuși.

Oare nu ești făcut după Chipul și Asemănarea Lui?

Cu cât I te asemeni mai mult, cu atât îți este mai îndepărtată moartea, mutilarea spiritului sau amputarea lui.

Dacă un om poate prelungi viața altui om, fie chiar și cu o proteză, veșnicia nu mai este o chestiune abstractă.

Ne înrudit cu șansa întoarcerii în timp, acolo unde se repară greșeli, putem da viață visurilor sau să-i ajutăm luminii să ne ajungă din urmă. Orice devine posibil în această carte a mea, chiar și Adevărul.

Ioan Popoiu:

Care este salvarea, în Sine, Logos, Frumusețe?

Ioan Pop:

Toate lecurile sunt amare. Atunci când amărăciunile încep să ți se pară dulci, vindecarea e aproape.

Apostolul Pavel, într-una dintre epistolele sale, spunea:

„Toți greșim în multe feluri, dar, dacă cineva nu greșește în vorbirea lui, acela este un om desăvârșit, întrucât își poate ține în frâu tot trupul”.

Am cugetat mult la această spusă a lui, mulți ani. Fie că descoperi un adevăr, fie o boală incurabilă, închizi plaga la loc și te îndepărtezi instinctiv. Așa am procedat și eu atunci, dintr-un fel de teamă, dar, știind locul unde am lăsat comoara, tot împotriva voinței mele, m-am întors și i-am dat dreptate. M-am îmbolnăvit cu acest crez și tot restul vieții am căutat să scap de minciună.

N-am reușit pe deplin, dar nici n-am mai avut pace cu mine însumi, până în ziua de astăzi.

Sine, Logos, Frumusețe... „mi-e cu neputință să le separ”, îmi tot spuneam eu, în încercarea, poate, de a-mi justifica egoismul și obsesia pentru ce-mi putea aduce desfătare.

De pildă, n-am crezut că o să pot disprețui o femeie frumoasă, dar, în foarte scurt timp, am reușit. Ceva s-a prăbușit în mine, întrucât, realmente, o disprețuiam pe biata femeie. Îmi crea repulsie chiar și numele ei.

M-am ținut departe de ea, o ocoleam, întrucât nu-mi făcea bine deloc, dar nu i-am spus niciodată cât de mult o uram, și nici nu i-am arătat-o în vreun fel. Acum nu mai e frumoasă... dar nici urâtenia pe de-a-ntregul nu i s-a șters. Ne mai întâlnim, câteodată, și stăm de vorbă. Într-o zi, mi-a mărturisit că, în tinerețe, își făcuse o mare pasiune pentru mine.

Prin mărturisirea cu gura poți ucide sau da viață, poți vindeca sau răni.

Eu am tăcut, dar nu sunt sigur c-am făcut tocmai bine.

Și muștrarea este un leac, o amărăciune...

Sine, Logos, Frumusețe... nici acum nu le pot separa, dar există o ordine a priorităților care poate fi schimbată.

Ioan Popoiu:

Un poem uluitor al tău începe așa:

„Adam și-a tăiat mâna stângă cu dreapta, a amestecat sângele său cu lacrimile Evei, apoi a scris deasupra, într-un pântec de piatră: „Aici odihnește Poezia”!

Te rog să comentezi acest poem fără egal!

Ioan Pop:

Poemul acesta s-a născut din necesitatea unui răspuns, ca „un cuvânt înainte”, înaintea unui grupaj de poeme cu care aveam să particip la crearea unei antologii. Toți cei invitați trebuia să răspundă la întrebarea:

„Ce este poezia? Sau ce înseamnă ea pentru tine ca poet?”

Ei bine, imaginează-ți, Ioan, că, după ce-ai răspuns, oarecum, la întrebarea „Cine este Dumnezeu?”, va trebui să răspunzi și la „Ce este Dumnezeu?”! Mi-a fost foarte grea ziua aceea, întrucât nu răspunsul era problema, ci formularea lui, închegarea, tălmăcirea ideilor într-un limbaj relativ coerent și pe măsura provocării. Nu-mi puteam dezamăgi confrății. Astfel, după o lungă meditație și în acord cu toate reperele instanței interioare, am hotărât că, unei întrebări despre poezie, cel mai potrivit este să răspunzi tot cu o poezie sau, mă rog, cu ceva asemănător.

Dacă vrei să spui ceva despre Dunăre, bunăoară, trebuie să te duci la izvoare mai întâi. Părea că-mi dictează cineva răspunsul, întocmai cu sentimentul că eu însumi îl auzeam pentru prima dată. N-am făcut decât să urmez cursul evenimentelor, grația, căderea în dizgrație și, în final, consecința morții. Da, moartea a fost provocată, mai întâi, nefiresc, ca apoi să devină parte din noi, să o invocăm, să o naștem chiar, să o creștem ca pe ceva de care avem neapărată nevoie.

Ura este dumnezeul morții, așa cum iubirea este Hristosul vieții.

Negreșit, poezia nu este de sorginte pământescă, ci o zestre, o povară cu care am fost izgoniți din Eden, o amintire de Acolo. Nejustificat, poate, dar ne mândrim cu aura ei... purcedem în zdrențe, dar n-am da-o în schimbul niciunei alte valori pământesti, niciunei demnități sau sfîntenii. În realitate, nimeni nu ia poezia în serios, nimeni nu-și plătește slugile cu metafore, dar unde se nasc orgolii mai mari și polemici mai „sângeroase” decât în lumea poezilor? Astăzi, poate, doar în cinematografie, deși tare mă îndoiesc...

Înțelepciunea are și ea zeița ei, Sofia, și vânătoarea are... Știe cineva vreo zeiță a poeziei, vreun altar sau mansardă să-i poarte numele, s-o slujească sau s-o slăvească? Poezia e prea vie și, totodată, neverosimilă pentru astfel de religii, mofturi sau ritualuri. Totuși, nicio doctrină filosofică sau religioasă nu-i neagă apartenența celestă, întrucât le cuprinde pe toate, le definește sau le anulează.

Ioan Popoiu:

În același poem, întrebi:

Ce este poezia?

Și asistăm uimiți la o rescriere, parcă, a începutului Scripturii, în lumina poeziei!

Te rog să comentezi!

Ioan Pop:

Bine ai spus, „în lumina poeziei”, întrucât poezia luminează diferit, unic și desăvârșit, dacă este cu adevărat poezie. Orice lucru, dacă-l privești din unghiuri diferite, își schimbă, parcă, înfățișarea, chiar dacă este o sferă goală și transparentă. Astfel, un alt poet înseamnă un alt punct de vedere, o altă voce, o altă limbă, o altă viziune și, poate, un alt crez. Lucrurile, însă, se schimbă dramatic atunci când intervine distanța în raport cu profunzimile și intensitatea actului contemplativ.

Însuși Moise a apelat la metaforă și la revelație mistică în încercarea de a-și descrie viziunile și a le proiecta în timp sau reproiecta.

Pentru Moise, Adam era trecutul, iar Iisus viitorul.

Pentru mine, toate vin din trecut, însă chiar e nevoie de toate datele, unghiurile și profunzimile pentru o proiecție mai clară, într-un viitor mai puțin dispus, mai greu de convins, mai informat și, în consecință, mai sceptic.

Dacă intri în armonie, dacă reușești conectarea cu Absolutul, concertul tău va fi ascultat.

Pentru mai multă lumină, pentru un spectacol grandios, fie arzi toată energia, fie mărești întunericul.

Da, Biserica procedează în consecință, prin conservare și pentru a salva ce se mai poate salva.

La un moment dat, însă, trebuie să separi lumina de întuneric.

Cu cât este întunericul mai profund, mai dens, cu atât ne pare lumina mai puternică. Dar ar putea fi o iluzie. Astfel, încetez să mai folosesc întunericul pentru a demonstra forța luminii. Reduc distanțele în spațiu și timp, pentru că „legile poeziei” permit și acest lucru. Nicio altă disciplină n-a ajuns mai departe, deși n-a explorat suficient hotarele necunoscutului, întrucât, cel puțin pentru mine, toate-mi par că vin din trecut, chiar și fragmente din viitor.

Mă întorc înspre public, separ definitiv lumina de întuneric și spun:

„Ar putea fi o iluzie. Dar priviți ce poate să facă o iluzie!”

Astfel, am închis ochii, cum procedam eu cu stele în copilărie, m-am întors cu fața spre Cer și i-am văzut pe Adam, pe Eva și pe întâii lor născuți întocmai cum i-am descris în poem.

Doar ordinea nașterii celor doi am perceput-o diferit...

Miracolul este că publicul vede întocmai ce văd eu.

Dacă părăsesc scena, nu vor sesiza asta, pentru că nu contează.

Important este spectacolul, armonia și curgerea lui, chiar după ce nimeni nu le mai arată, nimeni nu le mai vorbește și nimeni nu le mai cântă...

Aceasta este adevărata lumină, acesta este rolul poeziei: să dezgroape ce-a îngropat Adam în cenușa uitării.

Poemul acesta a izvorât din același loc din care a izvorât Întâia Carte a lui Moise.

Tot un peisaj oniric descriau și profeții Vechiului Testament când vorbeau despre vremurile lui Mesia.

Ei nu aveau să-și vadă cuvintele întrupate, dar noi le putem vedea, le putem confrunta cu realități concrete, putem chiar să le îngropăm în cenușa uitării.

Ioan Popoiu:

Un alt poem începe și mai spectaculos.

„În ce lume trăim și iubim!...o lume în care și cerul e fals, ipocrit și zgârcit...iarmaroc de lingăi, histrioni și bastarzi”...și se termină astfel: „nu mai râde, Satan!...e biserică, drace, aici...nu e han!...”

Te rog să comentezi, Ioan, nu cred că s-a mai scris în poezia noastră așa ceva!
O spun admirativ!

Ioan Pop:

Tristețea eșecului, în ceea ce percep oamenii ca fiind „Biserica lui Hristos”, nu este numai a mea, ci a multor oameni lucizi. Partea cu muștrarea aș lăsa-o altuia, căci nu-mi face bine defel. Dar nu poți vorbi despre adevăr și onestitate, făcând abstracție de mizeria poleită a ipocriziei. Nu iubirea, nici credința sau compasiunea ridică temple, biserici ori catedrale de piatră, fier sau argilă arsă, ci egoismul, nevoia istorică, isterică și idioată de grandios, neputința și ignoranța. La expoziția de fotografie a unui tânăr extrem de talentat, cu câțiva ani în urmă, am văzut un sugar abandonat pe treptele unei zidiri gotice, o imagine care mi-a rămas în minte și după ce-am uitat numele artistului.

Am mai văzut și alte asemenea ipostaze smulse din realitate, niște poezii nescrise. Da, am „materiale” și proiecte pentru cel puțin două vieți Adamice... Nu-mi amintesc titlul lucrării, dar întrebarea era asurzitoare, în toată liniștea galeriei de artă:

„Zidirea sau pruncul e Templul lui Hristos?”

N-o să-mi pierd vremea, câtă mi-a mai rămas, muștrându-i doar pe oameni, întrucât nu e numai vina lor... În hanul cu pricina, în intimitatea a ceea ce la final numesc biserică, stau de vorbă cu Satan, admir decolteul hangiței, al desfătării, ascult muzică și trăiesc nostalgii... Gândul îmi este la sugarul de pe treptele templului, dar nu pomenesc nimic despre el, ci încerc să-l descos pe dracu’, să-l dezvelesc de întuneric, să-l aduc în lumina mărturisirii...

Diavolul îmi citește gândurile, știe că mă roade muștrarea, știe că pruncul e tot afară pe scări, în răceala lumii și nepăsării, știe și râde... Doar noi ne vorbim acolo, întrucât ceilalți credeau de la început că sunt într-o biserică, deși nu e decât o magherniță rece, un han al degradării. Credeam că pot șterge rânjetul Satanei, numind și eu hanul biserică, dar n-a încetat să râdă decât atunci când am înțeles amândoi că adevăratul templu a murit pe scări, pe „treptele devenirii în Hristos.” „...nu mai râde, Satan!...” Nu-i așa, Ioan, că nu sunt doar eu cel ce-l aude?

Ioan Popoiu:

Ioan, care este viitorul poezie?

Dar al omului în acest univers ostil, necunoscut?

În încheiere, îți mulțumesc mult, Ioan, pentru acest interviu incitant așteptat de cititorii tăi.

Ioan Pop:

Poezia, cea care definește spiritul uman și-l hrănește, nu are un univers al ei, ca astfel să ne poată supraviețui. Poezia Celestă, însă, cea pe care o scriu îngerii, desigur, e plină cu isprăvi pământești. Nu sorginea umană va dispărea, ci conspirația împotriva ei, fie că este celestă, fie că este pământească. Iisus spunea... El spunea, nu eu:

„O împărăție dezbinată împotriva ei însăși nu poate dăinui”.

Speranțele și fiestele noastre sunt zadarnice, dacă templul moare pe scări în răsul slinos al Satanei cu care deja se pare că ne-am deprins. Iar noi suntem dezbinați, Ioan, până în măduva oaselor, până în cele mai intime profunzimi. Lumea, așa cum o vedem astăzi, e foarte puțin probabil să mai existe vreodată. Va mai dura, însă, multă vreme, întrucât și sfârșitul are un timp al lui, dreptul la a dovedi că este un adevărat sfârșit, mai mult chiar decât o profeție.

Musai să închei și eu interviul, altminteri nimeni nu-i va vedea sfârșitul. Deja cred că pe mulți i-am pierdut. Îți mulțumesc și eu, Ioan, din toată inima! Repet, mi-a făcut bine spovada, foarte mult bine!

Interviu realizat de: Ioan Popoiu, Aprilie 2019,

Proza

Făgăduiala

M-am așezat cu moartea la taifas, am eschivat-o, păcălit-o, demolit-o, i-am făcut promisiuni ca să o îmbunesc să îmi mai vândă timp și în aceeași măsură o simțeam suflându-mi în ceafă la fiecare pas.

Într-un ritm alert și frenetic alergam să mă ascund prin cotloane doar de mine știute, însă când pășești ușile aceluia spațiu unde se întind cozi la neliniște, durerea țipă prin ziduri, oamenii se tânguie lungiți, paralizați de frică, neputință și suferință, doar speranța și rugile se mai plimbau nestingherite printre noi.

Se strângeau, mângâiau mâini costelive, altele dibace scormoneau întru îndepărtarea monștrilor care rodeau sistematic trupuri altădată zdravene, pline de viață.

Nu-mi puteam opri lacrimile care-mi șiroiau și picurau în suflet, îmi ardeau fiecare celulă, celulă pentru care suferinzii luptau cu fiecare clipă să o păstreze lângă ei.

M-am așezat cu iubirea la taifas, cu ea am avut o altfel de înțelegere; când nu-mi scăpa din brațe cu prima rază de lumină, o simțeam parte din mine, era căldură, liniște absolută, era ireal într-o realitate chinuitor de palpabilă.

Am încercat să o zăvorăsc, să o hrănesc cu miresme din alte lumi, esențe tari ale copacului vieții, i-am picurat pe buze apa nemuririi, am legănat-o în ritmul valurilor care se rupeau pe talazul inimii mele.

Dar ce folos, ce zădărnicie, moartea a nimic-o, și-a întins aripile negre peste ea, duhoarea a ucis mireasma, în locul luminii acum domnește obscuritatea absolută, orbecăi cu mâinile-mi întinse căutand-o din nou!

Moarte, așează-te la taifas cu mine, a sosit clipa ta, astăzi îmi voi ține promisiunea făcută!

Dani Anton

...a căzut cerul în Deltă și e viu...

Vârsta apelor cărunte, rădăcini și sărbătoarea penelor incandescente de cocori și de egrete...
străzile Deltei cu urme de strigoi și depărtarea limbilor intermitente de trecutul cu paiete și cu flori...
umerii goi ai planetei par a-mi lua mie povara anilor de pribegie și o pace se ridică în vârtej de aripi albe, mai presus de
crezul slovei în botezul poeziei...
cât de mică e făptura visului, când își desface pelicanul așteptarea și străbate universul apelor la întâmplare...
cerul își deschide gura și înghite stoluri albe în cirezi negre de gânduri emigrante și confuze...
bate un bătlan în zgura dimineții și pe holuri cu meduze se înghesuie măsura unei bărci medievale...
să vă ia dracu' de muște și de zei, cât e de mică diferența dintre vale și lagună!...
sufletul își șterge ura cu o mână abstractă de călugăr ateist, piele de șarpe și o lună-n altă sferă, un alt fel de-a mă
întoarce, cu regret, în altă eră de căderi, nămol și ape...
în mirosul greu al urii, Dumnezeu nu mai există, și nimic n-o să te scape, liniște, de tinichele și de voci intermitente...
ți se văd, răchită, nurii, și-ți atârnă arătarea vâlului lunii islamic printre nuferi și egrete stacojii...
ești bătrână, neam de baltă, și greoaie precum marea soarelui nostru răsare din Apus...
plete verzi, fata înaltă și un drum negru de ape cu dragoni de fier, de plastic purpuriu...
a căzut cerul în deltă și e viu, adânc, integru, imposibil și fantastic!...

Ioan Pop

"Condeietele"

Erau săraci ai lu Gherase ! Săraci rău! Ridicaseră greu o casă din chirpici... seara se adunau la masa mică... direct pe pământ, tăiau mămăliga cu ața și mâncau o ciorbă verde, de știr.

Iarna... prindeau o bucată de carne, o ureche, un șoric de pe la taiatul porcului...pe la altii. Oho, bucurie mare...erau unșpe guri, că Lenuța nu scapa neam de Gherase când venea "luat" acasă...și deh, mai mereu o vedeai cu burta la gură.

- De fa, Leano, mai oprește a făcătură! ziceau babele când o vedeau .

Lenuța pleca încet capul, strângea sub barbă basmaua si nu raspundea.Trecea grabită pe lângă ele, ferind corpul pirpiriu...

- Ehei, frumoasă fu fomeia asta și bună gospodărie avu săracu tac-su'...O băgă pe mă-sa-n pământ când făcu copil de fată mare. Mai știi, fa cand o găsiră pe Sanda spânzurată în vie? zise țaica Lica, scui pand pe marginea gâldăului.

Plouase seara și acum ieșise lumea pe la poartă, cum e obiceiul prin satele din Oltenia. Ascultam cuminte lângă maica, străbunica-mea... Mă înfioram de multe pe care le auzeam : ca a lu ' Gogu Drinici se îmbată si joacă seara în batatura si doarme afară, sub viță...că bărbatul n-o mai primește in pat...(Ei, zicea tanti Paula, păi n-o are ,ghea, pe Frânca, din capu' satului? Ce sa stea cu bețiva la căpătâi?)

Ma minunam și eu...eram mică și mi se părea ciudată lumea asta ...de vacanță...Maica se uita la mine câteodată...si când muierile mai povesteau "deocheate" se ridica , mă lua de mână si pleca. Eu mă uitam și mai mirată în urmă...să mai prind încă ceva...

- Hai, zicea maica, hai ca nu-i vorbă ce zic ele...hai să ne culcăm, ca mâine mergi cu "condeietele"!

Era primul meu Paște la țară...și așa era obiceiul...Copii mai mari sau mai mici mergeau cu coșurile si strigau la porți " Două ouă condeiete la Măria pe perete ! Ne dati?" Si veneau femeile cu câteva ouă și împărțeau. Ai mari apucau mai multe, amărății mai mici plecau cu un ou , două după o zi de colindat...

Mă trezi maica de dimineață, mă îmbracă si mă dusei la poartă. Erau cateva fete pe care le stiam...Nuti , Ionica, Mirelica si un baiat Ion. În spatele lor , jerpelit, cu capul plecat si un coș amărât , sta Vasilică al lui Gherase...de erau unșpe frati...

- Mă, cu voi vorbesc,să nu dea dracu să vă luati de ea sau să-i furati ouăle, ca vă afurisesc! zise maica

Plecaram toti...eu mai pe urmă, cu ștrampi, rochie și o haină de fâș peste...ei cu picioarele goale , sareau in gâldaie...numai Vasilică al lu' Gherase se ferea, mergea tăcut si cu grijă. Ii luai seama...avea si el camașă albă...si pantaloni suflecați...picioarele...tot goale. Incepurăm să strigăm " Două ouă condeiete la Măria pe perete"...ei tare, eu încet, Vasilică ...si mai incet...Ieseau femeile cu oua mai multe, mai putine, după cum le lăsa sufletul și oborul...ne bucuram mai mult la alea de câță, ca spageai tot cu ele. Încet...se umpleau coșuletele...Ne oprirăm să le numarăm .Al meu avea vreo cînșpe, ai mari...aveau peste 20. Ma uitai la cosul lui Vasilică...avea si el patru ouă...Când ridică ochii din coșulet, îi văzui lacrimile unite in barbă...si o neputință dureroasa in ochi. Luai coșul meu si ma dusei lângă el. I-l intinsei. Nu se miscă deloc. Il lăsai lângă si fugii acasa plângând.

- Maică, eu nu mai duc la "condeiete" ...să nu mă mai trimiți...

Irina Alexandrescu

Și încă mi-e zi...

Încă n-am dat drumul îmbrățișării tale, și deja mi-e dor de ea...
Mă vreau prizonieră, acolo, încă o veșnicie!
Și poate...poate că dincolo de ea, atunci când frunzele mele vor fi pălit deja în toamna ce-mi curtează anii, tot în palmele inimii tale îmi voi odihni vina. Vina de-a nu te fi căutat înainte de-a-mi răsări astru pe cerul sufletului...
N-aș mai fi fost vreodată încarcerată în plumbul norilor.

Îți amintești cum ne-am cunoscut?
Eram atât de săracă!...
Pereții goi, pe care atârname odinioară o singură icoană, urlau de durere și neputință...
Își pierduseră icoana iubirii.
Nici măcar nu-și mai aminteau cine a luat-o de acolo, dar tânjeau după ea...
Știau că mă închinam ei în fiecare dimineață, mulțumind.
N-au știut apoi să-mi mângâie tristețea...
Aveam câteva preșuri în odaie, țesute din neîncredere.
Și pașii mei plângeau de fiecare dată când le atingeam...
Îngenuncheam uneori, căutând pierdută printre lacrimi acea icoană...
Nu le iroseam!
Le strângeam în căușul palmei și apoi le puneam în vaza de pe tâmpla încăperii.
Pusesem acolo flori. Florile singurătății...
Nu aveau cum să se ofilească și oarecum începusem să le îndrăgesc.
Aveam unde așeza lacrimile...

Pereții goi, vaza plină, pașii împleticiți...
O umbră în dreptul ferestrei...
Am tresărit!
Abia zărit, un contur prindea viață dincolo de perdeaua udă...
Coborâți din azurul cerului parcă, doi cercei îmi căutau chipul...
O, nu!
Erau două scânteii albastre, nu cercei!
Până dincolo de acea odaie trecea privirea lor...
Mai ții minte ce mi-au spus cu necuvintele lor?
Zâmbesc...
Nici eu îmi amintesc, dar știu că m-am simțit "ridicol de perfectă".
Apoi, am zărit un întreg.
Coborâse "zeul" în odaia mea...
Adusese cu el lumina și icoana mea.
Erai... tu!
Zeu ridicat la pătratul dorinței mele de evadare...
Și brusc m-am umplut de tine!...
Încă mai stau în brațele tale.
Colorez curcubeie, însăilând ramă icoanei...
Să nu-mi dai drumul! M-aș pierde înainte de apus.

Și încă mi-e zi....

Nicoleta Gordon

Cum să mori de ziua mea?

E specific femeii savuroase ca spiritul ei să emane în mod nemijlocit și direct, în timp ce forma-i defectoasă îl ține prizonier în intelect, pe iubit, pe Satan și pe orice făptură, ce-o animă nevoia să-i guste din gură.

Din entuziasm, se pare, că cei mai cumpliti ticăloși își văd viitorul săpându-i mormântul, acestei femei elegante în lacrima ei cu toporul, ea satură gloata de veșnici leproși, de cărnuri în piei obsedante...

doctrinile ei se exclud și combat, visul de zahăr urcat în bărbat.

În grote, stiliste, aceste femei, perturbă sorgința menirilor fade, le place discret și suav să asiste cum unul din semeni le cade în vraja turbării de a fi consolati de forța acestor hapsâni omoplați din care o rană subtilă începe... și cine e vrednic de biciuri sau milă, când nici viitorul nu poate pricepe nevoia ei de rațiune umbrită..., mai mult și-ar dori să fie iubită și simte apoi tardiv că dispuse de tot acest insolent Univers, unele pier în norduri seduse, iar cele puține se-agață de vers...

Spre voi am venit să fac plecăciune în lacrimi de ceară lăsate la porți... "e imoral să mori" - ar spune, aceste femei dezgropate din morți, copleșite de-nzestrarea imitării de-a tăcea... când își soarbe întristarea până dincolo de ea, secrete sublime devin adevăr, își leagă noblețea cu slove de păr și râd trimfale de cei mântuiți, îi place doar să îi știe sortiți și uitată ca un cântec fuge singură spre munte, unde rimele din pântec, se dilată-n amănunte.

Nasc și mor în paralel, parfumate-ntr-un măcel, admir aceste femei în decor, gata orișicând să urle pentru virgulele lor. Gust sonor al pribegiei pus în textul cosmogonic lunecării în leșin; ați dat glasul poeziei generațiilor ce vin din exilul metafizic a blestemului de-ați scrie toată vraja și destinul pe un ciob de veșnicie.

Dar o să muriți, se pare, mult mai mult decât se moare și mai mult decât ați fost, arborând pe-ndurerare și enigme și un rost.

Prinsă-n sfera judecății celor demne de puțință, nu pretinde-a fi Divină, însă-i prea puțin ființă să mai poată îndura, să se micșoreze spațiul dintre dragoste și ea.

Poezia asta face: are lanțuri, dar desface împietrirea - să invoce gălăgia din morminte...,

și când versul prinde voce, scoate moartea din cuvinte.

Pe-o planetă de furnici, râd de noi puteri astrale, am dat curs chemării tale, iată-ne pe toți aici...

Și-i gătită-i și capela versului muiat în pâine, te vei stinge Mihaela, însă nu vei dispărea...

mai rămâi cu noi și mâine,

"cum să mori de ziua mea"?

Adrian Goia

Spovedania unei repatriate

Prin 1998, întâmplător, treceam pe strada Vlaicu Pârcălab din inima Chișinăului. Lângă un gard de fier se îmbulzea multă lume și, din curiozitate (vărsătorii sunt foarte curioși din fire și moto-ul lor de viață este „a ști”), am vrut să mă informez de ce se îmbulzesc oamenii, se ceartă și strigă să se respecte lista. Așa am aflat că acolo se află Ambasada României în Republica Moldova, iar înghesuiala era pentru a se depune acte de obținere a cetățeniei române.

Sunt un om căruia îi vin în cap mereu idei noi. Uneori constructive, alteori, ce-i drept, cam îndrăznețe. N-am stat mult pe gânduri, mi-am notat ce acte sunt necesare la dosar și am mers acasă. Dar am materializat ideea. În scurt timp, am reușit să mi le adun pe toate.

Singurul lucru care mă îngrijora era că nu putusem depune nici o hârtie pentru fetița mea de nouă ani. Oricât l-am rugat pe tatăl ei care locuia la Voronej, în Federația Rusă, încă din 1993, să-mi trimită acordul care se cerea, n-am reușit să-l înduplec: „Cum, vrei s-o faci cetățeană a unei țări care a luptat în război contra rușilor împreună cu fasciștii?” N-avea rost să-i explic unui om crescut în șovinismul rus și cu mentalitatea unui „homo sovieticus”, că Basarabia a fost, este și va fi în veci pământ românesc și că în țara a cărei cetățenie o vreau redobândită pentru mine și copilul nostru, locuiesc frații noștri români, că mulți verișori ai tatălui meu sunt undeva prin București, fugiți în 1940 și 1944 de teama rusului „roșu”, cum le spunea mama rușilor sovietici comuniști. Sau să-i spun că fascist sau comunist pentru mine este cam același lucru! Nu avea niciun rost...

Abia peste ani mi-a dat dreptate, când a văzut că tot ce am realizat a fost de dragul copilului și că decizia mea a fost una corectă. Iar în privința luptei basarabenilor pentru limba română și pentru independență, mai trebuia să treacă ani, ca să priceapă că și popoarele mici au drepturi egale cu cei ce se socot, pe nedrept, dominatori ai lumii. Dar cel mai mult a făcut să i se lumineze mintea în privința acestor lucruri, faptul că el însuși a fost nevoit să umble ani mulți pentru a-și reabilita părinții și buneii lui, care au fost deportați în Siberia în anii '30 ai secolului trecut, pe motiv că erau culaci, chiaburi. Mama lui a fost deportată din Ucraina, iar tatăl său, din Hakasia. S-au întâlnit în...Siberia. Acolo s-a născut el, în exil, într-o baracă lungă de lemn, în care locuiau 20 de familii. Fiecare familie avea numai câte o cameră. Lunar, părinții lui dădeau „cu subsemnatul”, adică trebuia să se prezinte la administrația locală pentru evidență. Abia după anul 1953, când a murit tiranul Stalin, au avut dreptul să-și construiască propria lor casă...

Iată ce a făcut comunismul cu oamenii! I-a schimbat și i-a mutilat! Chiar și cei care au suferit de pe urma lui au devenit cu totul dezorientați în evenimente, istorie și valori.

Consulul însă m-a asigurat că nu voi avea probleme, este copilul meu și dacă vreodată mă voi stabili cu traiul în România ca cetățean român, vom putea trece foarte ușor peste Prut. N-a fost prea ușor...

După un an, poate și mai puțin, aveam pașaport românesc, eram cetățean român cu domiciliul în Republica Moldova. Bucuria nu era atât de mare. Nu puteam să mă fălesc la rude sau vecini, nici să strig în gura mare, că eu sunt cetățean român. Am fost avertizați că este de dorit să nu fluturăm pașaportul românesc pe la vamă (atunci puteam trece în România doar cu buletinul moldovenesc), spre binele nostru, căci s-ar putea ca, sub un pretext sau altul, să rămânem fără el.

Era lesne de înțeles, deoarece adia iarăși a „comunism” în Republica Moldova. Dacă în 1996, Mircea Snegur pierduse în fața lui Lucinschi la președinție, era clar ca acesta din urmă va netezi cărarea unuia de teapa lui. Și rezultatul se și întrezărea. În 1999, la alegerile locale și parlamentare au câștigat comuniștii, iar în 2000 a venit la putere Voronin cu clica lui. Moldova se întorcea în sfera de influență rusească.

N-am ținut secret față de surorile mele că sunt cetățean român și sora mai mică mi-a urmat exemplul. A obținut și ea cetățenia română, dar se afla în aceeași situație, în legătură cu cei trei copii ai săi. Fostul ei soț, care prin 1995 se înhăitase cu o ușuratică din orașelul nostru, cu soț și copii acasă, tot basarabeancă de-a noastră, se aciuse cu ea prin Moscova. Nici el n-a vrut să audă de „acordul” ca cei trei copii să devină cetățeni români. Nu era născut în Federația Rusă, era un moldovean „mancurt”, îndobitocit, deznaționalizat și rusificat. Sau a făcut-o din indiferență față de soarta copiilor lui, pe care îi abandonase.

Abia când am sosit în România, împreună cu sora mea, în timp, am reușit să rezolvăm problema cetățeniei pentru copiii noștri, fără a mai cerși actele de la cei doi „rătăciți”, foștii noștri soți.

Despre România, noi, cei educați în școala sovietică, până în 1989, când a avut loc podul de flori de la Prut, nu trebuia nici să auzim, dar mite să mai putem trece dincolo.

La orele de curs învățam câte ceva din Eminescu, Creangă și Alecsandri, scriitori moldoveni: „Somnoroase păsărele“, „Amintiri din copilărie” sau pastelurile bardului de la Mircești. Și...cam atât. Nu cumva să descoperim că suntem frați, că avem aceeași istorie, limbă, aceleași tradiții și valori.

Pentru asta, rușii, care au ocupat Basarabia în 1940 și apoi în 1944, s-au străduit cu multă osârdie ani în șir. În primul rând, chiar în 1940, într-o noapte, au schimbat alfabetul, din latin în chirilic. Toți cei care știau ceva carte au devenit analfabeți, un motiv în plus pentru sovietici să invadeze Moldova și să aducă ruși din toate colțurile imperiului, pentru a-i „alfabetiza” pe moldoveni.

Mai mult de un milion de moldoveni au fugit de rușii „roșii”. Cei mai mulți, în România. Au vrut și ai mei s-o facă, dar n-au reușit, căci sovieticii n-au respectat armistițiul de trecere a Prutului în trei zile. După numai 24 de ore, au închis hotarul. Mulți au fost atunci întorși din drum...

Mama ne povestea că în acea zi de 28 iunie 1940, când Basarabia a fost ocupată de ruși, ea se afla la prășit. Ogorul era aproape de calea ferată. A observat că încontinuu treceau trenuri spre Ungheni, către Prut, pline cu soldați și multă muniție. A simțit că ceva se petrece, a lăsat totul baltă și a fugit în sat. Tata a alergat la Primărie, să afle ce se întâmplă. A venit într-un suflet: „Ioană, ce facem, vin rușii! Primarul, dascălul, preotul și alții au și plecat către Ungheni”. Mama s-a înspăimântat: „Ăștia-s cei răi, ăștia-s rușii roșii! ...Poate fugim și noi!?...”.

Dar cum să fugi, când tot al tău este casa, pământul și orășeniile? Cum poți lua cu tine pământul strămoșesc? Ce-i drept, aveau și car cu boi... Au început să-și facă planuri de ducă. Între timp, au aflat că s-au acordat trei zile pentru cei care vor să treacă Prutul. N-au mai apucat...

Așa că eu nu m-am născut în țara noastră, a românilor. M-am născut în URSS...

...Într-un an, un verișor mi-a dăruit o carte, de ziua mea. La început am crezut că este scrisă într-o limbă străină, franceză poate, ca mai apoi, când am încercat să citesc, am constatat bucură că este în limba părinților mei, română, numai că, alte litere, latine. Când i-am spus mamei de „descoperirea” mea, mi-a povestit ce-au făcut rușii cu limba, cu tradițiile noastre de veacuri, cu bisericile, cum au organizat foametea din 1946, cum ne-au colectivizat cu forța și multe alte lucruri triste din istoria Basarabiei noastre.

Trebuie să spun că mama nici până la moarte nu i-a iertat, pentru că niște „boseci”, niște vagabonzi, i-au luat carul cu boi, pământul, plugul de fier, toata avuția, moștenită de la parinți și au băgat-o cu forța în kolhoz. Ne povestea nouă, copiilor, cum ea s-a așezat în fața carului cu boi, când au venit să i-l ia. Bocea în gura mare, ca după mort. Tata a tras-o într-o parte: „Ia seama că pot să ne trimită în Siberia, dacă nu te potolești”...

Și... ce credeți?! S-a găsit un moldovean, potlogăraș de-al nostru, un lingău, care a avut grijă să fie puși pe o listă pentru a fi deportați, dar până la urmă fratele mamei a intervenit pe undeva. Au scăpat ca prin urechile acului. Altfel, m-aș fi născut, dacă nu cumva mureau cu toții de frigul rusesc, pe undeva prin Siberia de gheață...

Cartea aceea, dăruită de verișorul meu, valorează și astăzi mult pentru mine. Mi-a deschis o porțiță către adevăr... Dar cel mai mult a contribuit la acest lucru mama, cu numele românesc de Ioana. Orfană de la numai doi ani, a crescut-o un unchi. N-a urmat școală, prea mulți copii ai unchiului ei erau de dădăcit, prea mare era gospodăria lui și prea mult pământ de muncit. Dar a fost foarte cinstit cu ea. Când s-a măritat, i-a restituit toată averea, moștenită de la părinți. Au învățat-o să iubească munca, să fie cinstită și să agonisească mereu.

Chiar fără carte, mă uimea de unde le știa pe toate. Avea un mod deosebit de a lega lucrurile, de a le analiza și a da verdicte la cele mai încurcate evenimente și fapte.

Părinții mei au fost oameni deosebiți și tare vrednici. Dacă tata se străduia să ne bage în cap că o diplomă de studii ne poate hrăni viața întreagă, mama ne învăța că orice muncă este frumoasă, iar ordinea și curățenia sunt cele mai bune metode de a ține o casă „econom și cu cap”.

...Toate aceste sfaturi mi-au fost mereu de folos pe parcursul întregii mele vieți.

Românismul l-am învățat tot de la mama. Cântecelul vechi românesc, care numai repatriindu-mă în Țară, am aflat că erau din toate zonele României, le-am auzit pentru prima oară cântate de ea, cu vocea ei cam răgușită, dar cu o interpretare corectă, melodiosă, aducătoare de alte meleaguri, lumi și vremuri.

În copilărie, eram încântați să stăm cu toții la gura sobei, mama învățând fusul, noi scărmanând lână, s-o ascultăm povestind despre regele Ferdinand, regina Maria, mareșalul Antonescu, care, glumea ea, semăna mult cu tata. Toate aceste lucruri auzite din gura ei, mi se păreau că vin dintr-o altă dimensiune.

De aceea, când mi s-a ivit o posibilitate de a-mi redobândi cetățenia română, nu m-am îndoit nici un moment că acest lucru mi-ar fi benefic. Curioasă de a ști totul despre România, voiam nespuse de mult să devin cetățean al țării mamei mele. Numai că modul de redobândire a cetățeniei române mi s-a părut injust pentru noi, basarabeni. Nu este corect ca românii basarabeni, părinții și bunicii noștri, ca și noi, descendenții lor, care, fără voia și consimțământul nostru, ne-am pierdut cetățenia română, să trecem prin atâtea greutăți, să strângem inutil atâtea documente și să pierdem timp. Mai ales după 2003, când guvernul Năstase a modificat legea cetățeniei române în așa fel, încât basarabeni au fost catalogați ca „străini”.

În ultimii ani, se pare că lucrurile s-au mai schimbat.

Procedurile s-au simplificat. Dar mult mai corect, după părerea mea, ar fi ca basarabenilor, ai căror strămoși și-au pierdut dreptul de a fi români după ocuparea Basarabiei în 1940 de către URSS, să li se restituie, automat, cetățenia română.

Era în vara anului 2000. Am venit la Iași, în... cercetare. Îmi venise... o altă idee. Dar nu era numai o idee. Era mai mult o necesitate.

După cum decurgeau evenimentele în Republica Moldova, trebuia să iau o hotărâre pentru viitorul meu și al fetei mele. Odată cu venirea la putere a comuniștilor, județele s-au desființat, în consecință, toți funcționarii Inspectoratului școlar au fost disponibilizați. Era destul de clar că vor fi numiți în posturi, în reînviatele raioane, numai cei care împărtășeau doctrina noilor urcați la putere, doctrina comuniștilor.

Am hotărât să vin la Iași. Să văd cum pot să trec definitiv Prutul, să mă repatriez în România. Destul de dificil! Încă nu eram ferm convinsă că voi realiza acest lucru...

Mai fusesem în Iași prin 1995, cu o echipă de profesori ai școlii din Lozova, într-un schimb de experiență, având misiunea să aduc un autobuz plin cu cărți, donație românească pentru școlile din raionul nostru. Nici prin cap să-mi treacă că peste câțiva ani voi reveni aici, însă cu un alt scop.

De la gară am luat-o pe jos. Abia atunci am descoperit cu adevărat cât este de frumos „dulcele târg al Ieșului”. Prima mea oprire a fost la biblioteca județeană „Gh.Asachi”. Am cerut audiență la director, care a stat mult de vorbă cu mine despre situația politică din Moldova noastră. Discuția s-a finalizat cu o cerere din partea mea de a primi un loc de muncă. Abia mai târziu am înțeles că nu aveam nici o șansă, ci pur și simplu, omul s-a purtat frumos cu mine, ca oaspete de peste celălalt mal al Prutului.

Pașii m-au dus apoi, în centru, la Inspectoratul școlar, unde, întâmplător, ochii mi-au căzut pe un anunț: copiii de peste Prut, din Basarabia, ai căror părinți au cetățenie română, pot fi înscriși în școlile ieșene fără examen de admitere și fără taxă de școlarizare. Cu inima bătând, am intrat în audiență. Oferta era foarte „proaspătă”, protocolul încă nu era trimis la Ministerul Educației din Republica Moldova, urma ca acest lucru să fie făcut în zilele imediat următoare. Era sfârșit de iulie, examenele de admitere în gimnazii se terminaseră. La Inspectoratul școlar Iași m-au sfătuit să merg personal din liceu în liceu, să caut locuri disponibile; toți directorii erau înștiințați de acest ordin și erau obligați să-l pună în aplicare.

După ce m-am deplasat la câteva școli de prestigiu și am aflat că nu mai aveau locuri, m-am întors la inspectorat, să cer o soluție. Așteptându-mi rândul să intru, am cunoscut o doamnă, care mi-a spus că la Colegiul Tehnic din Copou se înființează, din acest an, o clasă de-a V-a, din dorința de a-și forma viitorii liceeni. Exact ceea ce-mi trebuia mie.

Așa că m-am dus în Copou. Încercasem, tot pe-acolo, la liceul „C.Negruzzi,” fără succes însă, acolo unde peste opt ani fetița mea avea să dea bacalaureatul.

Eram disperată să găsesc un loc. Mă înarmasem cu multe acte și dovezi că fiica mea este o elevă bună. De fapt, purtam mereu cu mine o copie dintr-un înscris din Cartea de oaspeți a bibliotecii județului Chișinău, pe care o redau aici: „Colectivului Bibliotecii Mihail Sadoveanu din Strășeni, cele mai bune urări de succes și felicitări pentru tot ceea ce fac pe tărâmul cărții și al culturii, cu ocazia unei vizite duminicale, când am cunoscut bucuria de a fi împreună, pe planeta Eminescu, cu VICTORIA, Stela și Petrică.

Cu gândurile cele mai bune, Victor Bârsan, ambasador al României în Republica Moldova. 3 iunie, 2000“.

L-am dat să-l citească și doamnei directoare a Colegiului din Copou, Magda Dumitrescu. Am mai scos din geantă și bucăți tăiate din ziare, în care fiica mea era menționată drept câștigătoare a mai multor concursuri de poezie, în principal concursul republican „Eminesciana”, ce se derula anual în pădurea de la Condița, de lângă Strășeni.

La o astfel de competiție l-am și cunoscut pe domnul ambasador Bârsan, care, la plecare, pe când noi așteptam autobuzul, s-a apropiat și a felicitat-o pe fetița mea pentru măiestria de a recita din Eminescu și chiar a poftit-o într-o vizită la ambasadă.

N-am ratat ocazia, am răspuns invitației...

Domnul ambasador i-a oferit fetei mele mai multe cărți și câteva casete, printre care una conținând cântecul „Iașul meu drag “. A presimțit oare, că o să ne stabilim așa de curând în acest oraș românesc?

Nu după mult timp, ambasada română a organizat la biblioteca noastră județeană o întâlnire cu câștigătorii, pentru o emisiune la TV România. Împreună cu sora mea (Stela din acel înscris este fetița ei, de aceeași vârstă cu Victoria mea), am „organizat” și noi... un teanc mare de plăcinte moldovenești cu brânză, mărar și ceapă verde.

De atunci, de câte ori îl văd pe Mihai Rădulescu la TVR1, prezentând știrile, îmi amintesc cât de mult i-au plăcut și lui plăcintele noastre de casă și vinul roșu, fiind și el prezent la acea vizită duminicală, împreună cu ambasadorul. Emisiunea s-a transmis pe post exact în preajma venirii mele în Iași.

...Toate acestea i le-am spus dintr-o răsufare directoarei, cu lux de amănunte.

Zâmbind, m-a pus să scriu o cerere.

Am ieșit bucuroasă din școală. Mergeam în jos, pe lângă parcul Copou, dar am făcut repede cale întoarsă, căci îmi venise în cap o... altă idee. S-o înscriu și pe nepoata mea.

Nu știam dacă vom reuși nici noi, dar ce voia soră-mea, nici atât. Numai că dacă n-o înscriam și pe Stela, eram convinsă că mama ei mă va „omorî”...

Așa că m-am întors acasă, în Moldova, cu multe vești bune și planuri mari de viitor, cu toate că nu-mi imaginam cum le vom înfăptui.

Spre bucuria mea, sora a fost entuziasmată.

Dar pentru noi greul abia acum începea. La ministerul de resort din Chișinău se prefăceau că nu știu nimic de protocol. Relațiile cu România se înrăutățeau tot mai mult, comuniștii, recent cocoțați la putere, își arătau colții. Ne purtau pe drumuri. Veniți mâine, veniți poimâine, iar timpul trecea. Am fost nevoită să apelez la verișorul meu, lector la Universitatea pedagogică „Ion Creangă”, ca, prin niște relații ale lui, să ni se elibereze, în cele din urmă, acordul Ministerului și, pe baza lui, toate celelalte documente școlare.

Ne-am încadrat în timp. Către începutul noului an școlar, eram instalați la Iași.

Fetelor le plăcea mult orașul și școala. Dar ca să le lăsam în căminul școlii, unde erau elevi mari, nu ne era la îndemână.

Așa că soră-mea a renunțat la serviciu. Băiatul ei de 16 ani, a rămas să stea cu mine, casa a închiriat-o. Un alt fiu era liceean în Buziaș, județul Timiș.

Ea a plecat să stea cu fetele noastre în Iași, să le poarte de grijă. Eu am mai rămas în Basarabia. Eram implicată, ca director, într-un proiect Soros, care expira în vara următoare. Nu puteam să-l abandonez... În afară de aceasta, mai aveam „misiunea” de a vinde apartamentele noastre, dar și să pregătesc repatrierea, care implica multă umblătură. Voiam să trecem Prutul cu toate cele agonișite de-o viață. Era mult de lucru. Numai că, deși aveam cetățenia română, încă nu aveam acte românești, așa că am luat-o iarăși de la capăt, cu dosare pentru certificate de naștere și buletine românești, iar pentru toți copiii noștri, alte noi documente necesare obținerii cetățeniei...

Vorbele spuse de consulul român de la Chișinău, că nu voi avea probleme, nu s-au adevărit... Abia peste doi ani, când fata mea ajunsese în clasa VII-a, am obținut actele românești necesare și ea a putut să primească alocație, să beneficieze de medicamente gratuite și de alte drepturi.

Tatăl ei, în scrisori, mă eticheta „nebună de legat” și „bolnavă psihic”, dacă eu am privat copilul de casă și l-am trecut în „altă țară”... Sub pretext că România nu are nici un fel de acord cu Federația Rusă, nu trimitea decât foarte rar mici sume de bani, pe care le mai primeam câteodată, ca pensie alimentară.

Era greu. Până nu aveam buletine permanente, nu putem să trecem Prutul cu „averile” noastre și fără scutire de taxă vamală. Era greu și cu banii de chirie. Eu mă îmbolnăvisem, copleșită de atâtea griji, nu mai puteam să vin prea des la Iași, să mai aduc bani și de-ale gurii.

A fost un moment când am mers la directoare și i-am spus că va trebui să luam fetele de la școală ca să ne întoarcem înapoi, în Basarabia. Atunci ea mi-a propus ca fetele împreună cu sora mea, să locuiască în căminul școlii. N-o să uit niciodată cât a făcut această femeie pentru noi! Mai rar așa o atitudine înțelegătoare și binevoitoare față de basarabeni. După vreo trei ani, când a ieșit la pensie, a fost înlocuită de o alta, care ne-a făcut multe zile fripte. Încetul cu încetul, deși cu greu, lucrurile se așezau totuși pe făgașul lor normal.

Ne-am vândut apartamentele. Cam prost prețul, tocmai căzuse piața imobiliară până la absurd. Sora-mea și-a permis să-și ia un apartament bunișor la marginea Iașului. Eu însă am dat-o-n bară, căci până s-a vândut apartamentul meu de la etajul 6 al unui bloc fără apă caldă și gaze, prețurile în România au crescut brusc. Pentru o garsonieră bună nu-mi ajungeau bani, iar în căminele, așa zise de „famiști”, cu locatari dubioși și cu multă mizerie, nu voiam să cumpăr o prăpădită de cameră.

Așa se face că atunci când soră-mea s-a mutat în casa proprie, eu i-am luat locul în căminul școlii... Tot datorită doamnei directoare, căci ea le adora pe copilele noastre. Vica mea și verișoara ei, Stela, deveniseră mândria școlii, obținând numai note bune și multe premii la olimpiadele școlare. Directoarea n-ar fi vrut să piardă asemenea eleve. ...Tirul plin de mobilă și cu alte lucruri de-ale noastre avea să treacă Prutul abia la sfârșitul lui decembrie 2001.

Vameșii români s-au legat de faptul că tirul nu era sigilat și ne-au ținut aproape o zi la graniță.

Nu voiau să ne elibereze documentele de trecere, deși aveam scutire de taxă vamală, ca repatriați.

Eram înghețați, uzi la picioare, căci era un ger umed cu zăpadă topită. Nu voiam să le dăm mită. Mai ales eu, cu principiile mele de dreptate și ordine, până când soră-mea a spus s-o mai slăbesc cu filosofiele mele; a mers și „a uns” pe unde trebuia cu niște dolari, câteva sticle cu vin de-al nostru, după care se omorau vameșii, niște cutii cu bomboane. Pe loc, tirul nu mai trebuia să fie sigilat!

Am trecut...

Spre seară eram în curtea școlii unde locuiam. Mi-am scos lucrurile, iar ale surorii mele au mai stat o noapte în tir... Eram foarte obosiți, călătorisem cu peripeții nu numai la vamă. Mersesem în timpul nopții, pentru ca șoseaua să fie mai liberă. Carosabilul era umed. Fulguia. Drumul era tot mai periculos. La curbele dificile din apropierea Corneștilor spuneam rugăciuni. Mai apoi, tirul se împotmolise și a fost nevoie, pe la orele 4 dimineața, să apelam la niște săteni care au adus lopeți, nisip și hârlețe. Bine că era cu noi și fiul mai mare al soră-mii, care l-a ajutat pe șofer să se descurce. Bietul șofer plănuse să se întoarcă în aceeași seară în Moldova. Mort de oboseală, n-a mai făcut-o. Lucrurile au ajuns în Dancu, unde locuia sora mea, abia a doua zi.

Dar am fost răsplătiți pentru toate aceste chinuri! Dacă până atunci, timp de un an, am dormit în paturi stricate de cămin școlar, acum ne odihneam pe divanul nostru, între lucrurile noastre dragi, agonisite de-o viață. Părea că ne-am mutat, pur și simplu, casa, deși le înghesuisem pe toate într-o cameră și pe un coridor mic, iar pe cele ce nu încăpuseră, în magazia școlii.

...Au trecut peste Prut și cărțile din biblioteca noastră. Cu greu, cu acordul Ministerului Culturii din Republica Moldova, cu listă șampilată și avizată. Dar acuma erau lângă noi toate cărțile dragi sufletului, cu autografele pentru fiica mea de la mulți scriitori și de la alte personalități basarabene, în preajma cărora am fost cu diferite ocazii: „Pentru domnița Victorița, cu toată dragostea mea pentru cea mai frumoasă vârstă COPILĂRIA, pe care să n-o uite niciodată!” (Claudia Partole, 12.04.2000);

„Pentru fetița cu ochi negri Victoria Coleaghin” (Lidia Hlib, 30.08.1997);

„Victorița, sa creasca mare și ascultătoare. Îi dorește nenea Titus Știrbu. Cu sărbătoarea Poezia lui M.Eminescu “ (28.06.98)”;

„Victoriței, urări de bine, sănătate, să ajungă departe, ajutată de carte...” (28.06.98. Ion Ciobanu)...

Și încă multe, multe altele...

Aș fi vrut ca fiica mea să nu simtă mutarea de la baștină, să se afle între tot ce-i era drag și scump, între lucrurile și amintirile ei.

Anul Nou 2002 a fost unul mult mai vesel. L-am sărbătorit cu bunătăți gătite în blidele noastre, lucru care ne-a dat un sentiment de bucurie. Simțeam că am venit acasă, în limba duioasă, de dor, a mamei noastre.

Griji mai aveam, dar speram că, în curând, le vom depăși.

Predomina problema locativă. Eu aveam o rezoluție a primarului de Iași de atunci, domnul C. Simirad, prin care îi sugera directoarei să mă mențină cu fiica mea în căminul școlii, până când îmi rezolv situația. Trebuie să spun că în cămin locuiau și profesori. Unii cârteau împotriva noastră, deși eu fusesem de la bun început angajată ca pedagog. Din salariul minim primit, mi se opreau toate cheltuielile de întreținere.

Timpul trecea. Până când, absolut întâmplător, am aflat că la Primărie exista o listă de obținere a unei locuințe cu chirie pentru persoanele repatriate. Mi-am depus dosarul. Abia peste un an am obținut o hotărâre a Consiliului local Iași, conform căreia am fost trecută pe un tabel special. Urma să mi se repartizeze o locuință socială cât mai curând. Așteptam...

Este mult de povestit ca să aflați cum, cât timp, câte demersuri, memorii, audiențe la autoritățile locale, senatori și deputați am făcut... Dar nu se merită, ar fi prea plictisitor și neplăcut.

Între timp, viața își continua cursul. Eram pedagog în căminul școlii unde locuiam și colaborator voluntar la revista „Spune”, a unui englez. Mă apucasem să-i alcătuiesc un catalog tematic al tuturor articolelor din revistă. Pe atunci, calculatoarele nu înlocuiseră peste tot cataloagele de bibliotecă. Drept răsplată, când el a organizat o excursie la mănăstirile Moldovei, ne-a invitat și pe noi. Așa am început să cunosc România, nu numai din cărți sau din spusele mamei. Am rămas profund impresionată de toate cele văzute, frumuseți naturale de neimaginat, vestigii ale trecutului glorios al neamului nostru românesc, obiceiurile atât de asemănătoare cu cele de dincolo de Prut. Cred că această încântare i s-a transmis și fetei mele, dacă la examenul de capacitate ea a fost singura din clasă care și-a ales să dea examen la istoria României.

În revista „Spune” din 2002, a apărut articolul „O familie de români”. Despre noi, o familie de basarabeni repatriați, despre greutățile pe care le înfruntam și despre planurile noastre de viitor. Printre altele, autorul, jurnalistul local, Mihail

Albișteanu, menționa despre mine: „A lucrat inspector de cadre la Direcția de învățământ, a fost metodist coordonator pentru asigurare didactică mulți ani la rând. Este o luptătoare pentru românism. A condus cenaclul „Cuvânt artistic” din orașul Strășeni, a fost președinte executiv al Ligii Democrat Creștine a Femeilor din același oraș, precum și consilier județean și local în două mandate. A obținut în 1999 fonduri de la Fundația „Soros” pentru implementarea unui proiect privind asistența juridică gratuită a persoanelor cu handicap. La repatriere a întâmpinat multe greutăți din ambele părți ale Prutului și, spre surprinderea ei, a constatat cu stupeoare că mulți români nu vor să audă de basarabeni. Cu toate acestea nu regretă pasul și-și dorește ca fiica ei să aibă un destin decent în Țară”.

Iar despre fiica mea: „Se simte în România ca acasă. La început, colegii îi spuneau pe nedrept Rusoaica, dar acum a trecut. Pasiunea ei este poezia lui Eminescu, îi place să recite și de multe ori a făcut-o la TV Moldova, la Chișinău, dar și în România, la Radio Iași”.

...Activitatea cu copiii îmi plăcea, dar, deoarece în cămin erau și elevi mai mari, de la școala profesională, uneori aveau probleme cu unii dintre ei și nu mai suportam...

Fata îmi spunea deseori: „Mamă, ce-ai fost și ce-ai ajuns?!”. Pentru ea era ceva nefiresc, de mirare, că eu, care lucrasem o viață la inspectoratul școlar, acum să fiu pedagog într-un cămin, mai bine spus, supraveghetoria unor elevi. Locuind împreună cu ei, eram non-stop la „locul de muncă”.

Pe mine acest lucru nu mă deranja. Mai mult mă măcina faptul că directoarea noastră „cea bună” ieșise la pensie, iar cea nouă mă chema des la ea în birou, să-mi spună că va trebui să părăsesc căminul cât mai degrabă, apoi m-a anunțat că urmează ca localul să intre în reparație capitală.

Gândul că trebuie să mă mut cu chirie pe undeva, mă omora, căci banii aveau să-mi ajungă cel mult pentru un an.

Eram membră a asociației „Pro Basarabia și Bucovina” Iași, îmi făcusem multe cunoștințe și câteva prietene. Unele dintre ele mă sfătuiau să încerc cu unele atenții, de fapt - „mită”, pentru rezolvarea situației mele. Ba chiar se ofereau să mă prezinte cui trebuie. Cum nu mă pricepeam la așa ceva și detest metoda, am refuzat. Am preferat să merg pe calea legală.

...Primirea adresei de la Primărie, prin care eram înștiințată că mi s-a repartizat un apartament, m-a înnebunit de bucurie. Pe o ploaie torențială, am luat un taxi și împreună cu fiica mea, am căutat, fericite, adresa indicată. Când am ajuns totuși unde trebuia, nu-mi venea să-mi cred ochilor! Pe strada respectivă se înălța un bloc nou, modern, construit prin ANL! Era peste așteptari!

Încă vreo trei luni, poate mai mult, au durat toate procedurile: aprobarea în Consiliul local, redactarea tuturor documentelor, semnarea proceselor verbale. Sau a durat așa de mult pentru că era vacanța de vară și funcționarii Primăriei erau în concedii? Nu știu...

Mi s-au părut extrem de lungi acele luni. Căminul intrase, într-adevăr, în reparație, i se luase acoperișul și o ploaie puternică ne-a inundat camera. Strângeam apa cu ligheane și găleți, până m-am gândit să urc un etaj mai sus, unde nu locuia nimeni și să îndrept apa în altă direcție, făcând mici șanțuri din nisip și ciment. Ghinion sau nu, perioada aceea a fost foarte ploioasă, dar deja aveam o metodă de a ne proteja, am pus folie de polietilen pe mobilă, iar la etajul de sus aveam toate pregătite în caz de nevoie, fie zi sau noapte. Nevoia te învață... În toamnă, fiica mea trecuse la liceul „C.Negruzzi”, unul dintre cele mai bune licee din Iași. Era în clasa a IX-a. A intrat pe baza mediilor foarte ridicate de la examenul de capacitate.

Aproape patru ani locuisem într-un cămin de elevi...

Era 7 octombrie, anul 2004, când am intrat în noul apartament. Am pus o iconiță pe pervazul unei ferestre și am căzut în genunchi în fața ei, plângând... Abia atunci am simțit că le-am aranjat pe toate și că viața noastră va fi mai bună. Niciodată nu fusesem în situația de a nu avea un acoperiș propriu deasupra capului, motiv pentru care am suportat anii de cămin atât de greu.

Era o mare bucurie și pentru fetița mea, să nu mai meargă la duș împreună cu elevii școlii, să nu audă mereu gălăgie pe holuri, să putem să ne aranjăm lucrurile cum ne-o dorim, fără a mai fi înghesuite pe nu știu unde. Chiar dacă plăteam o chirie la primărie, situația nu se putea nici pe departe compara cu cea precedentă.

Poate că vă întrebați cum mă descurcam financiar? Între timp, s-a rezolvat și dosarul meu de la Casa Națională de Pensii și alte Asigurări Sociale București, departamentul relații internaționale. Dacă în Republica Moldova eram în grad doi de invaliditate și aveam totodată dreptul să muncesc, în România, la început, nu mi s-au recunoscut aceste drepturi. Am fost pusă în situația să fac noi investigații, să mă internez de câteva ori în Centrul de pneumologie din Iași, să trimit dosarul cu investigații la București și să aștept aproape un an. Decizia a fost aceeași, cu deosebirea că în România nu mai aveam dreptul să mă încadrez în câmpul muncii.

Așa că resursele noastre financiare erau...pensia mea de invaliditate. Am încercat și la Iași un proiect de finanțare, sprijinită de asociația de pensionari „Solidaritatea”, pentru a obține un grant de undeva.

Voiam să am o ocupație, totodată să-mi redresez și situația bănească precară. L-am trimis către niște fonduri de investiții, dar n-am primit niciun răspuns. Fiind nemijlocit legat de situația basarabenilor repatriați, mai ales a familiilor monoparentale, respectivul proiect nu interesa, pesemne, pe nimeni...

Economiile puține pe care le mai aveam le-am folosit la amenajarea apartamentului. M-a ajutat mult ce-am deprins de la părinți. Cu bani puțini se pot face lucruri multe, dacă ai priceperea și îndemânarea să-i drămuiești. Nu am dus lipsă de prea multe, deoarece ne întindeam cât ne ținea plapuma.

În numai câteva zile, toate lucrurile, începând cu mobila, au fost aranjate cum nu se mai poate mai bine și mai frumos. Crăciunul și Anul Nou 2005 le-am petrecut în casă nouă, cu prieteni din România și oaspeți din Republica Moldova.

Eram acum singure la Iași, căci în 2003 sora mea se mutase în Lugoj, mai aproape de fiul ei mai mare, care se stabilise în Timișoara.

Nu este chiar bun obiceiul să tot alergi după... unde se mută copiii tăi. În prezent, același nepot al meu s-a stabilit în America. Adesea o tachinez pe soră-mea: „Nu pleci după el și acolo!”

Eu însă n-am vrut să mă stabilesc departe de hotarul cu Republica Moldova. Mi-am dorit să pot merge mai ușor de Acasă Acasă, cât mai des. La baștină, la mormântul părinților, la rude, la prieteni.

Prutul încă desparte frați, cu toate că în 2009, odată cu luarea puterii de către o coaliție de centru-dreapta, Alianța pentru Integrare Europeană /AIE/, formată din partide proeuropene, a fost ridicată sârma ghimpată rușinoasă de pe râul ce plânge între noi, românii, Prutul.

Prutul - o apă care desparte și unește!

Să sperăm că nu mai este mult până la UNIREA firească a celor DOUĂ ȚĂRI ROMÂNEȘTI! Iată așa ne-am așezat pentru totdeauna, eu și fiica mea, în Patria - Mamă. În pofida tuturor greutăților, am reușit! Poate ar mai fi multe de spus... Aici am înșirat mai mult fapte, dar ce a simțit și a „durut” sufletul meu, în toți acești ani, vă las să intuiți...

(fragment din cartea „Destin de femeie”)

Nina Gonța

Tinere talente

În miros de sânge aprins

Trec fiori prin umbra palmei cu o temere-n amprente
De-ți voi mai rosti în șoaptă cât de sfântă poți să fii
Iar amurgul dimineții nu-mi va mai atinge ochii
Cu chipu-ți prea mult angelic, plin de vremi incandescente.

Ai secat fluvii cu lacrimi, plâns-ai chiar și Dunărea
Dar ți-au fost alături sfinții și-au vărsat durerea ta
Într-un colț de Mare Neagră unde-n veci ea va uita
Suferința de-odinioară, ce tăcut te urmărea.

Au visat că nemurirea se ascunde-n TU și EU
Frunzele-n plină cădere, lângă-un lac, într-o pădure,
Coapsele-ți, lumina Lunii... stele ce vin să conjure
Îngerii cântând la harpe, draci spărgând un minereu...

O să-ți las o amintire ce-i va fi pedeapsă vieții
În miros de sânge-aprins să adulmec cum exiști
Liniștea din trandafirii-ți e doar setea celor triști
Când îmi uit singurătatea și mă las în pragul ceții...

David Cristian Gordon

Tenebre

Toți găsesc în biserică un idol,
Însă acesta este doar un capitol.
Un capitol ce se va termina,
Iar haosul... loc va avea.

Când îți e crucea mai grea,
Nimeni nu te acceptă,
nimeni nu te vrea,
Iar când îți este ușoară
Lumea stă cu tine,
cu tine se-nconjoară.

Nostalgia, prietenia,
Imperfecțiunea, rațiunea...
De când nu te mai trezești,
cu ele din somn?
De când ai demoni,
pe care îi numești "om"?

Suflet negru, ochi de gheață,
Tot ce-i bun parcă-i în ceață,
Tot ce gândești, tot ce vorbești
Tot ce minți, tot ce simți,
Nimanui nu-i va păsa,
Pentru ei nu vei fi... cineva.

Nu știm să citim al vieții ceas,
Doar să ascultăm al iadului glas.
Urme de noroi pe demnitate,
Cu care vom sta o eternitate.

Eternitatea vieții veșnice,
Sângele se topește,
Se scurge pe sfeșnice,
În adrenalină se-adâncește.

Voci adevărate în spate,
Cu toții par de sticlă,
Deși nu vei vedea în ei,
Niciun suflet, nicio țintă.

Kozseni Nicola Karolina

Oameni celebri

Elisa Leonida Zamfirescu
1887-1973

Femeia care a șocat mediul academic.

Povestea fabuloasei Elisa Leonida Zamfirescu, românce ajunsă primul inginer din lume

Într-o epocă în care femeia era sfătuită de stea la cratiță, să se ocupe de educația copiilor și să apară în public doar la biserică, o româncă ambițioasă, care nu s-a lăsat pradă prejudecăților, uimea lumea academică. Elisa Leonida Zamfirescu este prima femeie inginer din lume. Prima femeie inginer din lume a fost o româncă: Elisa Leonida Zamfirescu fiica unor intelectuali din Galați. Elisa Zamfirescu a ales o carieră într-un domeniu rezervat exclusiv bărbaților, lucru care i-a adus antipatie, dar care a încurajat-o și mai mult să demonstreze că este o profesionistă. Respinsă, din cauza prejudecăților, de conducerea Școlii de Poduri și Șosele din București, s-a înscris, începând cu 1909, la Academia Regală Tehnică din Berlin, Charlottenburg, pe care a absolvit-o în 1912, devenind prima femeie inginer din Europa.

Ulterior, s-a dovedit că, de fapt, este prima femeie din lume cu licență de inginer. Cariera spectaculoasă a gălățencei a fost o dovadă în plus că inteligența femeii nu trebuie pusă doar în slujba bucătăriei, iar reușitele sale profesionale au înscris-o, fără tăgadă, în galeria celor mai de seamă intelectuali. Un ideal pe care l-a atins Elisa Leonida Zamfirescu (n. 10 noiembrie 1887 - d. 25 noiembrie 1973), sora inginerului Dimitrie Leonida, a condus timp de 42 de ani laboratoarele Institutului Geologic al României. Tatăl sau, Anastase Leonida, a fost ofițer de carieră, iar mama, Matilda Gill, era fiica unui inginer de origine franceză, căsătorit cu o româncă din Reghin.

A făcut parte dintr-o familie numeroasă, având 11 frați, dintre care cei ajunși la maturitate și-au afirmat personalitatea: astfel Dimitrie Leonida a devenit inginer energetician, o ilustră figură a tehnicii românești, un frate a devenit sculptor, unul general, trei surori profesoare. A făcut școala primară la Galați și liceul la Școala Centrală din București. Încă din liceu și-a format un ideal din a deveni inginer chimist, pe care l-a urmărit cu perseverență până la realizare. A absolvit liceul la Școala Centrală de Fete din București, obținând și un bacalaureat la secția reală de la Liceul „Mihai Viteazul”.

Prima studentă de la Berlin, a fost refuzată fără niciun drept de apel la Școala de Poduri și Șosele, care mai târziu a devenit Școala Politehnică din București, însă acest lucru nu a descurajat-o. Înfruntând toate piedicile, a plecat la Berlin în anul 1909 și s-a înscris la Academia regală tehnică din Berlin, la școala de tradiție de la Charlottenburg, devenind prima studenta a acestui așezământ. Dar și la Berlin a avut de înfruntat prejudecățile și piedicile colegilor și ale profesorilor, așa cum reiese din amintirile sale publicate în revista „Viata studentescă”, din 8 martie 1960, din care cităm: „În Politehnică, o studentă?. Cine a mai auzit așa ceva? Unii profesori au îngăimat năucii, proteste.

Rectorul s-a simțit obligat să atragă ferm atenția noii studente ca nu cumva să dea prilej de nemulțumire, ea fiind... „un caz aparte”. A trecut cu succes examenul final. Ziarul Minerva din 1912 publică într-una din edițiile sale o știre care a făcut înconjurul României, un articol senzațional privind absolvirea Facultății din Berlin: „Prima româncă inginer”: Cine a spus că femeia nu este capabilă de muncă intensă și serioasă s-a înșelat desigur. O compatriotă a noastră, d-ra Elisa Leonida, în loc să studieze Literele sau Medicina, sau mai rău, Dreptul, a studiat ingineria la Charlottenburg.

În inginerie, viitorul femeilor e mare, d-ra Elisa Leonida a trecut cu deosebit succes examenul final, obținând diploma de inginer. Dânsa este prima femeie inginer din țara noastră și din Germania. Transmitem felicitările noastre tinerei inginer și sperăm ca exemplul domniei Sale să fie urmat și de alte femei din țara noastră, care astăzi se îngrămădesc la Facultatea de Litere, sporind proletariatul licențiatilor în litere, candidate în viață la posturi de copiste sau, mai rău, dactilografe.”

Carieră excepțională.

După întoarcerea în România, a fost angajată ca asistent la Institutul Geologic. Participă la război ca membră a Crucii Roșii, ajutând și conducând mai multe spitale de campanie, fapt pentru care a fost decorată. În 1918 s-a căsătorit, pe front, în localitatea Ghidiceni, cu chimistul Constantin Zamfirescu, fratele scriitorului Duiliu Zamfirescu, notează Enciclopedia României. După război, Elisa și-a reluat activitatea la Institut, conducând mai multe laboratoare de analize geologice. Aici s-a preocupat de analiza apei potabile, a diverselor minerale, petrol, gaze, cărbuni, bituminide solide, roci de construcție și de prepararea minereurilor, semnând 85.000 buletine de analize, ale căror rezultate au fost publicate în seria „Studii economice”, editată de Institutul Geologic.

A participat la importante studii de teren, privind în special identificarea și analiza unor noi resurse de cărbune, de sisturi bituminoase, de gaze naturale, crom, bauxită sau cupru, cărora le-a consacrat și monografiile:

Contribuțiuni la studiul bauxitelor din România (1931) și

Studiul chimic al cromitelor din Munții Orșovei (1939).

A predat în București Tot ea a pus în evidență calitățile bentonitei în filtrarea vinului.

În paralel a activat și ca profesoară de fizică și chimie la Școala de Fete „Pitar Moș” sau la Școala de Electricieni și Mecanici, condusă de fratele ei Dimitrie, din București.

A profesat până la 1 mai 1963 când a ieșit la pensie, la vârsta de 75 de ani.

A fost prima femeie membră A.G.I.R. și membră a Asociației Internaționale a Femeilor Universitare;

Din 1993 o stradă din sectorul 1 bucureștean îi poartă numele.

A încetat din viață la 25 noiembrie 1973, la vârsta de 85 de ani.

Ionela Stănilă

Arte plastică

Dumitru Sandu

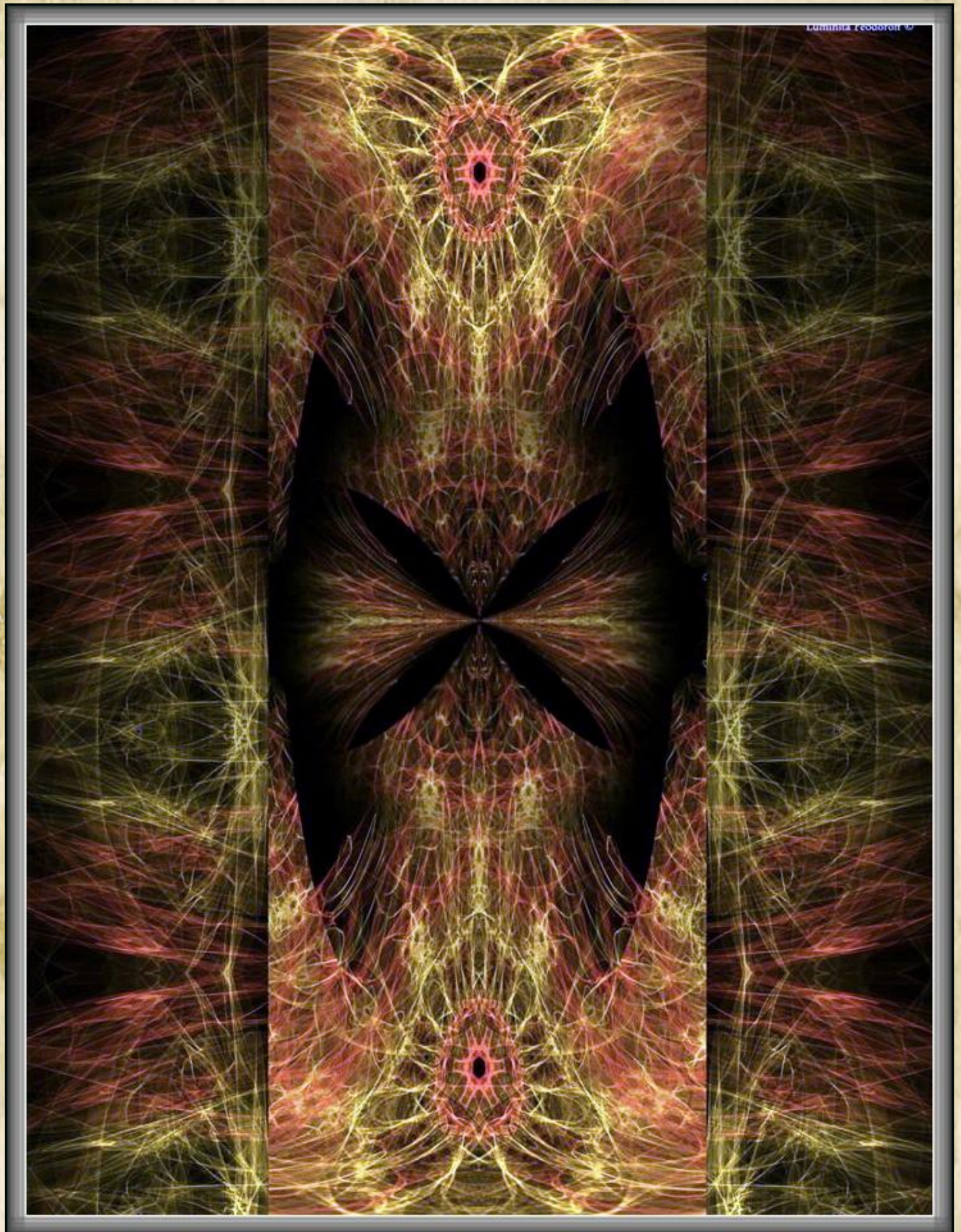
Doina Fuiorea

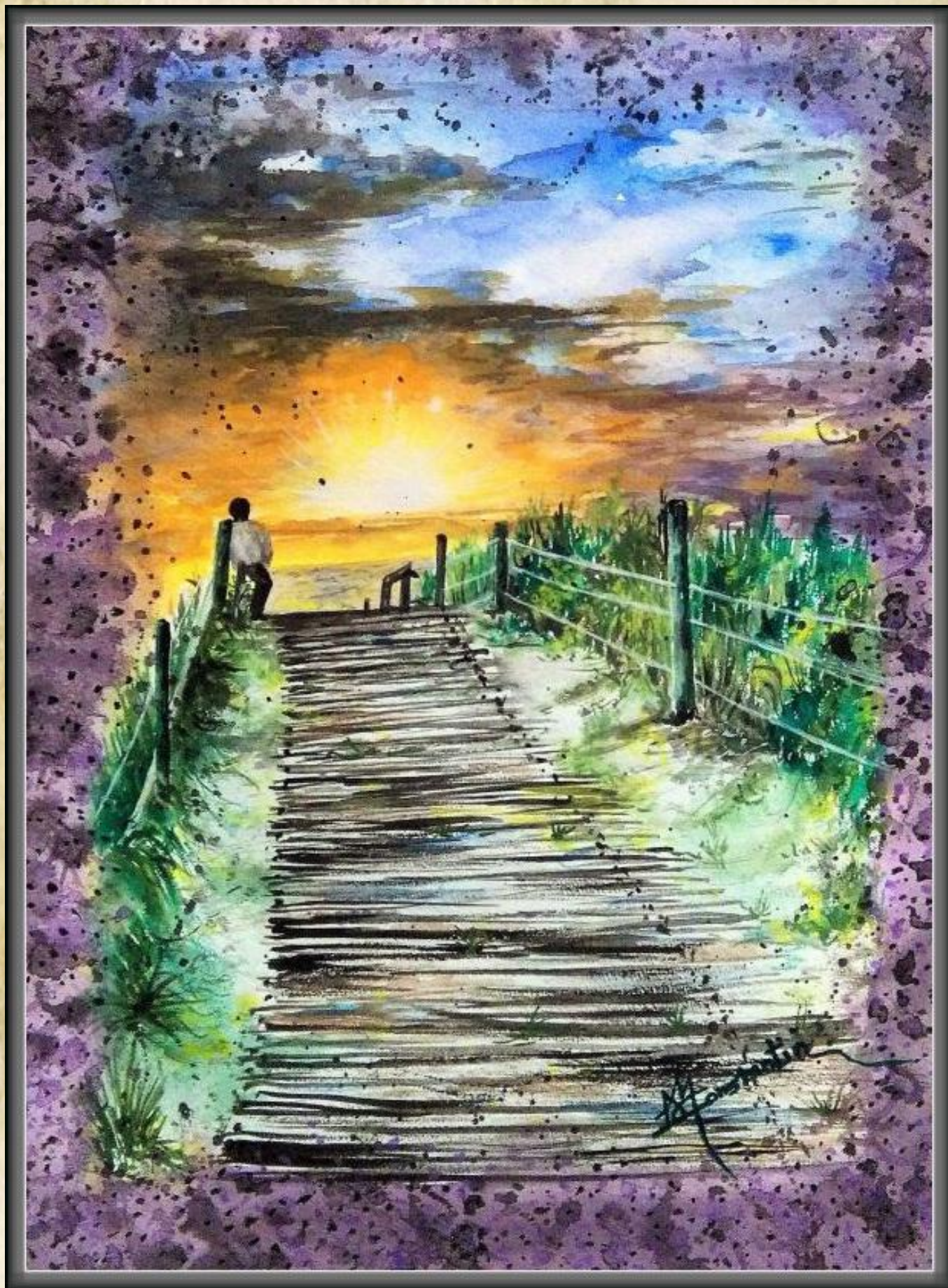
Silvia Stamatescu

Luminița Feodoroff

Doina Maria Constantin

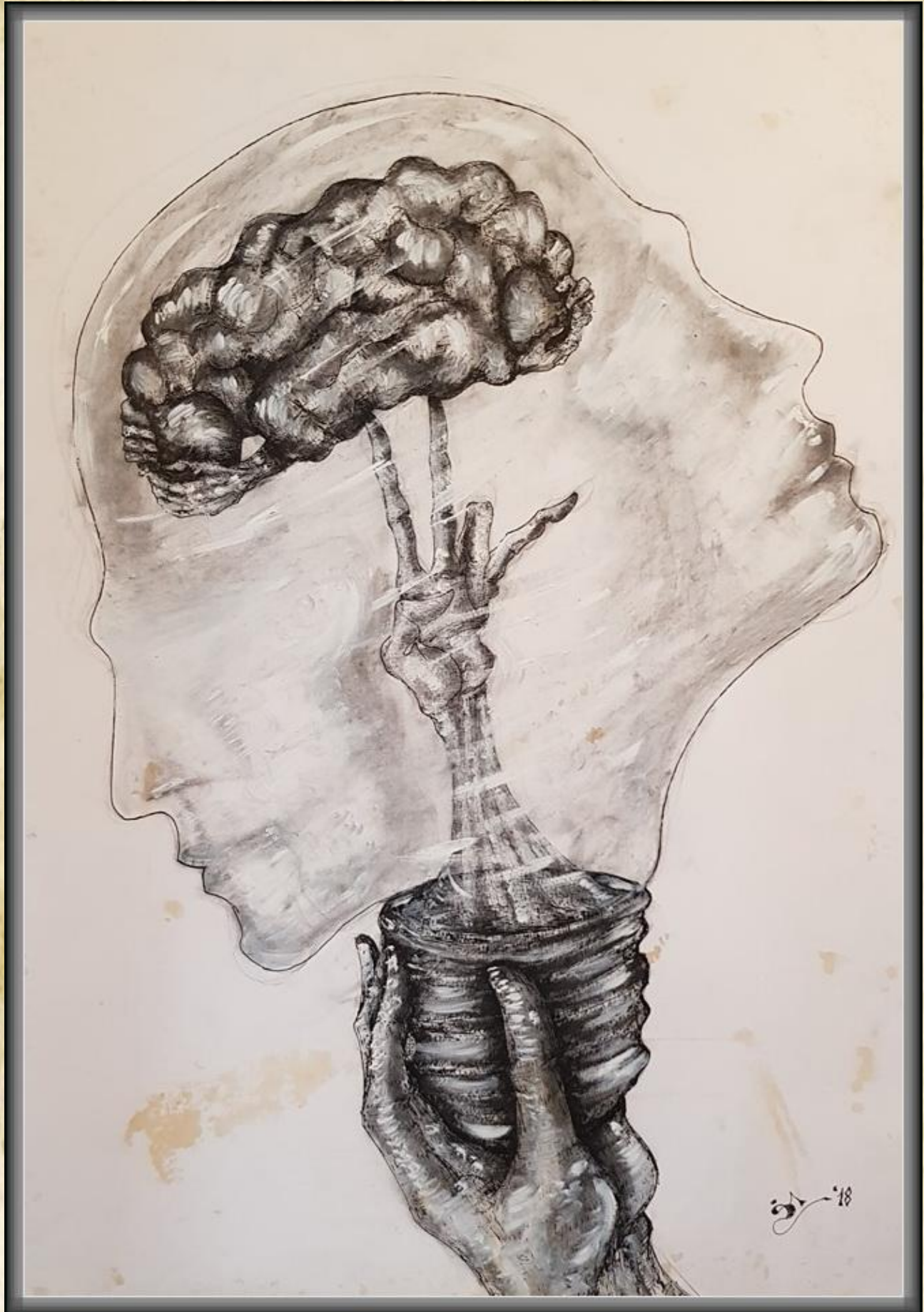
Gheorghe Drăgan

Alexandru Darida – „Elixirul vieții”

Simon Marian

Radio LED Force – Un sunet pur, într-o lume de zgomote

LED FORCE
RADIO

Ascultați aici: <http://90.84.229.234:8010/index.html?sid=1>

LED FORCE
RADIO

Teatru

HENRIK IBSEN – Stâlpii societății

Teatru scurt și foarte scurt

1. La rampă!!!

Cameră într-o casă veche. Pereții înalți susțin umbrele unei lămpi. O sobă de teracotă încălzește doi amorași goi. Noapte. Iarnă.

O fată - are părul negru și lung. Stă la o masă cu un pahar gol. Din când în când își toarnă vin dintr-o sticlă.

Poza

Vecinul cu pick-up

Fata: (cu ochii spre sobă)

Vă încălziți. Aruncați cu săgeți în ochii deschiși și plecați. Jocul de-a inutilul își câștigă neantul contra dumnezeului de prisos...

Vecinul cu pick-up:

"Fată verde cu părul pădure..."

Fata (râzând scurt, umple paharul, îl dă peste cap) : Ce spuneam? (trânțește paharul cu zgomot) Masca asta ne devorează, ne prinde cearcanele în ușile cu clanța de bronz. Sufletul e invizibil în vacuitatea primară. Dar când ochiul capătă lumină, de ce o ucizi, domnule, de ce o sculpezi, domnule? De ce îi dai viață, ca să o ucizi? Ești nebun? Eu încă sunt Leila, nu m-am contopit cu eul total. Car apă și tai lemne, car apă și tai lemne. Mitul...Așa că...ești nebun, domnule?

Poza:

Sunt. Am fost mereu de când te-am întâlnit!

Fata (absentă):

Când m-ai întâlnit aveam părul mai lung și falangele degetelor scormoneau circumvoluțiuni, în căutări repetate, circulare, nebune de dorința de a găsi un EU , un EU care să știe că nu-ți voi aparține niciodată și tot a TA voi fi. Mai a TA decât îmi sunt! Plecări, veniri, opriri și salturi...

Poza:

Și atunci...eu ți-am aprins vacuitatea ochilor și apoi te-am omorat?! Cum?! IUBINDU-TE????

Fata (fixând flacăra lămpii):

Nimeni citește abisul, iubitele, nimeni citește abisul ca pe o carte cu paginile negre la început, apoi albe, brusc absente. Negru la început și sfârșit, apoi iar absente...

Vecinul cu pick-up:

" Non, rien de rien, non..."

Fata (ridicându-se brusc, țipăt):

Mai taci dracului! Da, da domnilor ,(deschide mâinile) toți care ați fost, sunteți ,veți fi, da! Eu regret tot! Eu sunt o clasică! Eu întâlnesc minunea, dau mana cu ea, o sugrum în strânsoare, apoi o las în mine și atât! Rămâne acolo, mică în măreția ei de adineauri!!!

Poza:

O să mor iubindu-te!

Fata (zâmbind, lasă mâinile jos, gest de inutilitate):

Vorbesc un fir de silabe ce mă destramă ca pe o pânză. Îmbrac o oglindă și-mi devin pe jumătate, infinit. Celălalt EU refuză să se arate și de-acum voi fi nevoită să târăsc neînțeleș, cadavrul. Ce vrei tu? Nu știai?

Poza:

Știam...dar e greu...Sunt eșuat pe țărnul letal al prezențelor și absențelor tale și molfăi uneori cotorul pașilor ce par a veni...

Vecinul cu pick-up:

"Te-am iubit Ludmila lângă samovar"

Fata:

Ha! Da, dar m-ai iubit! Câte păsări am plonjat în adâncul tău , eu știu! Somnambulă am fost la descoperirea ta. Tu citeai alteia, apoi o Odaliscă te-a prins în iatacul atâtor idei, baloane roșii, transparent de roșii, zarzar al Teodoreanului. Tu nu înțelegi că te adoram??? Nu înțelegi! Mă întorci ca pe o coțofană în bălci, cu manivela, lângă cel ce vinde castane coapte. Iubitele!!! Tu mi-ai fost și îmi rămai pe cord!Când întalnesc...rar..câte o minune , nu mi-o decolora!

Poza:

Spânzurații curg lacrimi prin aer...Așa mă vrei?

Fata (golind sticla în pahar, vinul curge pe margini):

AȘA!!! Cine mai poate cuprinde în pojghița memoriei acea clipă mai plină de amnezie și sânge decât cea mai fioroasă trezire ? Cine lasă libertatea dintre dacă și sigur în milisecunda retinei mele? Tu mi-ai rămas pe retină deja! Viziunile sunt aici și vor veni. Degetul divinului scapă o clipă de pe munte...Eu nu am cordelină și tu aveai aer rarefiat în spate, tocmai în ziua în care m-ai cules dintre mașini ! Dă-mi absențele, prezențe motivate de geniu! Dă-mi-le!

Fata cade în genunchi, fitilul se termină.

Spectatorii au ninsori de zâmbete, câțiva aplaudă cu buzele, alții cu mâinile la spate.

Ies la rampă actorii:

Poza, Domnul cu pick-up și doi ochi!!!

2. O femeie cu dublu labirint

Subsolul unui bloc dintr-o zona centrală a Bucureștiului. Iarnă. Afară bate vântul și plouă . Un neon dansează lumina și nu. Un scaun în mijlocul încăperii cu multe țevi, de un gri neutru.

Alexandra 1 – O femeie de 38 de ani .Păstrează încă o frumusețe aparte, liniștită și un aer de abandon

Alexandra 2 – O tânără de 28 de ani, o frumusețe îndrăzneată, cruntă,cu un aer de superioritate

Alexandra 1 (*cu mâna pe mătură, în halat bleumarin, o eșarfă îi leagă pletele lungi, negre.*

Stă în picioare și ascultă urgia de afară):

Da, mă și așteptam de fapt! Exact atunci când nu iau umbrela (*semn de abandon al gândului*)

Lasă, sunt obișnuită, am tot stat în gerul lipsit de grame de suflet! (*Se așează pe scaun, omorând zi după zi, trecutul*)

A, da! Am ajuns... (*zâmbește amar zilelor tinere*)

Alexandra 2 (*ironică*):

Ai ajuns! De la catedra Universității , într-o cameră de dezvoltat praf. De când nu ai mai fost privită?

Alexandra 1 (*tresărind, lăsând umerii în jos, ca pentru sine*):

Neprivirea lui se apropia de mine ca o lamă-n care mă reflectam. Așteptarea... asta era îngrozitoare, așteptarea!

Alexandra 2 (*sarcastic*):

Nu? Așteptarea? Te învinețea cu jurăminte până-ți cărai inima de trei kilograme în maghernița lui cu trabuc , haine bune (un rînd) și o spoială de cultură pe buze ! În Zețari, cimitir de speranțe!

Alexandra 1 (*retrăind*):

Dar ce chip! Ce buze! Și lumina...

Alexandra 2 (*tăindu-i vorba, rîzând*):

Da! Îi iubeai și becul livid din camera înțesată cu ziare –Cronica evenimentelor mondene- atât citea! Te îmbătați cu raze din păianjenul zenitului. Apoi făceai cafea și i-o duceai la pat . Îi spuneai tema seminarului la care el absentă așa categoric încât îți înlemnea creta în mâna de asistent universitar , imaculată, prețios îmbrăcată. Fugeau ochii în crăpăturile podelei din amfiteatrul 22 al Facultății de Litere unde el era..student. Ce studia? (*râde*)

Alexandra 1 (*alternează stările de revoltă și abandon de sine*):

Nu știi ce studia? Studente cu bani... Nu înțeleg de ce mă hărțuiești în fiecare seară. Am treabă încă și apoi , până acasă trebuie să prind tramvaiul 8 și...

Alexandra 2 (*întrerupând-o, rîzând sarcastic*):

Tramvaiul 8? Atât? Dar autobuzul 301, dar 226, dar 217 ? Multe cifre, domnișoară profesor cu umanistă privire și proastă alegere. TU ! Ce-ai făcut din mine? Un melc ciudat ! O femeie dublu labirint! Absent este vinul pe care eu l-am băut la împărțășania ta! Ce sunt? Sunt o ploaie pierdută plecată în căutarea lui nimeni!

Alexandra 1 (*auzind vântul și ploaia, din ce în ce mai speriată*):

Cine? Cine-i acolo? Cine este acolo ???

Alexandra 2:

Dracu' ! Îl știi? Este ce ți-ai ales în locul unui scaun comod, este natura iubită în scrierile tale. Acum te gholitează câte două ore pe zi... până ajungi în Zețari, cartierul pierduților, cartierul pestriț...

Hai! Poți scrie așa experiență ! Doar ai material didactic !!!

Alexandra 1:

Da, știu! Tocmai cum ploaia mă găsește pierdută în căutarea lui nimeni... și azi, că tocmai m-a găsit, disperarea mea îi seamănă. Cui ? Ploii, vântului turbat... Afară vântul e deja nebun, ploaia scurge cerul ca un inchișitor, nepurtătorii de cruce .

Alexandra 1 (curajoasă, naturii):

Așa! Dă cu totul de pământ! Doar sunt un melc ce se hrănește din robinetul tău de cer...O secerătoare de trecut...Îl împart în capitole și-l îngurgitez când simt că vreau să mor (*zâmbind vag*) Ei! Ninsori de pași în miezul cărora zoru-mi se topea! Îl iubeam cu mirosul lui de fum de sobă, cu puloverul deșirat la mâneci (*deschizând mult ochii*) îl credeam student...

Alexandra 2 (ironică):

Studinte în drept și stâng, el la mijloc, între două picioare disponibile a-i căra mișelia și inteligența - recunosc!- intuitivă, căutând colege cu mașini calduroase și vile, riguros romantic, pestriț în rest.

Nu i-ai văzut gestică?

Alexandra 1 (uimită):

Gestică? Păi îți plăceau degetele lui când presăra narcotice inutile pe cordul meu deschis, neînștate să se încreadă în nemurire. El reușea să mă facă să cred asta.

Alexandra 2 (rece):

Da! Așa ai ajuns supunerea lui rumeșătoare. O maimuță albă cu tăceri de iarnă!

Alexandra 1 (ascultând urgia naturii):

Ți se pare tăcută iarna asta?

Alexandra 2:

Hahahahhah! Iarna? Toamna unei litere în care atârni spânzurată de o mătură și copacii... materia primă a paginilor tale pe care vei așterne primul roman: „ Poeții respiră cu stoluri de anunțuri matrimoniale”... nu asta urmărea mereu, El?

Alexandra 1 (cu obidă):

Ba da! Și le aruncam în foc! (*uitând de ea, în alte vremuri*). Apoi mă iubea, mă devora și-mi umplea de versuri doliul alb al paginii. Simțeam cum mi se legănau brațele în oglinzi lichide din care craniul ca o fiară, se adăpa încet , lepădând drojdia blajină a cunoașterii...

Alexandra 2 (privind-o, cu milă):

Așa ai ajuns femeie de serviciu în Cartierul Francez! Que la vie est belle! Que la vie...

Alexandra 1 (tresărind a viață) C'est paye, balaye, oublie, je me fous du passé !

Merge în lumină, aruncă mătura și baticul ce-i închidea a moarte pletele de o inocență în contradicție naturală cu zvâcnetul buclelor rebele... Apare o femeie tânără, care nu mai troienește în ninsori, soare orbitor, în noaptea primului curcubeu de curaj!

Alexandra :

Pot răsfoi clasorul drumului cu pași!

Pot impregna singurătatea în patul singurului eu !

Pot să port alb, fără teama literelor negre!

Pot! Voi merge iar în amfiteatre cu suflet!

Sunt o femeie cu dublu labirint!

(cortina cade indubitabil)

3. Și se aruncau împreună!

Mahalaua "Prichici" de pe Strada "Frumoasă".
 Casa garbovită sub ploaie.
 Octombrie rece.
 Un foc tânguie în soba și vântul răsufla din plămâni curioși, rafale.

Fetița cu ghetete galbene și cozi

Mirona (fata de 20 de ani, în rochie de stambă albastră, cu mâneci. Părul despletit, negru. Ochii mari așteaptă și ascultă)

Baiețelul cu sânge pe buze

Vecina

Scena I

Mirona : (uitându-se pe geam) S-a lăsat seara . Și nu mai vine. Ce să fie? (zâmbește unui gând)

Iar s-a oprit să-mi ia gutuie de la tanti Safta.

Fetița cu ghetete galbene și cozi apare în scenă cântând : "și gutui, amărui..." (este îmbrăcată în negru).

" Ia draga tantii, copil sărman și fără mamă, ia, mai am acasă pe dulap. Ia și mănâncă"

Mirona alungă fetița din scenă. Sprâncenele i se împreună și ochii rup lacrima în podul gurii.

Se uită la ceas:

Și totuși, e prea târziu...tanti Safta doarme acum...

Se aude o ușă. Fata tresare bucuroasă, se întoarce zâmbind.

Mirona (pierzând zâmbetul):

Mata... erai...

Vecina (respirând greu, o femeie corpolentă, îmbrăcată murdar și sărăcăcios, dar cu urme de ruj roșu):

Eu! Am venit într-un suflet! Matei... în șanț! L-a gasit fii-meu, Ghenu... cu cuțitul...

Mirona cade brusc, fără clătinare.

Scena II

Cameră sărăcăcioasă , dar curată, oglida acoperită. Mirona, cu mâinile în poală, părul nepieptănat, transpirată, într-o stare de prostație. Pe masă , o gutuie cu sânge încheșat.

Un băiețel trece prin mijlocul scenei. Are picioarele goale, înroșite în zăpadă.

Îi curge sânge de la buze și se șterge stângaci.

Mirona (gest de a-l prinde):

Unde te duci? Rămâi aici ! Haimanalele! Te-au bătut...Ghenu... (ochii i se subțiază lamă de cuțit, o secundă...apoi blând):

Și eu, tot orfană... vino!

Fuge timpul cu acele cerului în caietul universului. Fuge pe toate drumurile și niciunul nu duce la capăt.

Lumina de iarnă se primăvărează în baloane negre. Priviri pure devorează scândura scenei , neantul cu scări și sufleur.

Vecina (îmbrăcată la fel ca deunăzi, dar cu doliu și rujată abundant):

Mirona, maică, ceva de pomană... Că se potrivea cu Ghenu al meu...

Mirona (încet, apoi din ce în ce mai tare):

Flăcărilor iadului, vecină! Asta am pomană ... și-o colivă dosită în podul cu amintiri (țipăt)

Ghenu! Îl bătea mereu !!! (aruncă spre ea gutuia cu sânge încheșat, vecina se ferește. Fata vine în mijlocul scenei și lasă brațele, atârând) Sunt Piatră scăpată din praștie, vecină, sunt crengile peste mormântul orbilor, sunt o iubire ruptă,

pocită de altul... Frânghie cu noduri pentru picioare... Pomană !!!

Trupul pierdut în micimea unei găuri de șobolan !!!

(cade în genunchi, cu mâinile întinse. Fața i se strâmbă într-un râs demonic):

Eu sunt de pomana pentru Ghenu! Eu! Mireasă în doliu. Mi se împreună satanele pe suflet!

Soacră mare!

Soacră mare! *(vecina se trage în spate, speriată)*

Mirona *(dansează cu mâinile despletite, ciorapii rupți)*

Vals!!! Vals!! Am buchet din țepii trandafirilor și două lumânări cu doliu! Pune-mi lămâița și dă-o cu smoala!

Soacră mare!

Soacră mare!

Peștii ies pe uscat și beau soare... *(se oprește, prinde cu ambele mâini, toporul de lemne de lângă sobă. Țipăt)*

Eu îmi iau mâinile la crucea lui. Hăurile îmi merg cu picioarele pe raze!!!

(Șuieră):

Am să-l iubesc, am să-l iubesc! cu un capăt de topor ieșit din carnea viermănoasă. Pe Ghenu...

Cade. Ramane căzută...cu ochii deschiși larg, ficși!

Fetița cu ghetete galbene și cozi îl ia pe băiețelul cu sânge pe buze și se aruncă într-o groapă....

Cortina cade!

4. Așa hamac...

O tejghea de salon acoperită cu pahare.

Toamnă târzie. Mobilă pestriță, foarte scumpă.

Plasmă enormă pe... un perete.

Absurdul prezent în discursul proprietarilor...

Domnul casei

Firida

Vizitatorul

Domnul casei:

Important e că mă gândesc la anxietate, un complex de agresivitate multiplă. Lumea, cam așa ceva, are! Deci, ne găsim în același timp înăuntrul și în afara ei! NU? *(se uită spre Vizitator)*

Vizitatorul:

Păi...

Firida *(energică):*

Eu știu că fluturii trăiesc o zi !Și atunci mă sperii inconfundabil! E ciudat cum mă visez doar în tablouri... la muzee de artă.Vremuri când "papă" aducea acasă opere!

Domnul casei:

Ce aducea?

Firida:

Opere! De la cei scăpătați ! Dar... nu erau pe placul meu. Eu sunt și am fost mereu de o modernitate subită!

De aceea mă și gândeam la numele meu... probabil o reîncarnare... cu toate că nu știu, dragul meu, ce putea vedea la un așa comunist ce i-a luat lui "papă" operele... un așa Diogo Riveria !!!

Domnul casei:

Tăcerea ar fi o frână... pentru gura ta, Firida! Te ambitezi cu prea multe telenovele!

Vizitatorul:

Diego Rivera *(zâmbeste..."ne-el")*, așa se numea... comunistul... pictorul... lăsați! Și Frida... *(oftează)*

Lumea, iluzie e un mecanism , un ciborg cu epiderma de privire, nu al lui, orbul, ci a noastră, preținși privitori!

Firida:

Sunt vexată, domnule! Adică nu știu eu nume?! "Papă" m-a numit după această femeie... lui îi plăceau trandafirii și nudurile cu sânge. Dacă nu văd eu ce trebuie, spune dumneata!

Vizitatorul:

O, nu! Nu neaparat! Iluzia însăși nu se poate privi decât cu ochi absolut.

Subiectivul pleacă, stimată doamnă, în acest caz!

Al dumneavoastra... legat de "papă"... Pentru sinele adevărat, iluzia nu este ceva, deci nici iluzie!

Firida (*magulită, derutată și totuși energică*):

eu tind și vă înțeleg! Daaa, vă înțeleg! Adică eu sunt purtătoarea lui "papă"! Adică (*și crește*)

am privirea perfectă! (*se adresează acum, Domnului casei*)

Știi dragule, la ultimul consult la Paris, medicul spunea ca am dioptrii zero! Ei, ce mai spuneți, domnule (*vizitatorului*)?

Vizitatorul.... jenat..

Domnul casei : Draga mea, trăim într-o lume în care ejacularea cuvântului a devenit o necesitate!

Vizitatorul (*cu voce scazută*):

emanciparea...

Domnul casei:

Ce vrei să spui? Eu trăiesc concepturi la scară largă ca tot omul de bun simț!

Nu mă limitez la orașul acesta!

Ia seama, mă calci pe blazonul familiei... și toți au fost fierari!

Vizitatorul (*oarecum jenat, încurcat*):

Nu. Voiam sa spun că uneori cuvântul e de aur rotund, alteori, o singură eliminare, o cheie ce mușcă tocmai lacătul iubit, închizându-l!

Firida (*dând din pleoape des*):

Am nervii asfixiați! Asemenea discuții mă fatighează...

Tu, dragul meu, nu știu ce chei vede dumnealui, dar tu grăiești minunat!

Domnul casei (*mândru-împăciuitor... blanc...*):

Ei, să nu ne certăm! Cu gura mea catifelată nu văd o frână de mână ("*he-he... am altfel de mașina..." face cu ochiul vizitatorului tot mai stingher*)... și mâna mea a câștigat o groază de cărți prin...

Firida (*luându-i vorba, extaziată*):

Oh! Ai o mână de noroc fantastic! Ce spun eu?! alegoric! Cu carul! Cu carul de ași...

Domnul casei:

Ei, să ne calmăm, Firida! (*ridicând sprânceana*), zic! Este aici un panaceu universal în care călca doar apologetii bibliotecilor universale! Cărți! De aceea, azi, la tribuna Parlamentului, am ridicat problema "Bibliotecilor naționale"!

Trebuie cultură!

Vizitatorul (*uimit, rușinat, obosit*):

Mă scuzați, eu trebuie să plec!

Am drumul lung și am pierdut ultimul tramvai! Și cel de linie... (*ca pentru sine*)... că viitor...!

Firida:

Ce? A, da! Ultimul tramvai.. la noi , mai greu, poate vor face o linie de metrou, dragule!

Vă înțeleg ! Ați obosit!

Domnul meu este așa agoasant, uneori, prin exprimare, logic!

Nu toată lumea rezistă! Și eu mă simt epuizată

....

Afara, vant! Musca noaptea din omul cu pardesiul ros si o mapa in mana...vizitatorul!

Vizitatorul (*uimit copilărește*):

...și totuși , rareori mai vezi așa hamac pentru narcisiști...

Cortina trage pentru sine ultima oară! Oare?

5. Două interpretări

Cameră ticsită cu cărți. Jaluzele trase. Vară, zi... încă.

Orele 21.

Personajele împart un cămin de nefamiliști.

Așchii de lumină străpung sărace silaba ce desparte restul de noapte.

Insomniacul

O voce

Insomniacul (în șosete lăbărțate, cu o carte în mână):

...și să mai spui că nu dorești iarna! Desigur, un covor letal pentru o porcărie de saltea, dar măcar era un somn decent de o oră. Hai, două, dacă deveniai indecent! Acum... așa, gândurile înoată în mine ca peștii într-un acvariu.

Neaerisit, logic! Și îmi dau cuvântul de om... de om? (*gest... "treacă de la mine"*) dacă vreo pleopă veghează la călcâiul lor, a somn! Niciuna!

Acum libertatea e spațiul gândului treaz. Libertatea de nesomn.

Vis? Ce vis? (*râde cu umerii aduși, apoi fixează un punct, ca pe-o ființă*)

ÎNȘELĂTOR! Ar fi alunecarea dincolo de mistuirea în nemine și neconștientizare? Oare câte cioburi de neuroni cad pe podeaua insalubră și plină de gândaci începând cu orele 00,00?

(*ridicând ochii din punctul fix, se plimbă prin cameră și cu mâna neocupată de carte, aruncă un creion, o coală...mărunțișuri...în tot acest timp vorbește*)

Treaz, ar fi fost un negru deschis și deci colorat de închipuire.

Așa... am mereu material didactic. Mă văd un autor... secundele negre de cearcăne copulau cu lacrimile albe din dimineață și îmi completau durerea aproape plină, cu unul, două, trei- maxim , personaje, dar principale .

Și clar... Zgomot de bătut cu un obiect, în podeaua de sus. Insomniacul se întrerupe brusc... zâmbește a obișnuită..

O voce:

Da' mai taci din gură, dement total!

Taci!

Omul mai și gândește !

Insomniacul (uitându-se în sus, cu o voce foarte puțin ironică și cu două tonuri mai jos)

Și eu ce crezi că făceam?

O voce (tonalitatea vocii crește pe măsura înaintării dialogului)

Vorbeai! Vorbești, nu taci, silabisești! Grăiești, spui, zici!

Insomniacul (desfăcând lateral brațele)

Cum să nu admiri o așa multitudine de sinonime! (*lăsând mâinile jos*)

N-ai cum! , guri de femei ce râd a moarte?

Insomniacul (ridicând iar mâinile, în lateral)

Ei, cum să nu admiri așa memorie! Doar ce vorbeam despre iarnă ...

Fulgul le amintește celorlalți , pe ce calcă în zori, ființa!

Fulgul le amintește că-n solitudine, sunt nimeni...

Da! Individualul , iarna, este o formă grotescă de negru... pe când... silabele pașilor îl transformă în înger de-o claritate apocaliptică...(rămâne o secundă , pe gânduri)

O voce

Iar te-ai urcat pe orizonturi? Iar îmi vorbești de falange, iubiri duse Două interpretări

O voce (zbierând)

Taaaaaaaci!

Insomniacul (abandonează cartea, mâinile cad... în mijlocul camerei... opac)

În fond, două interpretări ale golului fără speranță , în afara lui !

Cortina cade! Începe să se lumineze...

Irina Florina Alexandrescu

Muzică

poco rit. *mp*

poco rit. *mp*

Sub

This system contains the first two systems of a musical score. It features four staves: two treble clefs and two bass clefs. The first system includes the dynamic markings *poco rit.* and *mp*. A vertical bar line is present. The second system includes the dynamic marking *mp*. A 'Sub' marking is located below the second bass staff.

Top 10

Piese clasice

pp

pp

8va

This system contains the third and fourth systems of the musical score. It features four staves: two treble clefs and two bass clefs. The third system includes the dynamic marking *pp*. The fourth system includes the dynamic marking *pp*. A '8va' marking is located below the second bass staff.

poco cresc. *p*

This system contains the fifth and sixth systems of the musical score. It features four staves: two treble clefs and two bass clefs. The fifth system includes the dynamic markings *poco cresc.* and *p*. The sixth system includes the dynamic marking *p*.

1

LUDWIG van BEETHOVEN (1771-1827)
Symphony 5 – movement I

2

PYOTR YLICH TCHAIKOVSKY (1840-1893)
1812 Overture

3

LUDWIG van BEETHOVEN (1771-1827)
Symphony 9 – movement IV (Ode to joy)

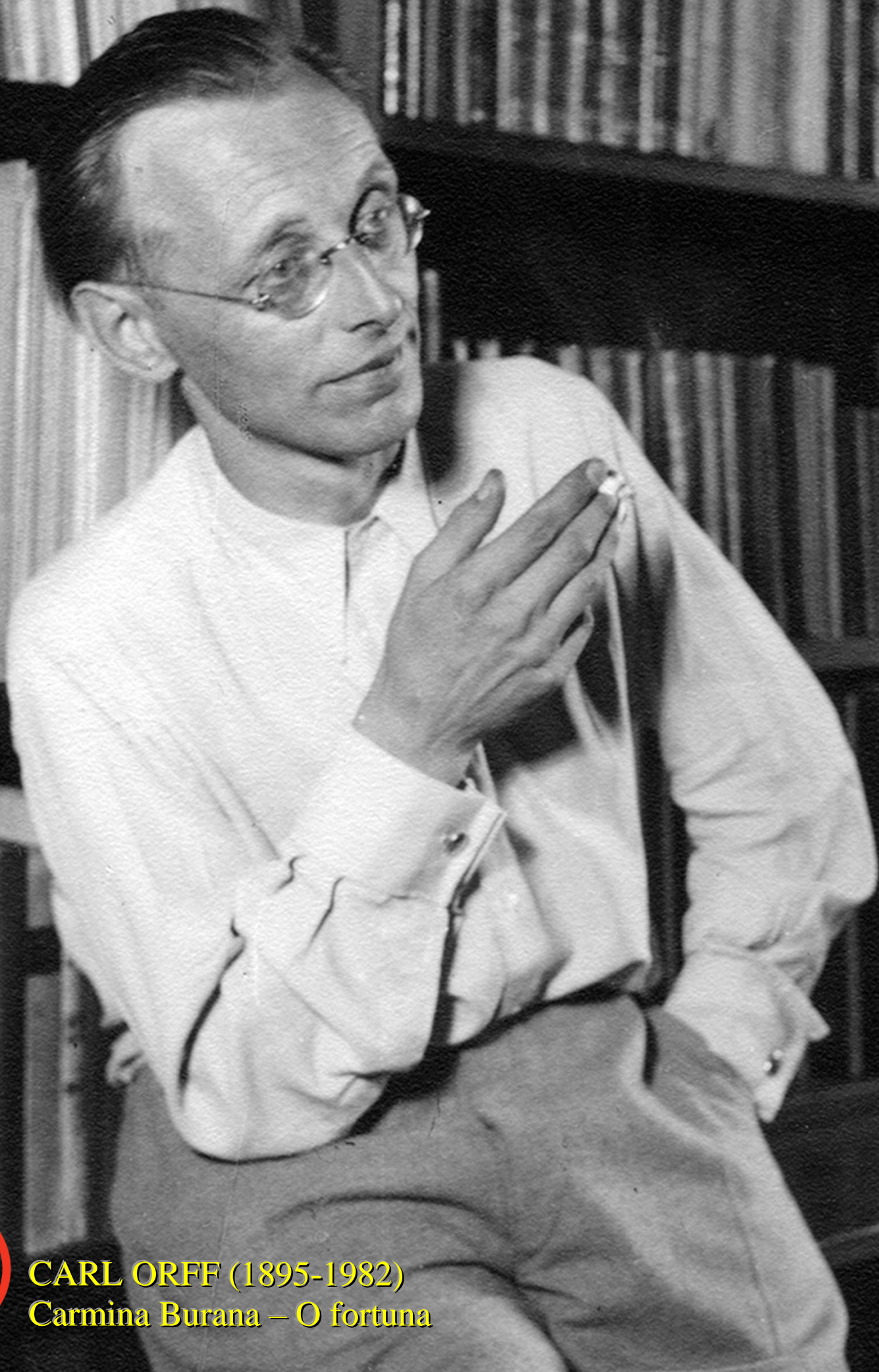

4

JOHANN SEBASTIAN BACH (1685-1750)
Toccatà and Fugue in D-minor

5

CARL ORFF (1895-1982)
Carmina Burana – O fortuna

6

JOHANN STRAUSS II (1825-1899)
The blue Danube - Waltz

7

GIUSEPPE VERDI (1813-1901)
Requiem I – Dies irae

8

WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756-1791)
Requiem – Dies irae

9

JACQUES OFFENBACH (1819-1880)
Infernal galop

10

LUDWIG van BEETHOVEN (1771-1827)
Symphony 7 –2nd movement

poco rit. *mp*

poco rit.

poco rit.

UNESCO a decis:

A patra capodoperă muzicală a secolului XX

EUGEN DOGA - Vals

pp

pp

pp

poco cresc. *p*

poco cresc.

poco cresc.

EUGEN DOGA - Vals

EUGEN DOGA și CĂTĂLINA CĂRĂUȘ
Dulcea și tandra mea fiară - Vals

Melodia „Dulcea și tandra mea fiară”, compusă de cunoscutul compozitor din Republica Moldova, Eugen Doga, are acum și un text care o însoțește. Piesa nou creată se numește „Vals”, pe versuri de Viorica Demici. Interpretarea este a tinerei artiste Cătălina Cărăuș. Aranjamentul este semnat de Sandu Gorgoș. Piesa a fost lansată în anul 2012.

Cătălina a declarat că ideea de a realiza această colaborare a fost a mamei sale, care era îndrăgostită demult de această melodie. „Am vorbit cu dl. Eugen Doga despre folosirea melodiei sale, acesta m-a audiat și a căzut de acord să înregistreze piesa Vals pe acordurile sale” Eugen Doga a spus că a acceptat să fie folosită melodia scrisă de el pentru că „acum toți fac așa”. „Am depus mult suflet pentru a realiza acest proiect”..., a spus Cătălina.

Dulcea și tandra mea fiară

Eu te-am scris ca pe-un vers
Mi-am dorit să te învăț
Ca să știi tot despre tine,
Și să te-ascult
Într-un sărut
În care caut pe tine.

Să plecăm undeva
Nu. Pe cer nu e nici stea
Unde nu-i nici azi, nici mâine
S-avem de-ales
Din univers
Un singur zbor de pornire.

Refren:

Mă topesc toată-n privirea ta
Mă atingi de parcă m-ai gusta
Tu ești fiara mea,
Tandă de care mi-e dor
Ia-mă cu tine în zbor...
Ușor, ușor...

Orice s-ar întâmpla
Nu trăda poveste mea
Despre nori pe care-i vom lua
Noi doi la pas
Ca într-un vals
Un fel de vals-nebunie!

Refren:

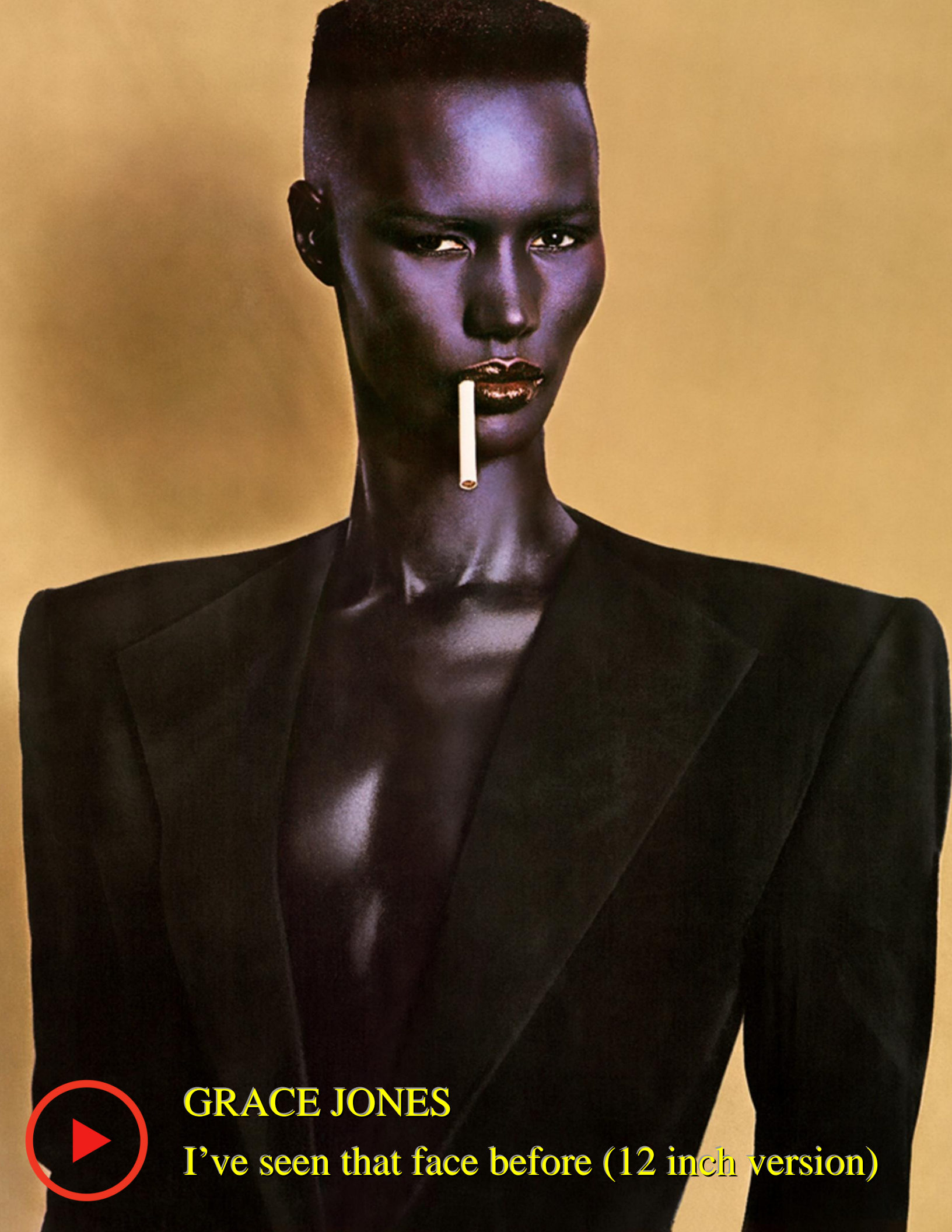
Mă topesc toată-n privirea ta
Mă atingi de parcă m-ai gusta
Tu ești fiara mea,
Tandă de care mi-e dor
Ia-mă cu tine în zbor...
Ușor, ușor...
Vrei să știi toată povestea mea
Vin-o cu ea!!!

Viorica Demici

VINCENZO BELLINI - Norma
AIDA GARIFULLINA – Casta diva

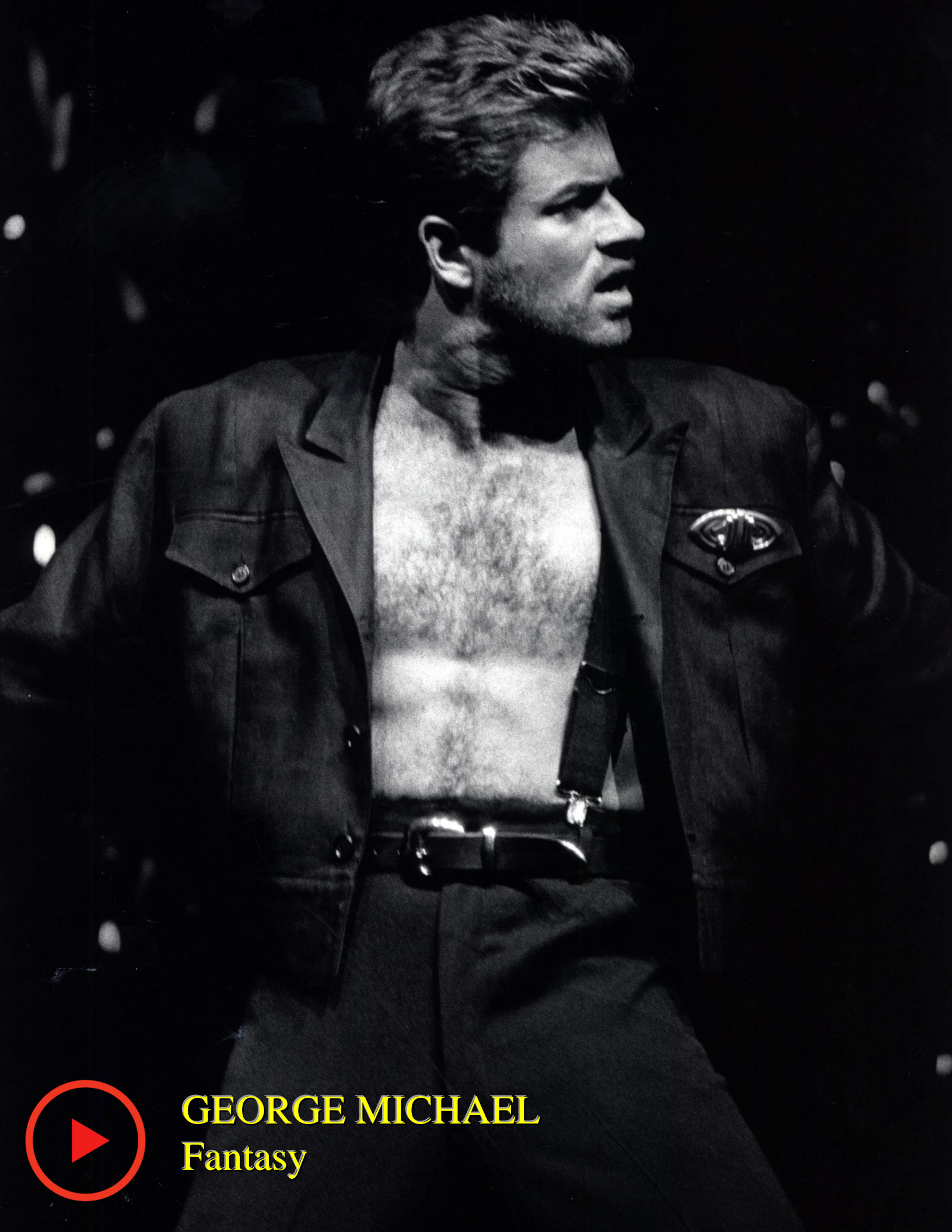

GRACE JONES

I've seen that face before (12 inch version)

GEORGE MICHAEL
Fantasy

TOUCH YELLO
THE VIRTUAL CONCERT

**MADONNA Featuring Maluma - 2019
Medellin
Billboard Music Awards performance**

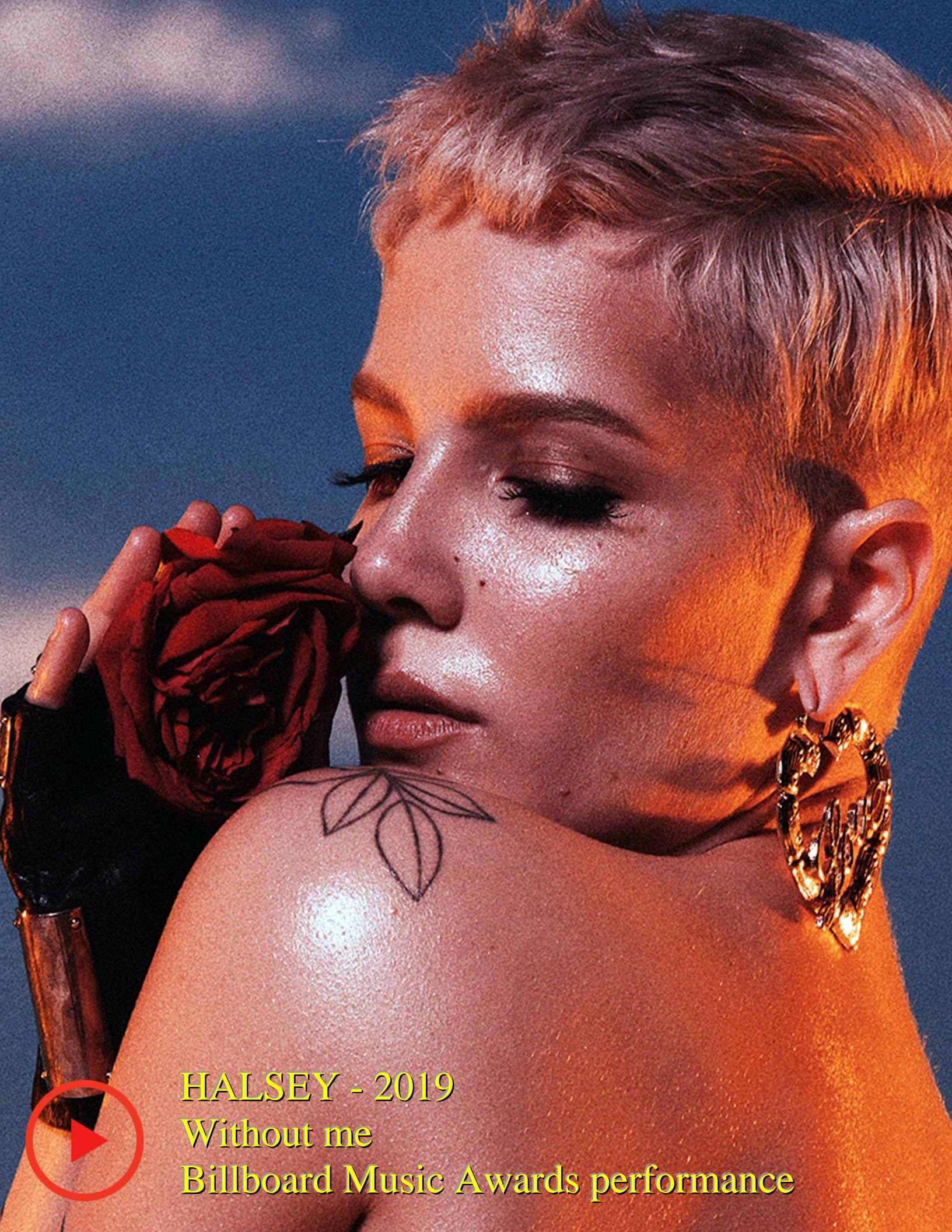

ARIANA GRANDE - 2019

7 rings

Billboard Music Awards performance

HALSEY - 2019

Without me

Billboard Music Awards performance

TAYLOR SWIFT – 2019 Me
Featuring Brendon Urie of Panic! at the disco
Billboard Music Awards performance

DESTRUCTION – 2019
Betrayal

Bonham

BONHAM
Wait for you

ARETTES

BRITNY FOX
Girlschool

VIXEN

VIXEN

Edge of a broken heart

edge of a broken heart

Film

LUCA
Sfântul Luca al Crimeei (Vindecarea fricii)

Film documentar

NICHITA și Securitatea
Documentar - TVR

Rugăciune de pocăință către Maica Domnului

Stăpână prea milostivă și bună, primește rugăciunea mea cea ticăloasă ce se aduce ție din gură netrebnică, deși toate le știi, și mai ales neputința mea. Că eu prin tine scap la bunătatea Fiului tău și prin tine, Doamna mea, m-am abătut din calea ce ducea spre moarte. Și știind faptele și toate mișcărilor mele, cele din zi și din noapte, cele cu lucrul și cuvântul, cele întru știință și întru neștiință, îndreptează-mă, că eu pe tine te am mijlocitoare către Hristos, Dumnezeuul nostru.

Miluește-mă și mă ajută, îndemnându-mă la tot lucrul bun, după voia Fiului tău și Dumnezeuului nostru. Tu știi, Stăpână preabună, că din brațele maicii mele spre tine am alergat, ție am fost dăruit, deși rău m-am ocârmuit, dar nu am știut altă scăpare, părtinitoare, sprijinire și mijlocitoare către Dumnezeu fără numai pe tine. Și acum, Stăpâna mea, mărturisindu-mi toate faptele mele cele necuvioase, te rog să mi le ștergi și să mă miluești. Știi, Stăpâna mea Născătoare de Dumnezeu, că sunt ca o oaie rătăcită și ca un străin smerit, care nu are unde să își plece capul, fără numai la tine, Maica lui Hristos, Dumnezeuul meu. Tu ești, Stăpână, ajutorarea mea, tu curăția mea, tu acoperământul meu, tu chezușuitoarea mea către Dumnezeu, tu tatăl meu, tu maica mea, tu povățuitoarea mea și întru tine îmi pun toată nădejdea mea. Tu cunoști sărăcia mea și știi că nu am pe nimeni, fără numai pe tine și pe Hristos, Cel ce s-a născut din tine. Să nu te îngreșezi de mine, nici să mă lepezi de la fața ta, Preacurată, ca să nu biruiască mulțimea răutăților mele bunătatea ta, că al tău este noianul milostivirii, ca ceea ce ești Maica lui Dumnezeu cel milostiv. Numai de voiești și eu m-am mântuit. Nimeni nu se împotrivesc ție, că ești Maică a lui Iisus Hristos, Dumnezeuul meu, Cel ce a făcut toate.

Știu că multe sunt păcatele mele și nu sunt vrednic a privi la înălțimea cerului din pricina fărădelegilor mele, dar dacă tu vei binevoi cine se va împotrivi? Ajută-mi, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, mie, celui fără de îndrăzneală și să nu mi se socotească îndrăzneala întru păcat, ci iartă-mă degrabă și dă-mi umilință. Dă-mi izvor de lacrimi, suspinare și zdrobire de inimă, ca să plâng păcatele mele, că eu sunt cel ce am nelegiuit înaintea Fiului Tău și Dumnezeu mai mult decât toată firea. Și știu, Stăpâna mea, că sunt fără de răspuns, nevrednic de toată iubirea ta de oameni, ci vrednic de toată osânda. De aceasta, prin tine, scap la mila Fiului tău, a Stăpânului și Făcătorului meu cel bun. Deci ocârmuește-mă și mă învață, Născătoare de Dumnezeu. Și cerând în dar mila ta cea bogată, miluește-mă precum voiești și nu mă lepăda de la fața ta, nici nu mă depărta de acoperământul tău, nu mă înstrăina de milostivirea ta. Miluește-mă pe mine, cel ce spre tine am toată nădejdea și arată-ți întru mine puterea ta, Născătoare de Dumnezeu. Că de mă vei mântui pe mine, păcătosul, mare va fi mila ta, mare milostivirea ta, mare nepomenirea ta de rău, mare îndelungă răbdarea ta. Iar de vei milui pe cel vrednic, nu va fi lucru minunat.

De aceea ajută-mi, milostivește-te spre mine și-mi întinde mâna ta mie, leneșului, trândavului, nemulțumitorului, împietritului, neumilitului, judecătorului strâmb, gânditorului de rău, desfrânatului, hulitorului, ocărătorului, clevetitorului, celui plin de toată fapta rea, de cuvinte viclene și gânduri urâte, celui străin și gol de toată fapta cea bună și vrednic de toată osânda și pedeapsa. Cu adevărat, Stăpâna mea Preasfântă, Născătoare de Dumnezeu, milostivește-te spre mine, lipsitul și ticălosul, și fă cu mine milele tale bogate. Ca, fiind mântuit, să laud pe Cel ce S-a întrupat din tine, Hristos Dumnezeuul nostru, și pe tine te măresc, mântuirea mea, sprijinirea mea, mângâierea mea și păzitoare mea din toate zilele vieții mele. Ajută-mi mie, Stăpâna mea ce sfântă, ajută-mi și iarăși strig, ajută-mi. Și mă învrednicește ca să fac voia Fiului tău și Dumnezeuului meu în toate zilele vieții mele, să mă tem de El și să-I slujesc cum se cuvine. Și așa, săvârșindu-mă, Stăpâna mea Născătoare de Dumnezeu, să fiu povățuit de sfinții îngeri la locașurile cele dumnezeiești și luminoase prin mijlocirea ta cea bineprimită, unde să-I slăvesc în veci pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, treimea cea preasfântă.

Amin.

Dacă doriți puteți ajuta:

[Editura LED Force;](#)
[Radio LED Force;](#)
Biblioteca LED Force,
[Galeriile de artă LED Force;](#)
cu mici donații, utilizând conturile următoare:

Cont RON - RO16INGB0000999906617963

Nume: Cristian Arsenoi

IBAN: RO16INGB0000999906617963

Banca: INGB CENTRALA

Moneda: RON

SWIFT: INGBROBU

BIC: INGB

Cont EUR - RO67INGB0000999908377692

Nume: Cristian Arsenoi

IBAN: RO67INGB0000999908377692

Banca: INGB CENTRALA

Moneda: EUR

SWIFT: INGBROBU

BIC: INGB

Vă mulțumesc frumos.
Cristian Arseno.

Edítura LED Force – Noi nu táiem copacii